Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Ἰακώβου τοῦ Πέρσου Μεγαλομάρτυρος, Πινουφρίου Ὁσίου, Ναθαναήλ Ὁσίου, Ἰακώβου Ἐπισκόπου τοῦ Ρώσσου | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2094

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΝΗΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΩΣ ΘΕΜΕΛΙΟ ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ*

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Στό πλαίσιο τῆς ἐμψυχούμενης ἀπό τίς ἡσυχαστικές πρακτικές παράδοσης εἶναι δυνατόν νά ἐρμηνευθεῖ ἔγκυρα ἡ ἐθνική, κοινωνική, πολιτιστική, ἀλλά καί πολιτική ἱστορία τῆς Ἑλληνορθοδοξίας. Ἡ «Βυζαντινή» καί «Μεταβυζαντινή» διάρκεια δέν μπορεῖ νά ἀποτιμηθεῖ σωστά χωρίς γνώση τῆς πατερικῆς Θεολογίας, πού δέν εἶναι ἄσαρκη, στοχαστική-διανοητική θεολόγηση, ἀλλά καρπός εὔχυμος τῆς ἡσυχαστικῆς πράξης, ὡς ἄσκησης.

1. Ὁ Ἡσυχασμός συνιστᾶ τήν πεμπτουσία τῆς ρωμαίικης (ὀρθοδόξου) παραδόσεως, ταυτιζόμενος μέ αὐτό πού περικλείει καί ἐκφράζει ὁ ὅρος Ὀρθοδοξία[1]. Ὀρθοδοξία ἔξω ἀπό τήν ἡσυχαστική παράδοση εἶναι ἀδιανόητη καί ἀνύπαρκτη. Ἡ Ἡσυχαστική, ἐξ ἄλλου, πράξη εἶναι ἡ «λυδία λίθος» γιά τήν ἀναγνώριση τῆς αὐθεντικῆς χριστιανικότητος.

Δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἔξω ἀπό τήν ἡσυχαστική πράξη, ὅπως περίτρανα ἀποδεικνύει ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρέπει δέ νά ἀποσαφηνισθεῖ, ὅτι ὁ Ἡσυχασμός νοεῖται κυρίως ὡς πορεία πρός τήν θέωση καί ἐμπειρία θεώσεως καί δευτερευόντως ὡς (θεολογική) καταγραφή αὐτῆς τῆς μεθόδου καί ἐμπειρίας. Τά κείμενα, ἐξ ἄλλου, στήν Ὀρθοδοξία, τήν αὐθεντική χριστιανικότητα, ἀκολουθοῦν τήν πράξη καί τήν περιγράφουν, ἀλλά ποτέ δέν τήν ὑποκαθιστοῦν. Οἱ «διάδοχοι» τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ δέν βρίσκονται στήν ἀκαδημαϊκή θεολόγηση, ἀλλά στήν ἀσκητική συνέχειά του.

«Ὁ Ἡσυχασμός, ὡς ἀσκητική θεραπευτική ἀγωγή, ἦτο ἡ καρδία τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό τήν ἐποχήν τῶν Ἀποστόλων καί ἐκυριάρχει εἰς ὅλην τήν Ρωμαϊκήν βασιλείαν, Ἀνατολήν καί Δύσιν»[2]. Αὐτή εἶναι ἡ ὑπεύθυνη διαπίστωση ἑνός ἐκ τῶν ἐγκυροτέρων ἐρευνητῶν τοῦ Ἡσυχασμοῦ καί τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, τοῦ π. Ἰω. Ρωμανίδη.

Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό πλαίσιο, μπορεῖ νά ἀποτιμηθεῖ ὀρθά καί ἡ συμβολή τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ[3]. Ἀποτελῶν συνέχειαν τῶν ἀρχαίων Πατέρων, τῆς ἑνιαίας καί ἀδιάτμητης πατερικῆς παραδόσεως, «ἐξέφρασε –κατά τόν σεβαστόν Γέροντα π. Θεόκλητον Διονυσιάτην- τό αἰώνιον πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀνανεώνοντας ἐμπειρίας της, τά βιώματά της, τήν διδασκαλίαν της καί τάς ἐπαγγελίας της[4]». Συνέβαλε, ἔτσι, ἀποφασιστικά στή διάσωση τῆς καθόλου ταυτότητός της[5].

2. Εἶναι, βέβαια, γεγονός, ὅτι οἱ συνέπειες τῶν ἰδεολογικῶν ἐρίδων τοῦ 14ου αἰῶνος, πνευματικῶν καί κοινωνικῶν, ἀποδυνάμωσαν αἰσθητά τήν συρρικνωμένη ἤδη ἀπό τόν 13ο αἰ. αὐτοκρα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τό σπίτι πού θά πάρης ἀπό τόν πλειστηριασμόν εἶναι φωτιά διά τά παιδιά σου, διότι εἶναι αἷμα καί δάκρυ κάποιου πονεμένου

ΟΥΔΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΝΑ ΠΑΡΗ ΣΠΙΤΙ ΑΔΕΛΦΟΥ ΑΠΟ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΝ!

Τά ἔργα φιλαδελφίας τῶν Χριστιανῶν

Οἱ ἀληθεῖς καί γνήσιοι Χριστιανοί ἔχουν βαθειά πίστι ἀλλά καί ἔργα, πού εἶναι ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πίστεως. Τήν ἀποδεικνύουν καί τήν ἐνδυναμώνουν. Δέν νοεῖται πίστις ἄνευ ἔργων ἀγάπης καί φιλαλληλίας. Καί συνάμα, «οὐ πάντων Θεός ὁ Θεός, ἀλλά τῶν **ὁμοιοθέντων** αὐτῶν διά τῆς ἀγάπης» (Μ. Βασίλειος).

Ἡ ἀγάπη ὅμως πρέπει νά εἶναι **ἐφευρετική** καί **γενναία**. Νά ἀνευρίσκη τρόπους ἐφαρμογῆς της. Ἡ ἀγάπη εἶναι μιὰ τέχνη καὶ μάλιστα ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς καλὲς τέχνες.

Μέ βάσι λοιπόν αὐτές τίς βασικές ἀρχές σέ κάθε ἐποχή οἱ πύρινοι Χριστιανοί εὕρισκαν τρόπους νά βγάλουν τήν φωτιά τῆς καρδιᾶς τους, ἐφαρμόζοντας τήν ἀγάπη πρός τούς ἀνθρώπους ὑπό ἀντίξοες πολλές φορές συνθῆκες.

Τά περιστατικά εἶναι πάμπολλα καί φανερώνουν τήν ἔμπρακτο καί ἔμπονο ἀγάπη τῶν παιδιῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν, κατά τήν περίοδο τῶν διωγμῶν, ἔπεφταν λοιμώδη νοσήματα, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν οἱ μόνοι πού ἐφρόντιζαν μέ αὐτοθυσία τούς ἀσθενεῖς, πού ἔπασχαν ἀπό μεταδοτικές ἀσθένειες. Ἔτσι ἐγράφη ἀπό εἰδωλολάτρες συγγραφεῖς αὐτῶν τῶν ἐποχῶν ὅτι οἱ «εἰδωλολάτρες **ἐδόξαζαν** τόν Θεό τῶν Χριστιανῶν».

Οἱ Χριστιανοί τῆς περιοχῆς τῶν παραλίων τοῦ Ἰσραήλ, πού εἶναι χωρίς λιμάνια γιά καράβια, ἐφρόντιζαν νά **περιμαζεύουν** καί νά περιθάλπουν τούς **ναυαγούς**, πού συχνά ἐξεβράζοντο ἀπό τήν θάλασσα.

Ἄλλο παράδειγμα θυσιαστικῆς ἀγάπης τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἐκδηλώνεται στήν τότε Πρωτεύουσα τοῦ κόσμου, τήν Ρώμη. Παρακολουθοῦσαν τά μέρη, ὅπου οἱ διεφθαρμένοι Ρωμαῖοι ἄφηναν **ἔκθετα** τά **ἀνεπιθύμητα παιδιά** τους, γιά νά ἀποθάνουν ἀπό τό κρύο ἤ νά κατασπαραχθοῦν ἀπό τούς λύκους, τά περιμάζευαν καί τά ἔσωζαν υἱοθετῶντάς τα σάν δικά τους παιδιά!

Στά προηγούμενα περιστατικά διαπιστώνει κανείς ἕνα ἐξαίσιο μεγαλεῖο τῶν πραγματικῶν τέκνων τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ μας.

Ἡ Π. Διαθήκη διέγραφε κάθε ἑπτά ἔτη τά χρέη

Σήμερα στήν Πατρίδα μας ἐπικρατεῖ μία φοβερή «**Οἰκονομική** Κρίσις», ὅπου ἡ ἀνεργία ἔχει φθάσει στό κατακόρυφο, οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν πτωχοί καί πολλοί πού ἔχουν χρέη κινδυνεύουν νά χάσουν τά σπίτια τους καί τίς περιουσίες τους, ἀπό ἕνα ἀνάλγητο τερατῶδες **Τραπεζοκλεπτικό** καί **Τοκογλυφικό** σύστημα, πού ἀπομυζᾶ καί καταληστεύει κάθε ἰκμάδα τῆς κοινωνίας.

Βέβαια, ἡ πραγματική αἰτία τῆς «Οἰκονομικῆς Κρίσεως» εἶναι ἡ πνευματική χαλάρωσις καί ἡ θρησκευτική κατάπτωσις τοῦ λαοῦ μας, ἀλλά αὐτό δέν ἀπαλλάσσει τῆς εὐθύνης τούς Πολιτικοοικονομικούς ἀπατεῶνες, πού ἐπέπεσαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος

Δυστυχῶς, ἡ ἐπίσημος Πολιτεία δέν λαμβάνει τά ἀπαραίτητα μέτρα, ὥστε νά θεραπεύση τήν κατάστασι. Στό διάβα χιλιετιῶν τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας ἔχουμε περιπτώσεις μερίμνης γιά τά χρέη τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων, ἀπό σοφούς Ἡγέτες, Θρησκευτικούς καί Πολιτικούς

Πιό χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ Μωσαϊκός **Νόμος** στήν Παλαιά Διαθήκη, πού ἐπέβαλε τήν **διαγραφή** τῶν χρεῶν **κάθε ἑπτά ἔτη** καί τήν ἐπιστροφή τῶν κτημάτων στούς ἰδιοκτήτες τους. Ἐπιπροσθέτως, κάθε ἑπτά Σαββατικά ἔτη, δηλαδή κάθε σαράντα ἐννέα ἔτη, πού ἦτο τό «Ἰωβηλαῖο Ἔτος», διεγράφοντο ὅλα τά χρέη, ἐπεστρέφοντο τά κτήματα στούς ἀρχικούς ἰδιοκτήτες τους καί συνάμα ἀπελευθερώνοντο οἱ σκλάβοι. Ὁ Μωσαϊκός Νόμος ἐπέτασσε στούς Ἰσραηλίτες νά βοηθοῦν τούς ἀδελφούς τους καί νά τούς δανείζουν, χωρίς νά σκέπτωνται, ἐάν πλησιάζη τό **ἕβδομο ἔτος** τῆς **ἀφέσεως**. Ὀφειλέτης τους δέν ἦτο ὁ πτωχός, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Θεός, πού θά ἐξεπλήρωνε τά χρέη.

Κάθε ἑπτά ἔτη λοιπόν διαγραφή τῶν χρεῶν καί ἐπιστροφή τῶν ἀγρῶν στούς κυρίους των.

Ἡ «Σεισάχθεια» τοῦ Σόλωνος

Ὑπῆρξαν ὅμως καί ἐλάχιστοι Μεγάλοι Ἡγέτες πού πῆραν φιλολαϊκές ἀποφάσεις, διέγραψαν τά χρέη τῶν πτωχῶν καί ἐπέστρεψαν τά κτήματα σέ ἐκείνους πού πραγματικά ἀνῆκαν.

Ἔτσι κατά τήν ἀρχαιότητα ὁ **Χαμουραμπί** (βασιλιᾶς τῆς Βαβυλῶνος ἀπό τό 1792 ἕως τό 1750 π.Χ.) ἔκανε στό λαό του τῆς ἀνατολῆς αὐτή τήν δικαία εὐεργεσία, πρᾶγμα πού ἔδωσε ὤθησι στήν πρόοδο τοῦ βασιλείου του.

Στά ἱστορικά χρόνια, ὁ περίφημος Σοφός **Σόλων** τῶν Ἀθηνῶν ἐπέστρεψε τίς περιουσίες, πού εἶχαν καταπατήσει οἱ πλούσιοι μέσω χρεῶν καί τόκων, πρός τούς πραγματικούς ἰδιοκτῆτες. Ποιό ὅμως ἦτο τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς πολιτικοοικονομικῆς πράξεως; Ἡ Ἀθήνα ἔφθασε σέ μεγίστη ἀκμή καί κατέστη τό κέντρο τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἐδημιούργησε τήν **Χρυσή Κλασσική Ἐποχή** τοῦ Περικλέους, τοῦ Σωκράτους καί τοῦ Παρθενῶνος. Ἡ Ἀθήνα ἔφθασε στό ἀπόγειο τῆς δόξης της καί ὁλόκληρος ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς προσέφερε στόν κόσμο τήν βάσι τῆς **Ἐπιστήμης**, τό μέγιστο τῆς **Φιλοσοφίας** καί τό ἀνεπανάληπτο τῆς **Τέχνης**, μαζί μέ τίς ἀρχές τίς Δημοκρατικῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ ἔρις Κων/πόλεως καί Μόσχας διά τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας[1]

Γράφει ὁ ***π. Ἀνδρέας Μπορκόφσκυ, καθηγ. εἰς τήν ἕδραν Ὀρθ. Θεολογίας τοῦ Πανεπιστ. Bialystok τῆς Πολωνίας***

1ον

Ἡ Μεγάλη Σύνοδος τοῦ 2016 θά ἀσχοληθῆ μεταξύ ἄλλων μέ τό πρόβλημα τῆς Ὀρθοδόξου Διασπορᾶς καί τόν τρόπον ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτονόμου, ἐνῶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου θά μείνη τελικῶς ἐκτός ἡμερησίας διατάξεως.

Εἰς τό πλαίσιον αὐτό δημοσιεύομεν τό παρόν πόνημα, τό ὁποῖον δέν ἔχει μόνον ἱστορικήν ἀξίαν, ἀλλά καὶ σύγχρονον, καθώς συμπεράσματα καί προεκτάσεις αὐτοῦ δύνανται νά προκαλέσουν θεολογικόν διάλογον γόνιμον διά τήν Σύνοδον:

«Πέραν τοῦ γενικότερου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖο παρουσιάζει ἡ γνώση τῆς ἱστορίας μιᾶς ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὑπάρχουν ἐνίοτε καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Διατί ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν θὰ πρέπη νὰ συγκληθῆ

Τοῦ ***π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη, τῆς Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς***

Θέλω νὰ ἐκφράσω τὴν ἔντονη ἀνησυχία μου καὶ τὸ μεγάλο φόβο μου ὅτι ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ποὺ ἦταν σὲ πλαίσιο προετοιμασίας κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων 50 ἐτῶν (ποὺ ἀποκλήθηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τοὺς διαδόχους του, ἰδιαίτερα τὸν νῦν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο) θὰ ἐπιφέρη μεγάλη ζημιὰ στοὺς Ὀρθοδόξους πιστούς. Θὰ ἐξηγήσω τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ ἦταν καλύτερα, ἂν αὐτὴ ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος δὲν συνεκαλεῖτο.

Πέρυσι (6 - 9 Μαρτίου 2014), σὲ μία συνάντηση τῶν ἐπικεφαλῆς τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ποὺ συγκλήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀποφασίστηκε νὰ συγκληθῆ αὐτὴ ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος τὸ 2016, ἡ ὁποία σὲ μεταγενέστερη συνεδρίαση, ὁρίστηκε γιὰ τὸ μήνα Ἰούνιο. Ἕνα μεγάλο πέπλο μυστηρίου καλύπτει τὶς συνεδριάσεις καὶ τὶς ἐργασίες τῶν ἐπιτροπῶν, ποὺ προετοιμάζουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Χρειαζόμεθα «Πρῶτον»; Σχόλια εἰς εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Περγάμου

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία» (τ. 86.2/ Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2015) ἀνεγνώσαμε τὴν εἰσήγησιν εἰς συνέδριον τοῦ Σεβ. Μητρ. Περγάμου «Συνοδικότητα καὶ Πρωτεῖο». Ἡ εἰσήγησις εἶναι ἰδιαιτέρως σημαντική, διότι ἀφορᾶ τόσον εἰς τὸν διάλογον μὲ τοὺς Παπικούς, καθὼς τὸ τρέχον θέμα εἰς τοὺς διαλόγους εἶναι τὸ Πρωτεῖον, ὅσον καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους καθὼς συνεχῶς ἀκούγονται οἱ ὅροι «Πρωτόθρονος Ἐκκλησία», «Πρῶτος τῆς Ὀρθοδοξίας» κ.ἄ.

Εἰς τὰ θετικά, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν, εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀφ' ἑνὸς νὰ καταδείξη ὅτι Ἐπίσκοπος καὶ Συνοδικότης εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ θεμελιώση τὴν Συνοδικότητα ὄχι ἀποκλειστικὰ εἰς τοὺς Ἱ. Κανόνες ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ «Πρωτείου» δηλώνει μὲ σαφῆ τρόπον ὅτι «Τὸ Πρωτεῖο στὴν Ἐκκλησία δὲν θὰ πρέπη νὰ ὁδηγῆ σὲ μία ἐκκλησιολογία τύπου πυραμίδας. Προορισμός του εἶναι νὰ ὑπηρετῆ τὴν κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὄχι, γιὰ νὰ στέκεται ἐπάνω καὶ νὰ ὑπέρκειται αὐτῶν». Ἐπίσης ἐπισημαίνει ὅτι «ἡ Ρώμη κατὰ τὴν δεύτερη χιλιετία βαθμιαῖα ὕψωσε τὸν Πάπα πάνω ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους Ἐπισκόπους καὶ τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ στὴν πράξη ἀποσύνδεσε τὸ Πρωτεῖο ἀπὸ τὴ συνοδικότητα». Σπουδαῖο εἶναι ἀκόμη ὅτι «τὸ Πρωτεῖο δὲν θὰ πρέπη νὰ ἐξαλείφη ἢ νὰ ἐξοβελίζη τὴν βασικὴν θεολογικὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητας ὅλων τῶν Ἐπισκόπων», γι' αὐτὸ καὶ «ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης δὲν θὰ πρέπη νὰ ἀνακατεύεται στὶς ὑποθέσεις καμίας ἐκ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν παρὰ μόνο τῆς δικῆς του».

Εἰς τὰ διφορούμενα ὑπάγονται τὰ ἀκόλουθα: ὅτι «δύναται νὰ ὑπάρχη μόνο μία Ἐκκλησία στὸν κόσμο», ἀλλὰ δυστυχῶς ἀποφεύγει νὰ εἴπη ὅτι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἀποκαλύψεις ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ καί ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Τύπον

ΦΡΙΚΤΟΙ ΟΡΚΟΙ – ΕΡΕΒΩΔΗ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διατί δίδονται εἰς τὰς Στοὰς οἱ φοβεροὶ ὅρκοι;

Βλέπε εἰς τὴν 6ην σελ.

Ἐπικρατεῖ ἡ ἀσέβεια καὶ ὁ ὑλισμός

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Η ΕΠΟΧΗ μας εἶναι δύσκολη. Οἱ συνειδητοί χριστιανοί ἀποτελοῦν μικρή μειονότητα. Μειονότητα ἀνάμεσα σέ χριστιανούς! Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν περιφρονεῖται. Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς τούς εἶναι ἄγνωστος, ὅπως ἄγνωστο τούς εἶναι καί τό ἀλφάβητο τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἐκεῖνος πού ἀπευθύνεται στούς σύγχρονους ἀνθρώπους καί μιλάει γιά τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, διαπιστώνει ὅτι οἱ ἀκροατές του ἔχουν ἐλάχιστο ἐνδιαφέρον γι' αὐτά πού λέει, ἄν δέν δυσανασχετοῦν καί κάποτε δέν ἐκνευρίζονται. Ὁ διάβολος τούς ἔχει αἰχμαλωτισμένους τόσο πολύ, πού ἔχεις τήν αἴσθηση ὅτι δέν ὑπάρχει ἐλπίδα ἀπελευθέρωσής τους καί αὐτό τόν καταθλίβει. Πρόκειται γιά ἐσωτερικό μαρτύριο, τό ὁποῖο δύσκολα περιγράφεται. Ὡστόσο χρειάζεται ζῆλος, πού θά ἐμποδίζει τήν ἀπόγνωση καί θά διατηρεῖ τήν προσπάθεια στό ρυθμό πού χρειάζεται. Αὐτό ἰσχύει πρωτίστως γιά τούς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νά συνεχίζουν τό ποιμαντικό τους ἔργο, χωρίς ταλαντεύσεις καί δισταγμούς. Ὅπως ἐπίσης δέν πρέπει νά ἀνησυχοῦν γιά τά ἀποτελέσματα, τά ὁποῖα εἶναι ὑπόθεση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος, πού εἶχε μεγάλη ἐμπειρία ἀπό τό τί συμβαίνει στην κοινωνία, ἔλεγε: «Σήμερα εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀρετή. Ἡ διαφθορά καί ἡ παραλυσία ἐπιπολάζει, ἡ ἀνομία, ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ φθόνος καί ἡ ἀντιζηλία κορυφώθηκαν, ἡ δέ ἀσέβεια καί ὁ ὑλισμός ἐπικρατοῦν. Γι' αὐτό ἔχουμε ἀνάγκη πολλῆς προσοχῆς καί ἐγρηγόρσεως, ἐάν θέλουμε νά ἐπιτύχουμε τήν αἰώνια ζωή. Ἄς βαδίζουμε τήν ὁδό τῆς ἀρετῆς καί τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, γιά νά φθάσουμε, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, στά ἀγαπητά σκηνώματα τοῦ Κυρίου» (Γνωριμία μέ τό γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο, Θεσ/νίκη 2014, σελ. 135). Παρ' ὅλα αὐτά ὁ γέροντας Φιλόθεος συνέχιζε ἀκούραστος τήν ἱεραποστολική του δράση, ἐλπίζοντας σέ μελλοντική καρποφορία.

Ὑπάρχει ὅμως καί ἕνα παρήγορο σημάδι. Εἶναι τό γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι -ἀκόμα καί αὐτοί πού εἶναι ἀδιάφοροι περί τήν πίστη- ἔχουν τό ὀρθό κριτήριο γά βλέπουν καί νά ἐκτιμοῦν κάθε πνευματική προσπάθεια, κάτι πού εἶναι τονωτικό γιά τούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ κατάσταση βέβαια θά ἦταν καλύτερη, ἐάν οἱ ἐργάτες ἦταν περισσότεροι καί ἀποδοτικότεροι. Αὐτό θά μποροῦσε νά τό πετύχει ἡ Ἐκκλησία, ἐάν οἱ ὑπεύθυνοι μητροπολίτες δραστηριοποιοῦνταν περισσότερο γιά τούς κληρικούς, γιά τήν καλλιέργειά τους καί τόν ποιμαντικό τους ζῆλο, καί λιγότερο γιά τήν προσωπική τους προβολή καί τήν ἱκανοποίηση τοῦ φοβεροῦ πάθους τῆς φιλοδοξίας, τό ὁποῖο δυστυχῶς παίζει κυρίαρχο ρόλο στή ζωή τους. Ἐλπίζουμε ὅμως ὅτι δέν θά ἀργήσει νά ἔλθει κάτι καλύτερο γιά τήν Ἐκκλησία καί τό λαό τοῦ Θεοῦ.

57 χρόνια ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς ΠΟΕ

Τὸ Σάββατο 21 Νοεμβρίου ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία, στὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Νεκταρίου τῆς Π.Ο.Ε. στὴν Νέα Ἐρυθραία, Ἀττικῆς.

Μετὰ τὴν θεία Λειτουργία στὴν αἴθουσα «Ἀρχ/της Μᾶρκος Μανώλης» ἔγινε κέρασμα καὶ ὁμιλία ἀπὸ τὸν ὑπεύθυνο τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς ΠΟΕ καὶ κατὰ σάρκα συγγενῆ τοῦ ἱδρυτοῦ της μακαριστοῦ Ἀρχ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, κ. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο μὲ θέμα: «Ἡ δημιουργία τῆς ΠΟΕ τὴν 21ην Νοεμβρίου 1958 στὸν Ἱ. Ναὸ Παναγίας Ρόμβης ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Γέροντα, Ἀρχιμ. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο καὶ οἱ συνεχεῖς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» ἐπὶ συνεχῆ 57 ἔτη». Ἡ αἴθουσα ἦταν κατάμεστη ἀπὸ πρόσωπα κάθε ἡλικίας καὶ ὅλοι εὐχαρίστησαν τὸν ὁμιλητή, γιὰ τὴν πολὺ διαφωτιστικὴ ὁμιλία του, γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῆς ΠΟΕ καὶ τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» κατὰ τῶν αἱρέσεων.

Στὴν συνέχεια ἐμίλησε ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς π. Γεώργιος Χάας γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ σεβαστὸς ἀγιορείτης Γέρων ἱερομόναχος π. Εὐστράτιος Λαυριώτης, ἀναφερόμενος μὲ πολὺ συγκίνηση στὰ πρόσωπα τῶν μακαριστῶν Πατέρων Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου καὶ Ἀρχιμ. Μάρκου Μανώλη, μὲ τὴν προτροπὴ νὰ συνεχισθῆ ὁ ἀγώνας τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» ὑπὲρ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ

Τὴν 29ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παραμόνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 370 ἀναιρεθέντων Μαρτύρων.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

«Yoga; Εὐχαριστῶ δὲν θὰ πάρω!»

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν διοργάνωσε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡμερίδα σχετικῶς μὲ τὴν Γιόγκα. Κατὰ τὴν ἡμερίδα ἐτονίσθη ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς Γιόγκα, δηλ. ὅτι δὲν πρόκειται ἁπλῶς διὰ ἀσκήσεις τοῦ σώματος, ἀλλὰ διὰ τὸ ἑλκυστικὸν κομμάτι τοῦ Ἰνδουισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγεται ὅποιος ἀκολουθεῖ τὴν Γιόγκα σταδιακῶς εἰς τὴν ἀνατολικὴν φιλοσοφίαν καὶ πίστιν. Παραδέτομεν τὰ πορίσματα:

«1. Ἡ Γιόγκα δὲν εἶναι ἁπλὴ γυμναστική, ἡ μέθοδος χαλαρώσεως, δὲν εἶναι ἐπιστήμη, δὲν εἶναι ἡ φωτεινὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι τρόπος ἀποβολῆς τοῦ ἄγχους, δὲν εἶναι μέθοδος σωματικῆς εὐεξίας.

Ἡ γιόγκα εἶναι ἕνα ὑπαρξιακὸ σύστημα, ποὺ βασίζεται στὴ φιλοσοφία τῆς Ἀνατολικῆς πνευματικότητας, συμπλέκεται μὲ τὸν Δυτικὸ ἀποκρυφισμό, τὴν μαγεία, τὴν ἀστρολογία, καὶ σήμερα μὲ τὸ σύνδρομο τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου. Ὁ διαλογισμός, εἶναι μία διαδικασία σταδιακῆς αὐτοὔπνωσης μέσω τῆς φαντασίας. Θεμελιώνεται στὸν ἀπόλυτο μονισμὸ καὶ στὴν ὁλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου. Ὑπάρχει τεράστια διαφορὰ ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ προσευχή. Ἐκεῖνο ποὺ σὲ φέρνει στὰ κέντρα τῆς γιόγκα εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς συνειδητότητάς σου, δηλ. ἡ προσπάθεια αὐτοεξελίξεως μὲ ἀπώτερο στόχο τὴν ἀπορρόφηση στὴν ἀπρόσωπη «ἀνεκδήλωτη θεότητα». Πρόκειται γιὰ ἐκμηδένιση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ὁ διαλογιζόμενος ἐπιδιώκει ταύτιση μὲ τὸν θεὸ τῆς ἰνδουιστικῆς πίστεως. Ὁ προσευχόμενος ἀποζητᾶ τὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία μὲ τὸν Θεό, ποὺ δὲν εἶναι ἀπορρόφηση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀλλὰ ἀνύψωσή του στὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς καμμία σύγχυση.

Ἡ γιόγκα εἶναι ἐπίσης λατρευτικὴ πρακτικὴ - μὲ σκοπὸ

Γεγονότα καὶ σχόλια

Ὑπουργὸς παιδείας: «ἀναχρονιστικὴ ἐπιβίωση» ὁ ὁμολογιακὸς χαρακτὴρ τῶν Θρησκευτικῶν!

ΚΑΘΩΣ φαίνεται ἐκεῖνο ποὺ «καίει» τὴν κυβέρνησή μας εἶναι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Χώρα βουλιάζει κυριολεκτικά, «μπάζοντας ἀπὸ παντοῦ», οἱ κυβερνῶντες μας πασχίζουν νὰ «νερουλιάσουν» τὸ μάθημα, μεταβάλλοντάς το, ἀπὸ ὁμολογιακό, σὲ θρησκειολογικό! Δεῖτε τί δήλωσε ὁ ὑπουργὸς Παιδείας κ. Ν. Φίλης: «Γιὰ ἱστορικοὺς λόγους τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στὴ Χώρα μας ἔχει ὁμολογιακὸ χαρακτήρα. Αὐτὸ ἀντιβαίνει στὴ σημερινὴ κοινωνικὴ-πολιτισμικὴ πραγματικότητα. Καὶ ἡ Ἱεραρχία ἀντιλαμβάνεται τὰ προβλήματα ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ μία τέτοια ἀναχρονιστικὴ ἐπιβίωση. Τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς μελετᾶ τρόπους ἀναμόρφωσης τοῦ μαθήματος προκειμένου νὰ γίνει μάθημα θρησκειολογίας καὶ τοῦ φαινομένου τοῦ Θείου μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση στὴν Ὀρθοδοξία. Τὸ σχολεῖο εἶναι ἀναγκασμένο νὰ σέβεται τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν πολιτῶν» (Ἱστολ. Ἀκτῖνες)! Καλὰ διαβάσατε: ὁ ὁμολογιακὸς χαρακτήρας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὀφείλεται σὲ «ἱστορικοὺς λόγους» καὶ ὄχι στὴ θέληση τῆς πλειοψηφίας τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ τὰ παιδιά μας νὰ διδάσκονται τὴ σώζουσα πίστη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας! Αὐτὴ τὴ μορφὴ τὴ θεωρεῖ: «ἀναχρονιστικὴ ἐπιβίωση»! καὶ σκοπεύει νὰ τὸ μεταβάλει σὲ «μάθημα θρησκειολογίας καὶ τοῦ φαινομένου τοῦ Θείου μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση στὴν Ὀρθοδοξία». Μὲ ἄλλα λόγια: προσπαθεῖ νὰ «χρυσώσει τὸ χάπι»! Θὰ τὸν ἀφήσουμε;

Αἱ οἰκουμενιστικαὶ «μοναστικαὶ ἀδελφότητες» πληθύνονται!

ΜΕΤΑ ΤΙΣ «τουρλοὺ» οἰκουμενιστικὲς μοναστικὲς ἀδελφότητες τοῦ Μποζὲ καὶ τοῦ Ταϊζέ, μᾶς ἔγινε γνωστὴ καὶ ἡ «Διομολογιακὴ οἰκουμενιστικὴ κοινότητα Ἰωνᾶ» στὴ Σκωτία, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ θεολόγος κ. Β. Χαραλάμπους. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Η "ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΙΩΝΑ" (IONA COMMUNITY), ἡ ὁποία ἑδρεύει στὴ Γλασκώβη τῆς Σκωτίας, ἱδρύθηκε τὸ ἔτος 1938 ἀπὸ τὸν George MacLeod. Εἶναι μία κατ' ἐξοχὴ οἰκουμενιστικὴ κοινότητα (καὶ) ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη διαφόρων δογμάτων (Πρεσβυτεριανῶν, Ἀγγλικανῶν, Λουθηρανῶν, Κουάκερων, Παπικῶν καὶ ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἀνήκουν σὲ κάποιο δόγμα), μὲ ὅτι αὐτὸ συνεπάγεται, ἀπὸ πλευρᾶς οἰκουμενιστικῶν ἀποτημάτων. Ἀποτελεῖ μία μεικτὴ κοινότητα, ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. […]Η "Κοινότητα Iona" ἀρχικὰ ὑπαγόταν στὴν "Ἐκκλησία" τῆς Σκωτίας, ἀλλὰ ἀργότερα ἡ σχέση τούτη εἶχε χαλαρώσει ἀρκετά, γιὰ νὰ δοθεῖ εὐκολότερα ἡ δυνατότητα τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐκτροπῶν» (Ἱστολ. Ἀκτῖνες). Ὁ κ. Χαραλάμπους ἀποκαλύπτει καὶ κάτι πολὺ σημαντικό, πὼς «τὰ μέλη τῆς κοινότητας αὐτῆς κατηγοροῦνται ὡς «κρυπτὸ-Ρωμαιοκαθολικοὶ μὲ Πρεσβυτεριανὸ πρόσχημα», δηλαδὴ πρόκειται στὴν οὐσία γιὰ ἀπατεῶνες! Καὶ καταλήγει μὲ τὸ εὔστοχο σχόλιό του: «Οἱ οἰκουμενιστὲς εὐνοοῦν σκοπίμως τέτοιες οἰκουμενιστικὲς κοινότητες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐννοοῦν αὐτὸ ποὺ ἀλλοτρόπως διαλαλοῦν στὶς οἰκουμενικὲς συνάξεις, δηλαδὴ τῆς ἑνώσεως πάντων τῶν «ἐκκλησιῶν» κάθε δόγματος σὲ μία ἐκκλησία. Ὅλες τοῦτες οἱ στρεβλώσεις ἐξυπηρετοῦν σκοπίμως τὰ ἐπικοινωνιακὰ παίγνια τῶν οἰκουμενιστικῶν των συνάξεων»! Συμφωνοῦμε μαζί του καὶ ἀνησυχοῦμε! Οἱ «μοναστικὲς» αὐτὲς κοινότητες εἶναι ἡ νέα «κερκόπορτα» γιὰ τὴν ἐκπόρθηση τῆς Ὀρθοδοξίας μας!

Ἐρωτήματα εἰς δηλώσεις καθηγητρίας θεολογίας

ΕΧΕΙ βαρύνουσα σημασία ἡ δήλωση τῆς Θεολόγου καὶ Καθηγήτριας Θρησκειολογίας τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. κ. Ἀγγελικῆς Ζιάκα, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπεύθυνη τοῦ Προγράμματος τῆς κοινῆς ἐπιμόρφωσης Χριστιανῶν Θεολόγων καὶ μουσουλμάνων «ἱεροδιδασκάλων»: «οἱ ἐπιμορφώσεις ἐγκαινίασαν θεσμικὰ καὶ ἀκαδημαϊκὰ τὴν ἐπικοινωνία μεταξὺ δύο ὁμάδων, ποὺ πραγματεύονται τὸ θέμα τῆς θρησκείας. Εἴδαμε ὅτι ἂν καὶ συμβιώνουν γιὰ πολλοὺς αἰῶνες χριστιανοὶ καὶ μουσουλμάνοι στὴν Θράκη, οἱ μὲν μουσουλμάνοι γνωρίζουν ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὸν χριστιανισμὸ- καὶ αὐτὰ εἶναι γενικὰ χωρὶς ἰδιαίτερη κατανόηση καὶ γνώση τῆς Ὀρθοδοξίας- οἱ δὲ χριστιανοὶ γνωρίζουν περισσότερα γιὰ τὸ Ἰσλάμ, τὰ ὁποῖα ὅμως στὶς διατυπώσεις τους εἶναι ὁρισμένες φορὲς στερεοτυπικά, φοβικὰ καὶ στρεβλὰ» (Ἱστολ. Ἀκτῖνες)! Κατ' ἀρχὴν θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε τὴν κα προφέσορα, ἀπὸ πότε ἔγινε ἡ χριστιανική μας πίστη θρησκεία καὶ μάλιστα ὁμοτράπεζη τοῦ Ἰσλάμ; Σοβαρολογεῖτε ὅτι οἱ μουσουλμάνοι γνωρίζουν ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας; Νομίζετε ὅτι τὸ ἐν λόγῳ πρόγραμμα ἦταν ὁ καταλληλότερος τρόπος νὰ «κατανοήσουν» οἱ μουσουλμάνοι «ἱεροδιδάσκαλοι» τὴν Ὀρθοδοξία; Καὶ ἂν τὴ γνωρίσουν τί θὰ γίνει, θὰ τὴν ἀσπασθοῦν; Χρήζει ἀπαντήσεως καὶ ὁ ἰσχυρισμός σας, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ διατυπώνουν τὴ γνώση τους γιὰ τὸ Ἰσλάμ, «στερεοτυπικά, φοβικὰ καὶ στρεβλά». Δὲ νομίζετε κ. Ζιάκα ὅτι ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας;

Ἀπίστευτον: Ὁ Πάπας συγχωρεῖ θανασίμους ἁμαρτίας χωρὶς μετάνοιαν!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἕνα εὔστοχο σχόλιο τοῦ γνωστοῦ μας π. Δανιὴλ Ἀεράκη, σχετικὰ μὲ τὸ ἐξαγγελλόμενο παπικὸ Ἰωβηλαῖο ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Πάπας θὰ συγχωρεῖ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔκαναν ἔκτρωση, χωρὶς ἐκεῖνες νὰ μετανοήσουν! «Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἀνακοίνωσε, ὅτι κατὰ τὸ Ἰωβηλαῖο, ποὺ ἀρχίζει στὶς 8 Δεκεμβρίου 2015 καὶ τελειώνει στὶς 26 Νοεμβρίου 2016, θὰ δίνεται ἄφεσις ἁμαρτιῶν σὲ γυναῖκες, ποὺ διέπραξαν ἄμβλωση! Οἱ ἀμβλώσεις δὲν συγχωροῦνται μαζικὰ μὲ ἕνα παπικὸ φιρμάνι. Ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν δίνεται σὲ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλούς, ποὺ μετανοοῦν. Ὁ Χριστός, βεβαίως, σταυρώθηκε γιὰ ὅλους. Εἶναι ἡ καθολικὴ Ἀγάπη. Ἦλθε "καλέσαι ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν" (Μάτθ.9,13). Καὶ ἔπαθε καὶ σταυρώθηκε ὑπὲρ ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑπὲρ ἀφέσεως ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι κατὰ μαγικὸ τρόπο δίδεται ἡ ἄφεσις μαζικά. Ἡ ἄφεσις εἶναι γιὰ ὅλους, δὲν δίδεται ὅμως σὲ ὅλους… Δίδεται σὲ ὅσους μετανοοῦν. Πῶς, λοιπόν, ἔχει δικαίωμα ὁ Πάπας νὰ δημιουργῆ ψευδαίσθηση ὅτι συγχωροῦνται οἱ φονιάδες τῶν ἐκτρώσεων, δηλαδὴ οἱ γονεῖς καὶ ὁ ἐκτρωσιολόγος γιατρός; Ἂν ὁ Πάπας ἐννοῆ, ὅτι καὶ ἡ ἄμβλωσις συγχωρεῖται μὲ τὴ μετάνοια, δὲν χρειαζόταν εἰδικὴ ἐγκύκλιος»! Αὐτὸς εἶναι δυστυχῶς ὁ παπισμὸς ἀμετανόητος, ὀλοΐδιος ὁ μεσαιωνικός! Τότε χρησιμοποιοῦσε τὰ δαιμονικὰ συγχωροχάρτια, τώρα τὰ Ἰωβηλαῖα, αὐρίο κάτι ἄλλο, ὅλα ἀντιχριστιανικά! Ὁ Χριστὸς συγχωρεῖ ἁμαρτίες κατόπιν μετανοίας, ὁ πάπας συγχωρεῖ χωρὶς μετάνοια! Ἰδοὺ ἡ χαώδης διαφορά τους!

Ἀπαράδεκτοι δηλώσεις διὰ τὸν διάλογον ὀρθοδόξων - παπικῶν!

ΠΡΙΝ ἀπὸ καιρὸ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Στυλιανὸς ἔδωσε συνέντευξη στὸ ἱστολόγιο «ΑΜΗΝ», σχετικὰ μὲ τὸ θεολογικὸ διάλογο μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦ παπισμοῦ. Δεῖτε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο «σηκώνει πολλὴ συζήτηση»: «Ὁ θεολογικὸς διάλογος, εὐτυχῶς συνεχίζεται ἀλλὰ συναντᾶ δυσκολίες. Κι αὐτὸ διότι παρατηροῦμε ὅτι παραμείναμε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες δύο κόσμοι ἀπομονωμένοι μεταξύ μας, χωρὶς ἐπαφές. Γι' αὐτὸ εἶναι δύσκολο νὰ ξαναβροῦμε τὸν ρυθμὸ τῆς κοινῆς σκέψης. Πιστεύω ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασία εἶναι οἱ προσωπικὲς ἐπαφές. Δηλαδή, οἱ ἐπαφὲς τῶν κληρικῶν μεταξύ τους, γιὰ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα σὰν ἄνθρωποι καὶ σὰν χριστιανοί, νὰ ἀντιληφθοῦμε ὁ ἕνας τὴν παράδοση τοῦ ἄλλου, τὸν τρόπο σκέψης, τὰ βιώματά του καὶ τὰ κοινὰ ποὺ ἔχουμε, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μικρὰ σημεῖα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίζουν. Κι ἐκεῖνα ποὺ μᾶς χωρίζουν δὲν εἶναι θέματα Πίστεως. Οἱ δύο Ἐκκλησίες δὲν χώρισαν γιὰ θέματα Πίστεως. Ἡ ἀκατανοησία, τὰ γεγονότα τῶν καιρῶν, οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες εἶναι αὐτὰ ποὺ συνετέλεσαν περισσότερο. Ἡ γνωριμία θὰ βοηθήσει πολὺ τὴν ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων μας καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἀγάπης μεταξύ μας. Ἡ ἀγάπη θὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν ἀλήθεια. Γράφει χαρακτηριστικὰ ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις στὰ 1638, τότε ποὺ οἱ Ὀρθόδοξοι λαοί τῆς Ἀνατολῆς στέναζαν κάτω ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία:

«... Ἂς εἶχε βασιλεύσει ὁ Τοῦρκος εἰς τὴν Φραγκίαν δέκα χρόνους, χριστιανοὺς ἐκεῖ δὲν εὕρισκες˙ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα τριακόσιους χρόνους εὑρίσκεται καὶ κακοπαθοῦσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ βασανίζονται, διὰ νὰ στέκουν εἰς τὴν πίστιν τους, καὶ λάμπει ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐσεῖς μοῦ λέγετε ὅτι δὲν ἔχομεν σοφίαν; Τὴν σοφίαν σου δὲν ἐθέλω ἐμπρός εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ˙ κάλλιον ἦτο νὰ ἔχῃ τινάς καὶ τὰ δύο, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, πλὴν ἀπὸ τὰ δύο τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προτιμῶ».

Αὐτὴ εἶναι ἡ μαρτυρική φωνή ἑνός κόσμου, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στὴν ἱστορική μας συνέχεια, συνιστᾶ τὴν προηγούμενη ὕπαρξή μας καί, γιὰ νὰ τὸν ἀφουγκραστοῦμε, νὰ τὸν κατανοήσουμε καί νὰ τὸν ἑρμηνεύσουμε, χρειάζεται νὰ ἀποδεσμευτοῦμε ἀπὸ τὰ σημερινὰ κριτήρια καί τὶς ἰδεολογικές προϋποθέσεις καί νοοτροπίες, οἱ ὁποῖες ἀνήκουν σ' ἕνα κόσμο, ποὺ προέκυψε ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκές ἀνακατατάξεις, μετὰ τὴ γαλλική ἐπανάσταση (1789) καί ὅλο τὸν 19ο καί 20ο αἰώνα.

Ἡ Εὐρώπη, στὴν ὁποία ζοῦμε καί κινούμαστε σήμερα, προῆλθε ἀπὸ τὴν διαλεκτική τεσσάρων κυρίως ἰδεολογικοφιλοσοφικῶν συστημάτων, ποὺ διαμορφώθηκαν στὸν δυτικό μεσαίωνα:

1. *Τοῦ σχολαστικισμοῦ,* ὁ ὁποῖος συνέτεινε στὴν ἐκφιλοσόφηση καί ἐκκοσμίκευση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τὸν μετέτρεψε τελικά σέ σύστημα ἐπιστημονικό.

2. *Τοῦ νομιναλισμοῦ,* ὁ ὁποῖος κοινωνικά ἐκφράζεται κυρίως ὡς ἀτομικισμός (ὠφελιμισμός) καί ἀποτελεῖ τό DNA τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀτομικῆς καί συλλογικῆς συνείδησης.

3. *Τοῦ οὐμανισμοῦ τῆς Ἀναγέννησης, καί*

4. *Τοῦ διαφωτισμοῦ,* ὁ ὁποῖος αὐτοθεοποίησε τὸν ἄνθρωπο, ἀπολυτοποιώντας τή διάνοια καί τή λογική, ὡς ἀπόλυτο κριτήριο τῶν ἀνθρωπίνων. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ πράξη τοῦ Ροβιεσπέρου: μιά κοινή γυναίκα γυμνή στὴν Ἁγία Τράπεζα τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, πού λατρεύτηκε ὡς Θεά Λογική (Raison). Ἔτσι, ὁ χριστιανισμός μεταποιεῖται σέ φιλοσοφικό σύστημα καί ἡ ἀκμή τοῦ πνεύματος ἐπεκράτησε νά μετριέται μόνο μέ τήν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν, μέ τήν αὔξηση δηλαδή τῆς γνώσης τοῦ κτιστοῦ καί ὄχι (καί) τοῦ Ἀκτίστου.

Ἔτσι, σιγά-σιγά ὁ Θεός γίνεται τό πρόβλημα τῆς Εὐρώπης. Καί ἀφοῦ περιπλέκεται στίς συμπληγάδες διανικῶν καί φιλοσοφικῶν σχημάτων, τελικά χάνεται. Φτάνουμε ἔτσι στόν 20ο αἰώνα , ὅπου ὁ Jean-Paul Sartre καταλήγει εὔκολα στό: *«ὁ Θεός εἶναι νεκρός, ἄρα, ὁ ἀθεϊσμός εἶναι ἀνθρωπισμός»*[2].

Ἡ ἀπώλεια, ὅμως, τοῦ Θεοῦ συμπαρέσυρε καί τήν ἀπώλεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτοϋποδουλώθηκε ἀρχικά στήν τεχνολογία του, ὅπως διεκτραγωδεῖται ἀπό τόν Charly Chaplin στήν ταινία «Μοντέρνοι καιροί» ὡς «ἀνθρωπάκος τοῦ ἐργοστασίου» καί σήμερα αὐτοϋποδουλώνεται στήν θεά τῆς ἐπιστήμης.

Στά 1840 ὁ Μακρυγιάννης, ἀπογοητευμένος ἀπό τούς Εὐρωπαίους θά πεῖ: *«Αὐτεῖνοι (οἱ Εὐρωπαῖοι) εἶναι ἄνθρωποι χωρίς ἠθική καί πίστη, καί κρίμα στά φῶτα τους, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κάνει τά φῶτα καί ὄχι τά φῶτα τόν ἄνθρωπο»!*

Ὁ δρόμος τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ πέρασε ἀπό τήν φραγκική φεουδαρχία, τήν ἐπιβολή τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἐπίσημης κρατικῆς ἰδεολογίας, τήν Ἱερά ἐξέταση, τούς Σταυροφόρους, τόν Ναπολέοντα, τόν Χίτλερ, τόν Στάλιν καί τόν ψυχρό πόλεμο, προσάραξε στόν «ἀνθρωπισμό» τῆς Pax Americana, τοῦ ΝΑΤΟ καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης. Εἶναι τό ἐπακόλουθο μιᾶς παιδείας, πού ὑποτίμησε καί ἐγκατέλειψε τό ἀνθρωπολογικό πρότυπο τοῦ θεωμένου ἀνθρώπου, τοῦ κατά χάριν «θεανθρώπου» τῆς ἑλληνορθόδοξης Ἀνατολῆς καί τῆς προκαλομάγνειας Εὐρώπης καί ἔδωσε ἀπόλυτη προτεραιότητα στόν κατ' ἐπίφαση «ὀρθό λόγο», πού παρουσιάζει τήν σχιζοφρένια νά διανοεῖται βαθυστόχαστα, νά δημιουργεῖ ἀπαράμιλλα ἔργα στή ζωγραφική, στήν ποίηση καί γενικά στήν Τέχνη, ἀλλά ταυτόχρονα νά ὑποβιβάζει τόν ἄνθρωπο σέ κτῆνος καί νά ἐξοντώνει φρικτά ἀθώους μέ ἀπίστευτη ἀγριότητα, ὅπως ἔκαναν οἱ στρατιωτικοί- καλλιτέχνες τοῦ Χίτλερ, ἀλλά καί ὅπως σήμερα συμβαίνει στίς διάφορες «ἀνθρωπιστικές» ἐπεμβάσεις τῆς πολιτισμένης Δύσης.

Ἡ συνάντηση-σύγκρουση Ἀνατολῆς-Δύσης, ὡς διαπάλη δύο κόσμων, καθένας ἀπό τούς ὁποίους εἶχε διαμορφώσει δικό του ἀνθρωπολογικό καί παιδευτικό πρότυπο καί ἰδεῶδες, θά συμβεῖ καί θά διαρκέσει σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας καί ἐνετοκρατίας καί θά κορυφωθεῖ μετά τό 1821.

Ἀποτέλεσμα τῆς συνάντησης αὐτῆς τῶν δύο κόσμων στό χῶρο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς θά εἶναι ἡ ἀναβίωση σέ μιά νέα μορφή τοῦ μακραίωνος ἐθνικοῦ διχασμοῦ ἐνωτικῶν-ἀνθενωτικῶν. Ἀπό τή μιά οἱ θαυμαστές τοῦ εὐρωπαϊκοῦ διαφωτισμοῦ, οἱ ὁποῖοι μιλοῦν μέ ὑπερηφάνεια γιά τήν «φωτισμένη Εὐρώπη» καί προσπαθοῦν τά «φῶτα» της νά μεταλαμπαδεύσουν στό γένος. Ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ρωμαΐικης παράδοσης (μέ προεξάρχοντες τούς Κολλυβάδες Πατέρες), αὐτοί πού δέν μαγεύτηκαν ἀπό τά «φῶτα» τῆς Εὐρώπης καί δημιούργησαν ἕνα ἑλληνότροπο Διαφωτισμό. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέχτηκαν ὅτι ἀποτελοῦσε πρόοδο στό χῶρο τῆς ἐπιστήμης, τῆς φιλοσοφίας καί τῆς κοινωνίας, χωρίς ὅμως νά ἀπορρίψουν καί νά ὑποτιμήσουν τή δική τους ρωμαΐικη παράδοση, μέσα στήν ὁποία ζυμώθηκε τό γένος. Προσπάθησαν οὐσιαστικά νά ἐφαρμόσουν αὐτό, πού προχριστιανικά ἔλεγε ὁ Πλάτων: *«ὅ,τι περ' ἂν Ἕλληνες Βαρβάρων παραλάβωσι, κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται»*[3]. Ἀπό τότε τό μόνιμο πρόβλημα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ θά ἔγκειται στήν πνευματική ὑποδούλωσή του στή Δύση ἢ στήν ἀπόρριψή της ἢ στή δημιουργική ἀφομοίωσή της.

Ἡ δυνατότητα τῆς δημιουργικῆς πρόσληψης δυτικῶν πολιτισμικῶν στοιχείων καί ὁμαλῆς ἐνσωμάτωσής τους στήν ἑλληνική πραγματικότητα, δέχεται καίριο πλῆγμα ἀμέσως μετά τή δημιουργία τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ κράτους. Ἡ θεωρία τῆς «μετακένωσης», κύριος ἐκπρόσωπος τῆς ὁποίας θεωρεῖται ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, συμβάλλει τά μέγιστα στήν κατεύθυνση αὐτή. Σύμφωνα μέ τή θεωρία αὐτή, ἡ Δύση πῆρε ἀπό τήν Ἑλλάδα τόν πολιτισμό καί τώρα οὐσιαστικά τόν ἐπαναφέρει στήν κοιτίδα του. Ἡ ἀντίληψη αὐτή θά ὑποβοηθήσει στήν μεταφορά αὐτούσιων καί δύσπεπτων δεδομένων τῆς δυτικῆς κοινωνίας στήν ἑλληνική πραγματικότητα καί θά δημιουργήσει γρήγορα μιά δουλική πρόσδεση στό ἅρμα τῆς Δύσεως. Ἔτσι, τήν καποδιστριακή ὁμολογία ὅτι ἡ *«χριστιανική θρησκεία (ὀρθοδοξία) συντήρησεν εἰς τούς Ἕλληνας καί γλῶσσαν καί πατρίδα καί ἀρχαίας ἔνδοξους ἀναμνήσεις καί ἐξαναχάρισεν εἰς αὐτούς τήν πολιτικήν ὕπαρξιν, τῆς ὁποίας εἶναι στῦλος καί ἐδραίωμα»*[4], διαδέχεται ὑπό τήν ἐπίδραση ξένων μισσιοναρίων (ἱεραποστόλων) καί Ἑλλήνων διαφωτιστῶν, πνεῦμα ἀθεϊστικό, ἀντιχριστιανικό καί ἀντικληρικαλιστικό. Εἰσάγεται ὁ θρησκευτικός ἀδιαφορισμός καί ὁ προτεσταντικός εὐσεβισμός.

Μετά τόν θάνατο τοῦ πρώτου Κυβερνήτη, πού σημειωτέον εἶχε συνείδηση ἑλληνική-ρωμαΐικη, καί τήν ἔλευση τῆς βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας καί τοῦ Ὄθωνα, τήν ὀργάνωση τῆς κοινωνικῆς καί ἐθνικῆς ζωῆς δέν τήν ἀνέλαβαν πρωταρχικά οἱ Ἕλληνες, ἀλλά καί ὅσοι ἀπό τούς Ἕλληνες τοποθετήθηκαν σέ δεσπόζουσες θέσεις τοῦ κράτους δέν ἦταν ἀπό ἐκείνους, πού εἶχαν ἀφομοιώσει τήν ἑλληνική παράδοση, ἀλλά οἱ ἀγνοοῦντες καί οἱ ἀπορρίπτοντες αὐτήν φανατικά. Ἀποτέλεσμα, ὅλοι οἱ «θεσμοί» νά περιέλθουν στήν κυριαρχία τοῦ κράτους καί νά διαμορφωθοῦν καί νά ἐπιβληθοῦν δυτικότροπα: ἡ οἰκονομία, ἡ παιδεία, ὁ στρατός, ἡ διοίκηση, ἡ οἰκογένεια, ἡ δημοσιονομία, τό φορολογικό σύστημα, ἡ νομοθεσία. Τό κράτος γίνεται ἀπόλυτα γραφειοκρατικό καί συγκεντρωτικό. Ἀργότερα ἕνας ἀπό τούς ἐγκυρότερους ἐκτιμητές τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης, ὁ Ἴων Δραγούμης (1878-1920), θά κατηγορήσει τό μετεπαναστατικό ἑλληνικό κράτος, ἐπειδή κατάργησε τήν τοπική αὐτοδιοίκηση, τίς κοινότητες, πού εἶναι ὁ «τύπος» τοῦ ἑλληνικοῦ τρόπου ὕπαρξης.

Κάτω ἀπό αὐτές τίς προϋποθέσεις συντελεῖται καί ἡ ἔκπτωση τῆς Ἐκκλησίας σέ θεσμό. Ἦταν κάτι τό ἀναπόφευκτο. Οἱ Βαυαροί, ἀφοῦ δέν θά μποροῦσαν νά πετύχουν σέ καμιά περίπτωση τήν κατάργησή της, πέτυχαν τόν ἀπόλυτο ἔλεγχο πάνω της, τήν ἀποδυνάμωσαν καί λίγο-πολύ τήν ἐξουδετέρωσαν, μεταβάλλοντάς την σέ ἀκίνδυνο «θεσμό». Ἡ Ὀρθοδοξία ἀπό περιέχουσα σύνολη τήν κοινωνική πραγματικότητα, καταντᾶ κρατική θρησκευτική ὑπηρεσία. Μετά δέ καί τήν ἀνακήρυξη τοῦ Ἑλλαδικοῦ Αὐτοκέφαλου, τή βίαιη, δηλαδή, καί ἀντικανονική ἀπόσχιση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ἀκολουθοῦν πράξεις ἀπίστευτης ἀγριότητας καί ἐχθρότητας ἔναντι τῆς ἱστορίας τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Ρωμαίων καί τῆς παραδόσεως τοῦ γένους: καταστροφή ἑκατοντάδων βυζαντινῶν Ἐκκλησιῶν, διάλυση μοναστηριῶν (πάνω ἀπό 500 ἀπό τό σύνολο τῶν 600, πού ὑπῆρχαν τότε), διώξεις μοναχῶν καί ἀγωνιστῶν κληρικῶν, ἔξαρση τῆς προτεσταντικῆς προπαγάνδας, ἀποεκκλησιοποίηση τῆς Παιδείας, εἶναι ὁρισμένα ἀπό τά ἔργα καί τίς ἡμέρες τῆς Βαυαροκρατίας. Ἔτσι, ἔγινε δυνατή ἡ ἀπρόσκοπτη ἐπιβολή τῆς ἐξουσίας τοῦ κράτους σέ ὅλο τό φάσμα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ὅταν μάλιστα ὁ παπικός βασιλέας κηρύχτηκε "κυριάρχης" τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω κι ἄν αὐτό ἰσχυε γιά τό "διοικητικόν μέρος".

Σημειώσεις:

1. Ἀρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγ. Ὄρους, Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός, σελ. 17, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους. 2. Paul Evdokimov, «Ἡ σιωπή τοῦ Θεοῦ», στό Ἡ ἀγωνία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, τοῦ Ἠλία Μαστρογιαννόπουλου, σελ. 35. 3 .Ἐπνομές 987 Χ. 4. Ἰωάννου Καποδίστρια, Ἐπιστολαί διπλωματικαί καί ἰδιωτικαί...μεταφρασθεῖσαι ἐκ τοῦ γαλλικοῦ παρά Μ. Γ. Σχινᾶ, τόμ. 1ος, Ἀθήνησι 1841, σελ. 335.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΠΕΡΣΗΣ

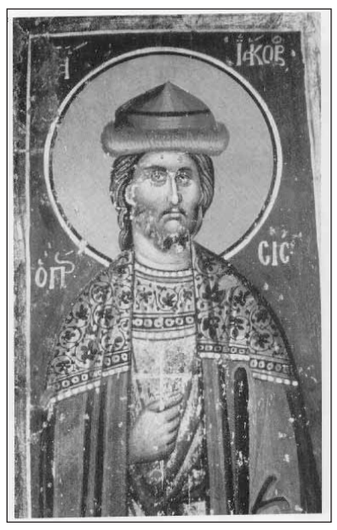

Στίς 27 Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἔζησε στά τέλη τοῦ 4ου αἰώνα, ὅταν αὐτοκράτορες ἦταν ὁ Ὀνώριος καί ὁ Ἀρκάδιος, ἦταν δέ χριστιανός ἀπό τούς προγόνους του καί ἔζησε στήν χώρα τῶν Περσῶν. Καταγόταν ἀπό γένος ἔντιμο καί ὑπερήφανο, γιά τόν λόγο αὐτό ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν Ἰσδιγέρδης τόν ἀγαποῦσε καί τόν τιμοῦσε ἰδιαίτερα. Ἔτσι ὁ ἅγιος, ἐξ αἰτίας τῆς φιλίας καί τῆς ἀγάπης τοῦ βασιλέα, ἀρνήθηκε τόν Κύριο καί δέχθηκε τήν δυσσεβῆ πίστη του. Ὅταν ἡ μητέρα καί ἡ γυναίκα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἔμαθαν τήν ἀλλαξοπιστία του τοῦ μήνυσαν ὅτι τόν θεωροῦσαν πιά ξένο καί ἀρνιόντουσαν ὁποιαδήποτε σχέση καί συγγένεια μαζί του, ἐπειδή ἀρνήθηκε τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν τό ἔμαθε ὁ ἅγιος Ἰάκωβος λυπήθηκε πολύ καί ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἀπό τήν ἀσεβῆ πίστη τῶν Περσῶν ἔκλεγε γιά τό ἁμάρτημά του. Κατόπιν παρουσιάσθηκε στόν βασιλέα καί ὁμολόγησε μέ παρρησία ὅτι ἦταν χριστιανός καί ὅτι ἀρνιόταν κάθε σχέση μέ τήν δυσσεβῆ πίστη του. Τότε ὁ βασιλέας θύμωσε πολύ καί διέταξε νά τοῦ κόψουν τά δύο πόδια καί τά δύο χέρια του καί ἔτσι ὁ ἅγιος ἔμεινε μόνο μέ τό κεφάλι καί τό σῶμα του. Ἔπειτα τοῦ ἀπέκοψαν καί τήν τιμία κεφαλή καί ἔτσι ὁ ἀοίδιμος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ὄχι εἰς τὴν νόθευσιν τοῦ ὀρθοδόξου μαθήματος Θρησκευτικῶν

Γράφει ***ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός,***

Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικὸς σύμβουλος θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων

2ον- Τελευταῖον

Θέλουν ἀκραιφνές μάθημα γιά τή δική τους πίστη, οἱ μουσουλμάνοι μουσουλμανικό, οἱ ἰσραηλίτες ἰσραηλιτικό κ.ο.κ., καί ἐφ΄ ὅσον δέν τό ἔχουν, θά ἐξακολουθοῦν νά ἀπαλλάσσονται τόσο ἀπό τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μάθημα, ὅσο καί ἀπό τό πολυθρησκειακό. Καί ὅχι μόνο θά ἐξακολουθοῦν νά ἀπαλλάσσονται οἱ ἀλλόθρησκοι ἀπό τό πολυθρησκειακό μάθημα, ἀλλά θά ἀποκτήσουν καί οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί πλῆρες καί ἀναφαίρετο δικαίωμα ἀπαλλαγῆς ἀπό αὐτό, διότι ὅπως ἔχουμε ἤδη ἀποδείξει τό μάθημα αὐτό θά εἶναι ἀντισυνταγματικό καί παντελῶς ἀκατάλληλο νά ἀναπτύξει τή θρησκευτική τους συνείδηση. Τοῦ δικαιώματος ἀπαλλαγῆς ἀπό τό πολυθρησκειακό μάθημα θά κάνουν ὁπωσδήποτε χρήση οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ὅπως ἔχει ἤδη δηλωθεῖ πολλές φορές δημόσια ἀπό πολλούς. Θά προκληθεῖ δηλαδή οὐσιαστική κατάργηση τοῦ μαθήματος καί ὑπεύθυνοι θά εἶναι ὅσοι δημιούργησαν καί προωθοῦν τά προγράμματα αὐτά!

Καί ὅσο συμβαίνουν ὅλα αὐτά τά εὐτράπελα, κανένας δέν διανοεῖται νά ἀφαιρέσει τό δικαίωμα τῶν μουσουλμάνων μαθητῶν τῆς ἑλληνικῆς Θράκης νά ἀπολαμβάνουν μουσουλμανικό μάθημα στά δημόσια σχολεῖα! Καί μάλιστα δημιουργεῖται εἰδικό πρόγραμμα στή Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖο θά καταρτίζει καθηγητές οἱ ὁποῖοι θά διδάσκουν τή μουσουλμανική πίστη στά παιδιά αὐτά. Γιατί νά ἰσχύσουν στήν Ἑλληνική Δημοκρατία δύο μέτρα καί δύο σταθμά; Δέν εἶναι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἰσότιμοι Ἕλληνες πολίτες, ὥστε νά δικαιοῦνται τά παιδιά τους τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μάθημα θρησκευτικῶν, ὅπως δικαιοῦνται οἱ μουσουλμάνοι τῆς ἑλληνικῆς Θράκης τό μουσουλμανικό;

Γιατί νά στερηθοῦν τά παιδιά μας τά ἀνθρώπινα δικαιώματά τους; Ὁποιος ἀφαιρεῖ ἀπό τόν ἄλλον τά ἀνθρώπινα δικαιώματά του, τόν καθιστᾶ ἐν τέλει δοῦλο. Τά παιδιά μας δέν θά γίνουν δοῦλοι, ἐνῷ τό ἑλληνικό κράτος πλησιάζει νά συμπληρώσει διακόσια ἔτη ὑπάρξεως. Θά ἀγωνισθοῦμε μέ κάθε νόμιμο μέσο γιά νά προστατεύσουμε τά δικαιώματα τῶν παιδιῶν μας. Θά ἀγωνισθοῦμε μέ συνεχῆ ἐνημέρωση τόσο τῶν ὑπευθύνων, ὅσο καί τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καί ἄν ἐπιχειρηθεῖ ἐπιβολή στά σχολεῖα τῶν παιδιῶν μας τῶν ἀκατάλληλων προγραμμάτων, γιά τά ὁποῖα ἤδη μιλήσαμε, θά προσφύγουμε στή δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἔχει ἐπανειλημμένως δικαιώσει τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς στήν Ἑλλάδα. Οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι θεολόγοι καθηγητές, γονεῖς καί μαθητές δέν θά ὑποχωρήσουν ποτέ μέχρι τήν τελική δικαίωση, διότι δέν εἶναι καιροσκόποι, ἀργυρώνητοι καί προδότες.

Ἐπειδή δέ πληροφορηθήκαμε, ὅτι θά δημιουργηθεῖ ἀπό τό ὑπουργεῖο παιδείας εἰδική ἐπιτροπή, ἡ ὁποία θά ἀσχοληθεῖ μέ τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, θά ἐρωτήσουμε κατ΄ ἀρχήν, γιατί ἀπαιτεῖται ἡ συγκρότηση ἐπιτροπῆς εἰδικά γιά τό μάθημα αὐτό καί ὄχι γιά ὅλα τά ἄλλα μαθήματα. Κατόπιν ὀφείλουμε νά τονίσουμε ὅτι τέτοια ἐπιτροπή δέν θά ἔχει κανένα κῦρος, ἐάν δέν συμμετέχουν σέ αὐτήν καί ἐκπρόσωποι τῆς Πανελλήνιας Ἑνώσεως Θεολόγων, διότι αὐτή ἐκπροσωπεῖ τόν κλάδο τῶν θεολόγων καθηγητῶν, ἀφοῦ ἔχει ἀρκετές χιλιάδες ἐνεργά μέλη. Δέν θά ἦταν δηλαδή ποτέ δυνατόν ὁ κλάδος τῶν θεολόγων καθηγητῶν νά ἐκπροσωπηθεῖ ἀπό ἕνα κάποιο σύλλογο, ὁ ὁποῖος ἀριθμεῖ ἐλάχιστες δεκάδες μέλη, οὔτε ἀπό σύλλογο ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ὡς μέλη του μόνο θεολόγους.

Στόν χῶρο τῆς παιδείας, καί μάλιστα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μητέρα τῆς παγκόσμιας παιδείας, δέν εἶναι δυνατόν νά ἰσχύσει τό «οὐ μέ πείσῃς κἂν μέ πείσῃς» συνεπικουρούμενο ἀπό τό «ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν». Ἡ παιδεία ὑπηρετεῖ ἀνθρώπινα δικαιώματα, διέπεται ἀπό νόμους καί ἐπιστημονική δεοντολογία καί γι΄ αὐτό ὁποιαδήποτε αὐθαιρεσία εἰς βάρος τῶν παιδιῶν μας θά γίνει ἀμέσως ἀντιληπτή καί θά πυροδοτήσει ἀγωνιστική δράση.

Ἄς ἔχουν λοιπόν ὑπ' ὄψη τους, ὅσοι ὀνειρεύονται νά ἐπιβάλουν στά παιδιά μας νόθευση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παιδείας, ὅτι τό ἐγχείρημα αὐτό δέν θά εἶναι ἁπλό καί εὔκολο, διότι θά προσκόψει στήν ἀντίσταση τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄς ἔχουν ἐπίσης ὑπ' ὄψη, ὅτι ὅποιος τόλμησε νά τά βάλει μέ τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη, εἴτε εἰδωλολάτρης αὐτοκράτορας λεγόταν αὐτός, εἴτε αἱρετικός λαοπλάνος, εἴτε εἰκονομάχος αὐτοκράτορας, εἴτε τύραννος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἐν τέλει ζημιώθηκε αὐτός ὁ ἴδιος χωρίς νά κατορθώσει νά τή ζημιώσει στό ἐλάχιστο.

Ἡ ΑΣΠΕ διαμαρτύρεται ἐντόνως διὰ τὸ ἐπονείδιστον νομοσχέδιον τοῦ «Συμφώνου Συμβίωσης»

Ἀπὸ τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς ΑΣΠΕ ἐξεδόθη τὴν 20ήν Νοεμβρίου ἐ.ἔ., τὸ ἀκόλουθον δελτίον Τύπου διὰ τὸ ἐπονείδιστον «Σύμφωνο Συμβίωσης»:

«Ἡ Ἀνωτάτη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ἑλλάδος, ποὺ ἐκπροσωπεῖ Πανελλαδικὰ τὶς 205.000 καὶ πλέον πολύτεκνες οἰκογένειες, διαμαρτύρεται ἔντονα γιὰ τὸ ἐπονείδιστο Νομοσχέδιο «ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ», ποὺ προωθεῖ στὴ Βουλὴ πρὸς ψήφιση τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καὶ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, μὲ τὸ ὁποῖο προτίθεται νὰ ἐπεκτείνει τὴν ἰσχύουσα ἤδη νομοθεσία καὶ στὰ λεγόμενα «ὁμόφυλα ζευγάρια».

Ἡ σὺγ(Κυβέρνηση), μὴ μπορώντας νὰ ἀντισταθεῖ, συμμορφώνεται στὶς ἐπιταγὲς τῆς ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ παραπαίουσας Εὐρώπης καὶ μὲ τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ ἀνατρέπει καθ' ὁλοκληρία τὶς ἀξίες, τὰ ἰδανικὰ καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Σύμφωνα μὲ τὸν ὁρισμὸ τοῦ νομομαθοῦς Ρωμαίου Μοδεστίνου, ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἀποτελεῖ: **«ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια καὶ συγκλήρωση τοῦ βίου διὰ παντός, Θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία»**.

Μὲ τὸ νομοσχέδιο ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἀντιμετωπίζεται θεσμικὰ καὶ μόνο ὡς δικαιοπρακτικὴ ἐνέργεια ποὺ ρυθμίζει τὶς σχέσεις τῶν μερῶν καὶ ἀποϊεροποιεῖται πλήρως.

Μὲ τὸ ὑπὸ ψήφιση νομοσχέδιο μεταβάλλεται τὸ τιμιότατο ἀνθρώπινο πρόσωπο σὲ χρηστικὸ ἀντικείμενο καὶ καθίσταται ἐμφανὴς ἡ προσπάθειά του νὰ ὑποκατασταθεῖ ὁ ἱερὸς θεσμὸς τοῦ γάμου μὲ νομικὲς προβλέψεις, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν κακοδαιμονία τοῦ ἰσχύοντος νομικοῦ πλαισίου.

Ἡ ΑΣΠΕ δὲν ἀπορρίπτει ἀπὸ τὴν κοινωνία τὰ ἄτομα ἐκεῖνα ποὺ ἡ μὴ ὁμαλὴ φυσιολογία τοῦ σώματός τους καὶ ἐνδεχομένως καὶ διάφορες κοινωνικὲς συνθῆκες τὰ ὁδήγησαν σὲ πορεία ζωῆς διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ τῶν φυσιολογικῶν ἀνθρώπων ἐξαιτίας τῆς γενετήσιας διαστροφῆς τους.

Καταδικάζει ὅμως τὸ ὀλίσθημα τοῦ Ὑπουργείου, γιατί ἐπιχειρεῖ νομοθετικὰ νὰ ἀπαξιώσει καὶ νὰ ὑποβιβάσει τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀτόμου καὶ νὰ ἐκμηδενίσει τὸν ὑψηλὸ καὶ θεοίδρυτο θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, ποὺ στηρίζεται στὸ τρίπτυχο (ἄρρεν + θῆλυ + παιδιά).

Μὲ τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ ὁλοκληρώνεται θεσμικὰ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας καὶ φυσιολογίας, φαλκιδεύεται ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ ἀπενοχοποιεῖται ἡ παράχρηση τῶν σωματικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους καὶ ἐπιχειρεῖται νὰ μεταβληθεῖ ὁ ἐν τιμῇ δημιουργηθεὶς ἄνθρωπος σὲ βοσκηματώδη ὕπαρξη.

Ἡ ΑΣΠΕ καλεῖ ὅλους τοὺς Βουλευτὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου καὶ τοὺς ἁρμοδίους Φορεῖς νὰ μὴ ἐνδώσουν στὴν ψήφιση τοῦ ἐπονείδιστου αὐτοῦ νομοσχεδίου».

Ὁ μισθὸς ἐκείνου ποὺ θὰ διδάξῃ ἁμαρτωλόν

Μᾶς λέγει ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος:

«Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα» (Ἰακ. Γ, 1). Προσοχὴ, ἀδελφοί μου, μὴ παίρνετε πολλοὶ τὴν δέση τοῦ διδασκάλου, διότι, γνωρίζετε ὅτι ἐμεῖς ποὺ διδάσκουμε, θὰ κριθοῦμε αὐστηρότερα καὶ συνεπῶς θὰ λάβουμε μεγαλύτερη τιμωρία. Ποιοὶ ὅμως μποροῦν νὰ διδάξουν;

***

Τί εἶπε ἡ Ὁσία Συγκλητική;

«Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ διδάσκῃ ὅποιος δὲν προώδευσε μὲ τὴν πράξη τῆς ἀρετῆς. Ὅπως ἕνας ποὺ ἔχει ἑτοιμόρροπο σπίτι, ὅταν ὑποδεχθῆ σ' αὐτὸ ξένους, θὰ τοὺς κάνῃ κακό, γιατὶ θὰ πέσῃ πάνω τους τὸ σπίτι, ἔτσι καὶ αὐτός, ποὺ χωρὶς νὰ ἔχῃ προηγουμένως οἰκοδομήσει τὸν ἑαυτόν του, κάνει νὰ χαθοῦν μαζί του καὶ ὅσοι πῆγαν σ' αὐτόν. Μὲ τὰ λόγια μὲν τοὺς κάλεσε σὲ σωτηρία, μὲ τὴν ἁμαρτωλότητα ὅμως τῆς ζωῆς του μᾶλλον ἔβλαψε ὅσους τὸν ἀκολούθησαν».

***

Ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος πιὸ κάτω ἀναφέρει:

«γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν (Ἰακ. ε 20).

Ἂς γνωρίζῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε ἕνα ἁμαρτωλό ἀπὸ τὸν καταστροφικὸ δρόμο, ποὺ βαδίζει, θὰ σώσῃ πολύτιμη ψυχὴ ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ θὰ ἐξαλείψῃ πλῆθος ἁμαρτιῶν.

***

Ὁ δὲ Ὅσιος Ὑπερέχιος εἶπε:

«Σοφὸς πράγματι εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ διδάσκει ὄχι μὲ ὡραίους λόγους, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα του».

Ρώτησε ὁ Ἅγ. Μακάριος τὸν Ἄγγελο:

«–Ἐπειδὴ ἤλθες νὰ μὲ διδάξῃς τὸν ἁμαρτωλό, σὲ παρακαλῶ πές μου καὶ τοῦτο: Ἂν εὑρεθῆ κάποιος ἁμαρτωλὸς καὶ διδάξῃ κάποιον ἄλλον, καὶ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τοῦ δείξῃ δρόμο καλό, ἔχει κανένα μισθό;

–Ὅποιος διδάξει ἄλλον, τοῦ λέγει ὁ Ἄγγελος, καὶ τὸν βγάλει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, σώζει τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν ψυχή του βγάζει ἀπὸ τὴν κόλαση. Ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συμβουλεύει κακῶς ἕνα ἄνθρωπο, δὲν καταστρέφει μόνον τὸν ἄλλο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδική του ψυχὴ παραδίδει στὸν διάβολο. Ἑπομένως δὲν ὑπάρχει φοβερωτέρα ἁμαρτία ἀπὸ τὸ νὰ συμβουλεύῃς ἄνθρωπο σὲ κακὸ ἔργο. Καὶ ἀντιθέτως δὲν ὑπάρχει καλλίτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν συμβουλεύσῃς τὸ καλό.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἄγγελος, καὶ ἀφοῦ ἔκλινε τὴν κεφαλή, εἶπε πρὸς τὸν γέροντα:

–Εὐλόγησον, Ἅγιε πάτερ καὶ συγχώρησόν μοι.

Τότε ὁ γέρων ἔπεσε καὶ προσεκύνησε αὐτόν».

***

Λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος:

«Ὅπως ὁ κάλαμος εἶναι ὄργανο τῆς γραφῆς, τὸ ὁποῖο κινεῖ τὸ χέρι τοῦ ἐπιστήμονα, γιὰ νὰ σημειώνει ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ γράφει, ἔτσι καὶ ἡ γλώσσα τοῦ δικαίου, κινεῖται ἀπ' τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ γράφει μέσα στὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν τὰ ρήματα τῆς αἰώνιας ζωῆς, ἐμβαπτιζόμενη ὄχι στὸ μελάνι, ἀλλὰ στὸ Πνεῦμα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ. Γραμματέας λοιπὸν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιατὶ ἔχει σοφία καὶ διδάσκει τοὺς πάντες. Εἶναι δὲ καὶ ὀξύγραφο, γιατὶ ταχεῖα εἶναι ἡ κίνηση τῆς σκέψεως. Χαράζει δὲ τὸ Πνεῦμα νοήματα, «οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξὶ καρδίαις σαρκίναις» (Β΄ Κορ. 3,3). Ἀνάλογα δὲ πρὸς τὴ χωρητικότητα τῆς καρδιᾶς ἐγγράφει τὸ Πνεῦμα στὶς καρδιὲς περισσότερα ἢ λιγότερα, κι ἀνάλογα πρὸς τὴν καθαρότητα, ποὺ ἔχει ἑτοιμαστεῖ ἐγγράφει φανερὰ σὲ ὅλους ἢ σκοτεινότερα. Ἐξ αἰτίας δὲ τῆς ταχύτητας μὲ τὴν ὁποία γράφονται ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη εἶναι γεμάτη ἀπ' τὸ Εὐαγγέλιο».

(Ἀπ' τὴν Ὁμιλία του «Εἰς τὸν ΜΔ΄ Ψαλμόν»)

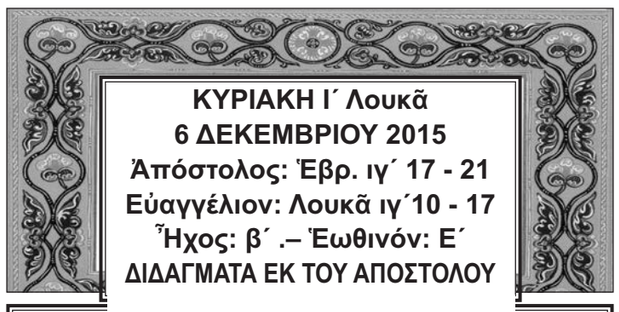

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ Λουκᾶ
6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ιγ΄ 17 - 21
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ιγ΄10 - 17
Ἦχος: β΄ .– Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἁγίου Νικολάου

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ θαυματουργός, εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μορφὲς ποὺ τιμᾶ καὶ ἑορτάζει μεγαλοπρεπῶς ἡ Ἐκκλησία μας. Ἡ ζωή του εἶναι γεμάτη ἁγιότητα καὶ εὐαγγελικὲς ἀρετές. Ὅλος ὁ βίος του εἶναι «εὐωδία Χριστοῦ». Ἀνεδείχθη ὄντως «ἡγούμενος» καὶ «καλὸς ποιμένας» , δηλ. πνευματικὸς ἡγέτης τῶν Ὀρθοδόξων. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ διαβάζεται σήμερα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συνιστᾶ στοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν στοὺς πνευματικούς τους ἡγέτες, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος.

Ἂς δοῦμε σὲ σύντομη νεοελληνικὴ μετάφραση τοὺς στίχους τοῦ ἱεροῦ κειμένου, καὶ θὰ σταθοῦμε κατόπιν σὲ ἕνα σημεῖο:

«Νὰ ὑπακούετε στοὺς πνευματικοὺς προϊσταμένους σας καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε, διότι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ τὶς ψυχές σας, ἐπειδὴ θὰ δώσουν λόγο. Νὰ ὑπακούετε καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε, ὥστε τὸ ἔργο τῆς μέριμνας γιὰ σᾶς νὰ τὸ κάνουν μὲ χαρὰ καὶ ὄχι στενάζοντας. Διότι, τὸ νὰ στενάζουν, δὲν εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον σας. Νὰ προσεύχεσθε γιά μᾶς. Εἴμαστε δὲ πεπεισμένοι, ὅτι ἔχουμε καλὴ συνείδηση καὶ σὲ ὅλα θέλουμε νὰ συμπεριφερόμαστε μὲ καλὸ τρόπο. Παρακαλῶ δὲ νὰ κάνετε περισσότερο τοῦτο (τὴν προσευχὴ δηλ.), γιὰ νὰ ἔλθω καὶ πάλι σύντομα κοντά σας. Ὁ δυνατὸς δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος ἀνέβασε ἀπὸ τὴ χώρα τῶν νεκρῶν (ἀνέστησε δηλ.) ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι **ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων ὁ μέγας, μὲ αἷμα Διαθήκης αἰώνίας**, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, εἴθε νὰ σᾶς καταρτίσει γιὰ κάθε καλὸ ἔργο, ὥστε νὰ κάνετε τὸ θέλημά Του. Ἂς ἐνεργεῖ καὶ ἂς γίνεται ἀνάμεσά σας, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνο ποὺ Τὸν εὐχαριστεῖ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα παντοτινά. Ἀμήν».

Δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ποτὲ ἀπὸ τὴν συνείδηση, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ ἐπιταγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στοὺς πνευματικούς μας προϊσταμένους καὶ φυσικὰ νὰ ὑποτασσόμαστε σ' αὐτούς. Αὐτὴ ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὶς πλέον βασικὲς θέσεις στὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

Ἡ Ἐκκλησία μας, σὲ κάθε γενιά, μεριμνᾶ ὥστε νὰ ἐφαρμόζεται αὐτὴ ἡ ὑπακοὴ ἀπ' ὅλα τὰ μέλη Της, τόσο στὸ Ὀρθόδοξο δόγμα, ὅσο καὶ στὸ Χριστιανικὸ ἦθος, τὰ ὁποῖα κηρύσσονται ἀπὸ τοὺς ποιμένες, τοὺς «ἡγουμένους», τοὺς κληρικούς της δηλ., οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ οἱ ὑπεύθυνοι.

Φυσικά, αὐτὸ γίνεται, πρέπει νὰ γίνεται, καὶ διότι αὐτοί, «οἱ ἡγούμενοι», ἀγρυπνοῦν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου, ποὺ τοὺς ἔχει ἐμπιστευθεῖ ὁ Χριστὸς καὶ στὸν Ὁποῖον θὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν κάθε ψυχή. Θὰ δώσουν λόγο στὸν Ἴδιο, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ «Ποιμένας τῶν προβάτων ὁ Μέγας».

Ὁπωσδήποτε, φίλοι μου, δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ λειτουργεῖ ἕνας «πνευματικὸς νόμος», κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν τὸ λογικὸ ποίμνιο ἀναγνώριζε καὶ ἀναγνωρίζει καὶ ἀκολουθεῖ τὸν γνήσιο ποιμένα, τὸν αὐθεντικὸ «ἡγούμενο», ὁ ὁποῖος πράγματι ἀγρυπτνεῖ καὶ ποικιλοτρόπως ἐργάζεται γιὰ τὴν προαγωγὴ καὶ τὴν σωτηρία τοῦ ἐμπιστευθέντος ποιμνίου του.

Ἐξ ἀντιθέτου ὅμως, ὅταν τὸ ποίμνιο διαισθάνεται ὅτι ὁ ποιμένας του δὲν καλύπτει τὶς προδιαγραφὲς τοῦ καλοῦ ποιμένα καὶ δὲν προσαρμόζεται στὶς ὑπεύθυνες ποιμαντικές του ἐπιταγές, τότε αὐτὸ περιορίζεται ἁπλὰ σὲ μία «ἐξωτερικὴ ὑπακοή», χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὸν πηγαῖο ἐσωτερικὸ σεβασμό, ποὺ ἐμπνέεται στὶς ψυχὲς ἀπὸ τὴν αὐθεντικότητα... Μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ κανεὶς ὅτι ὑφίστανται τέτοιου εἴδους περιπτώσεις, οἱ ὁποῖες πληγώνουν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησία μας σὲ κάθε ἐποχή; Καὶ φυσικά, ἡ αἰτία δὲν εἶναι πάντοτε τὸ ποίμνιο, τὸ ὁποῖο πράγματι, παρὰ τὶς ἐλλείψεις του, ἐπιζητᾶ ἱκανοὺς καὶ ἅγιους ποιμένες, ποὺ θὰ δείχνουν τὴν πρὸς τὸ ποίμνιο ἀγάπη τους, ἀγρυπνώντας «ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες».

Ἀλλὰ ὑπάρχει, ἀλλοίμονο, καὶ μία τραγικότερη περίπτωση, ὅταν ὁ «ποιμένας», «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ἔχοντας ξεφύγει ὁλοσχερῶς ἀπὸ τὴν εὐλογημένη ὁδὸ τῆς ἀποστολῆς του, κηρύττει, στὸ μὲν δογματικὸ πεδίο πλάνες καὶ αἱρέσεις, στὸ δὲ ἠθικὸ ἀμνηστεύει παρεκτροπὲς καὶ ἔργα σαρκός, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Νικολαΐτες, καὶ τελικῶς ὁδηγεῖ τὶς ψυχὲς στὴν καταστροφὴ καὶ στὴν κόλαση.

Ἐννοεῖται ὅτι σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὸ ποίμνιο ὄχι μόνο δὲν ὀφείλει ὑπακοὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν ποιμένα του, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ κινηθοῦν οἱ προβλεπόμενες νομοκανονικὲς διαδικασίες, ὥστε οἱ ἀρμόδιοι νὰ θέσουν ἐκτὸς ποιμνίου τὸν «μισθωτὸ καὶ κακὸ ποιμένα».

Θὰ χρειαζόμασταν πολλὲς σελίδες νὰ γράφαμε, ἂν θὰ θέλαμε διεξοδικῶς νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ παραδείγματα προσώπων, καὶ μάλιστα ὑψηλῶν, μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, τὰ ὁποῖα «ἀστόχησαν» λόγω τοῦ δαιμονικοῦ τους ἐγωισμοῦ, καὶ ἀπὸ ποιμένες, κατάντησαν πλανεμένοι αἱρεσιάρχες, σχίζοντας τὸν «ἄραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ». Ὁ αἱρεσιάρχης Ἄρειος ἀποτελεῖ κλασσικὸ παράδειγμα τῶν ὅσων ἀναφέραμε.

Ὁ δὲ τιμώμενος Ἅγιος Νικόλαος, ἔχοντας ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς του, ὡς γνήσιος ποιμένας, μαζὶ μὲ τὸν χορὸ τῶν θείων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου, καταδίκασε τὴν αἵρεση καὶ τὸν αἱρεσιάρχη Ἄρειο, τὸ 325 στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ἀποδεικνύοντας τὸν ἑαυτόν του «κανόνα Πίστεως» γιὰ πάντα σὲ ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ θαυμαστὸς βίος τοῦ Ἁγίου, τὸν ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ μελετήσουμε, καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἄκρως διδακτικὸς καὶ συγκινητικός.

Ὥστε, ἀδελφοί μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσουμε τὴν Ὀρθόδοξη πίστη μας, νὰ τὴ βιώσουμε συνειδητά, καὶ ὡς «λογικὸν ποίμνιον» νὰ ἐμπιστευόμαστε τοὺς «καλοὺς ποιμένες», ποὺ ἀγρυπνοῦν, ποὺ κοπιάζουν καὶ ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν καὶ τὴν ζωὴ τους χάριν τοῦ ποιμνίου, ποὺ τοὺς ἔχει ἐμπιστευθεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Χρειάζεται, μετὰ ἀπὸ αὐτά, νὰ τονίσουμε ὅτι δὲν ὀφείλουμε ὑπακοὴ οὔτε ὀφείλουμε νὰ ἐμπιστευόμαστε ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὴν «ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν» καὶ ἔχουν ἀμβλυμένο τὸν κανόνα τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς; Φυσικὰ καὶ ἀρνούμαστε τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν καθοδήγησή μας ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εὐκαίρως ἀκαίρως, κηρύττουν τὸν ἐπάρατο οἰκουμενισμὸ καὶ τὸν καρκινογόνο θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ μὲ ὅλα ὅσα συνεπάγονται οἱ σατανικὲς αὐτὲς πλάνες.

Κλείνοντας, ἂς παρακαλέσουμε τὸν μεγάλο Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Ἅγιο Νικόλαο, νὰ πρεσβεύει ὑπὲρ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς στρατευομένης μας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ταυτοχρόνως νὰ εὐλογεῖ νέους ἀνθρώπους, ἀγνοὺς καὶ καθαρούς, ὥστε νὰ ἐνταχθοῦν στὶς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ μας κλήρου. Ἀνθρώπους εὐθεῖς καὶ ζηλωτὲς τῶν πατρικῶν μας παραδόσεων, οἱ ὁποῖοι θὰ ζοῦν γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, καὶ θὰ κοσμοῦνται μὲ τὰ οὐράνια χαρίσματα, ποὺ διέθεται καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Νικόλαος. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

8ον

Ἡ νομικιστικὴ θεώρηση τῆς σχέσης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία κατανοεῖ ὁ Ἄνσελμος καὶ μαζί του ὅλη ἡ δυτικὴ παράδοση, παπικὴ ὅπως καὶ προτεσταντική, τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δὲν μᾶς παρουσιάζει μόνο τὸ κακέκτυπο ἑνὸς Θεοῦ ποὺ προσβάλλεται στὶς σχέσεις Του μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν μαρτυρεῖ ἁπλῶς τὴν ἀπώλεια τῆς ἐμπειρίας τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας, μὲ συνέπεια νὰ παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ὡς ἀνισόρροπος καὶ νὰ ἀνάγεται καὶ νὰ ἐπικεντρώνεται τὸ θέμα τῆς σωτηρίας πρωτίστως στὸ ζήτημα τῆς ἀποκατάστασης τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τὸ φαινόμενον τῆς μεταναστεύσεως τῶν λαῶν καὶ αἱ ἐπιπτώσεις του εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν

5ον - Βάνδαλοι

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὰ πλαίσια τῆς ἔρευνας τοῦ φαινομένου τῆς μεταναστεύσεως καὶ τῶν ἐπιπτώσεων ποὺ εἶχε στὴν διαμόρφωση τῶν λαῶν ποὺ σήμερα ἀπαρτίζουν τὴν Εὐρώπη, θὰ προσπαθήσουμε νὰ μελετήσουμε ἐν συντομίᾳ τὸν λαὸ τῶν Βανδάλων. Αὐτὸ ποὺ χαρακτηρίζει ἔντονα τὸν λαὸ τῶν Βανδάλων εἶναι τὸ ὅτι ὄχι ἁπλῶς υἱοθέτησαν τὴν αἵρεση καὶ τὶς κακοδοξίες τοῦ Ἀρείου, ἀντὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐπεδίωξαν τὸν ὑποχρεωτικὸ προσηλυτισμὸ σὲ αὐτήν.

Οἱ Βάνδαλοι ἦταν μία ὁμάδα ἀνατολικογερμανικῶν φυλῶν ποὺ πιστεύεται ὅτι μετανάστευσαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 2ου αἰώνα π.Χ. ἀπὸ τὴ νότια Σκανδιναβία στὴν περιοχὴ μεταξὺ τῶν ποταμῶν τοῦ κάτω Oder[1] καὶ τοῦ Vistula[2] καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Σιλεσία γύρω στὸ 120 π.Χ. Τὸ ὄνομα τῶν Βανδάλων ἐπικράτησε νὰ συνδέεται μὲ ἐκεῖνο τοῦ Vendel, μιᾶς περιοχῆς τῆς ἐπαρχίας τῆς Uppland στὴν Σουηδία. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος μπορεῖ ἐπίσης νὰ σχετίζεται μὲ τὸ Γερμανικὸ ρῆμα "wand-" ποὺ σημαίνει «γιὰ νὰ περιπλανηθεῖ». Ὁ R. Much[3] εἰσήγαγε τὴν θεωρία πὼς τὸ ὄνομα τῆς φυλῆς τῶν Βανδάλων ἀντανακλᾶ τὴν λατρεία τοῦ Aurvandil[4], ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζει καὶ ὁ μῦθος τῆς προέλευσης τῶν Βανδάλων βασιλέων, ποὺ ὑποτίθεται πὼς ὅλοι κατάγονταν ἀπὸ τὸν Aurvandil.

Στὰ τέλη τοῦ 4ου αἰώνα μ.Χ. οἱ Βάνδαλοι μαζὶ μὲ τοὺς Ἀλανούς, μία νομαδικὴ φυλὴ Περσικῆς[5] καταγωγῆς, ἀνέβηκαν τὸν ποταμὸ Δούναβη μέχρι τὶς πηγές του καὶ τελικὰ ἐφόρμησαν στὴν Γαλατία καὶ τὴν λεηλάτησαν. Στὰ τέλη τοῦ 406 πέρασαν τὸν Ρῆνο καὶ τὸ 409 εἰσέβαλαν στὴν Ἱσπανία, ὅπου ἀσπάστηκαν τὸν Ἀρειανισμό. Ἔπειτα, τὸ 429, ὁ βασιλιὰς Γιζέριχος τοὺς ὁδήγησε στὴν Ἀφρική, ὅπου καὶ ἵδρυσε τὸ Βανδαλικὸ Βασίλειο, ποὺ κράτησε μέχρι τὸ 534.

Τὴν κατάκτηση τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ τοὺς Βανδάλους διευκόλυναν διάφορα θρησκευτικά, ἐθνικά, καὶ κοινωνικὰ κινήματα, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ἀντιπαράθεση τοῦ Ρωμαίου διοικητῆ μὲ τὴν κεντρικὴ κυβέρνηση. Μὲ τὴ συνθήκη τοῦ 435 μεταξὺ τῶν Βανδάλων καὶ τῶν Ρωμαίων, οἱ Βάνδαλοι ἀνέλαβαν τὶς κυριότερες βορειοαφρικανικὲς ἐπαρχίες. Ἀκολούθησε τὸ 439 ἡ κατάληψη ἀπὸ τοὺς Βανδάλους τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Σικελίας. Μὲ μία νέα συνθήκη τὸ 476 ὁ αὐτοκράτορας Οὐαλεντινιανὸς Γ΄ ἀναγνώρισε τὴν κυριαρχία τῶν Βανδάλων στὴ Βόρεια Ἀφρικὴ καὶ στὰ νησιὰ Σαρδηνία, Κορσική, Σικελία καὶ Βαλεαρίδες.

Ὁ Γιζέριχος καὶ οἱ διάδοχοί του κατὰ τὴν κυβερνητικὴ τακτική τους ἐφάρμοσαν τὸν ὑποχρεωτικὸ προσηλυτισμὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βόρειας Ἀφρικῆς στὸν Ἀρειανισμό, κάτι ποὺ ἐπιδείνωσε τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν κατακτητῶν καὶ τῶν κατακτημένων. Ἐπιπλέον, οἱ συνέπειες ἀπὸ τὴν Βανδαλικὴ κατάκτηση ἦσαν ἐξαιρετικὰ σημαντικές, ἀφοῦ ἡ ἀπώλεια τῆς Βόρειας Ἀφρικῆς, σποβολώνα τῆς Ἰταλίας, ἔκανε πολὺ δύσκολο τὸν σιτισμὸ τῆς Ρώμης. Οἱ βανδαλικὲς ἐπιδρομὲς ὑπονόμευσαν τὴν οἰκονομία καὶ τὴν δύναμη τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους μὲ ἀποκορύφωμα τὴν κατάληψη καὶ τὴν λεηλασία τῆς Ρώμης τὸ 455. Ἡ παρουσία τῶν Βανδάλων, ἐπίσης, κατέστησε ἐξαιρετικὰ ἐπισφαλῆ τὴν ἐπικοινωνία στὴν Μεσόγειο.

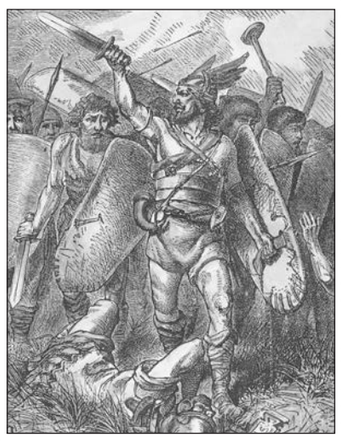

Ἔτσι, τὸ κράτος τῶν Βανδάλων ἐφθάρη καὶ τελικὰ καταλύθηκε ἐξαιτίας τῆς παρατεταμένης ἀντιπαράθεσης ποὺ εἶχε μὲ τοὺς Παπικούς, ἰδιαίτερα κατὰ τὴν βασιλεία (496-523) τοῦ τελευταίου βασιλιᾶ τους Thrasamund, ποὺ ἔτρεφε πολὺ μεγάλο μῖσος πρὸς τὸν Πάπα.

Οἱ Παπικοὶ διατηροῦν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας τὴν νοοτροπία καὶ τὸ ἤθος τῶν Βανδάλων, ἀφοῦ πέραν τοῦ ὅτι εἶναι αἱρετικοί, προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπιβάλλουν μέσα ἀπὸ τὸν προσηλυτισμὸ ὅλης τῆς ὑφηλίου τὶς κακοδοξίες τους. Οἱ Παπικοὶ καὶ τὰ δημιουργήματά τους (Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, ΝΑΤΟ, ΟΗΕ, κ.λπ.) δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ συνεχιστὲς τῆς τακτικῆς ποὺ διδάχθησαν ἀπὸ τοὺς Βανδάλους. Ἡ μόνη διαφορὰ ποὺ ἔχουν ἀπὸ τοὺς Βανδάλους προγόνους τους εἶναι τὸ ὅτι καλύπτουν ὅλες τὶς αὐτὲς βιαιότητες μὲ τὸ ἐκλεπτυσμένο κάλυμμα μιᾶς ἐπίπλαστης εὐγενείας. Κατὰ βάθος, ὅμως, παραμένουν αἱρετικοὶ ἀρνητὲς τῆς Ἀληθείας, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ συμπαρασύρουν στὸ σκοτάδι τους ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Τί ἄλλο εἶναι ὁ οἰκουμενισμὸς ἐκτὸς ἀπὸ μία πιὸ "εὐγενικὴ" ἔκφραση τῆς Βανδαλικῆς τακτικῆς;

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Ὁ Oder (Ὄντερ) εἶναι ποταμὸς τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ ἕνα φυσικὸ σύνορο 187 χλμ. Μεταξὺ τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Γερμανίας. Πηγάζει ἀπὸ τὰ Σουδητικὰ ὄρη τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐνῷ ρέει μέσα ἀπὸ τὴ δυτικὴ Πολωνία πρὸς τὴν λιμνοθάλασσα Szczecin καὶ μέσῳ τῶν τριῶν καναλιῶν Dziwna (Τζίβνα), Swina (Σβίνα) καὶ Peene (Πεένεστρομ) ἐκβάλλει στὴν Βαλτικὴ Θάλασσα. 2. Ὁ Vistula (Βιστούλας) εἶναι ὁ μεγαλύτερος σὲ μῆκος (1.047 χιλιόμετρα) ποταμὸς ποὺ ἐκβάλλει στὴ Βαλτική, ὅπως ἐπίσης ὁ μακρύτερος καὶ ὁ σημαντικότερος τῆς Πολωνίας. Ὁ Βιστούλας εἶναι κυρίως γνωστὸς ἀπὸ τὸ ὅτι διαρρέει τὴν πρωτεύουσα τῆς Πολωνίας Βαρσοβία. Ἡ ἔκταση ποὺ καλύπτει μαζὶ μὲ τοὺς παραποτάμους του καταλαμβάνει 194.424 χλμ, ποὺ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνοντας πάνω ἀπὸ τὸ μισὸ τῆς συνολικῆς ἐκτάσεως τῆς Πολωνίας. Ἁπλώνεται, ἐπίσης, στὴν Οὐκρανία, στὴν Λευκορωσία καὶ στὴν Σλοβακία. Ὁ Βιστούλας πηγάζει ἀπὸ τὰ δυτικὰ Καρπάθια ὄρη καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Barania Gora στὰ ὄρη Beskidy τῆς νότιας Πολωνίας, σὲ ὑψόμετρο 1.106 μέτρων, καὶ ρέει πρὸς τὰ βόρεια. Ξεκινᾶ ἀπὸ τὸν «Λευκὸ Μικρὸ Βιστούλα» (Biala Wiselka) καὶ τὸν «Μέλανα Μικρὸ Βιστούλα» (Czarna Wiselka) καὶ στὴ συνέχεια διερρέει τὶς πολωνικὲς πεδιάδες. Σχηματίζοντας δέλτα μὲ ἀρκετοὺς κλάδους (Leniwka, Przekop, Smiala Wisla, Martwa Wisla, Nogat καὶ Szkarpawa), ἐκβάλλει στὴν λιμνοθάλασσα καὶ στὸν Κόλπο τοῦ Gdansk, στὴν Βαλτικὴ Θάλασσα. 3. R. Much, Wandalische Gotter, Mitteilungen der Schlesischen Gesellschaft fur Volkskunde 27, 1926, 20-41. 4. Μυθικὸ πρόσωπο τῆς Σκανδιναβικῆς μυθολογίας καὶ θεωρούμενος «Διόσκουρος» πολλῶν Γερμανικῶν φυλῶν. 5. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια πρόκειται γιὰ Καυκάσιους ποὺ μετανάστευσαν στὴν Περσία, στὴν περιοχὴ ποὺ σήμερα βρίσκεται τὸ Ἰράν.

Ἡ «Γένεσις» τοῦ μακ. Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου

*Τοῦ **κ. Δημητρίου Κτενᾶ**, φιλολόγου*

2ον

Ποία εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀξιοπιστία τῆς προϊστορίας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ κεφ. 1 – 11 τῆς Γενέσεως;

- Ὁ μεγάλος ἐρευνητὴς μακ. Ἀρχιμ. Ἰωὴλ ἀνέφερε ἀνώνυμα τὴ στάση τῶν ἀρνητῶν τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι ἐν προκειμένῳ νόμιζαν τελείως ἀδύνατη τὴν ἱστορικὴ γνώση καὶ τὰ παραπάνω κεφ. τῆς Γενέσεως ὡς παραμύθι τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ συγγραφέας μας ἀπάντησε στοὺς ἀρνητὲς ὅτι ἡ ἄμεση ἀπόδειξη εἶναι ἀδύνατη, γιατί ἡ ἐπιστήμη οὔτε πείραμα οὔτε παρατήρηση ἔχει ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου.

Ἐμεῖς ὅμως σήμερα – τὸ 2015 – μελετοῦμε σὲ πρόσφατο βιβλίο τοῦ 2015, ὅτι ὁ Ἅγιος Πορφύριος (Μπαϊρακτάρης) εἶχε τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς πνευματικὸς γεωγράφος καὶ πνευματικὸς βαθὺς γεωλόγος νὰ βιώνει καὶ νὰ περιγράφει γήινα ἀντικείμενα ἀφηγούμενος καὶ τὴν π.Χ. φυσικὴ καὶ τὴν ἱστορική, πολιτιστικὴ ἀνθρώπινη πραγματικότητα, π.χ. 1) πῶς δροῦσαν οἱ μάντεις στὸ ἄγνωστό μας μαντεῖο, ποὺ τώρα βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Βουλιαγμένης, 2) πόση ἡλικία εἶχε μία πέτρα, 3) ποῦ βρίσκονταν ἅγια λείψανα ἁγίων ὀρθοδόξων ἀσκητῶν, ποὺ θὰ ἀποκαλυφθοῦν μετὰ ἑκατὸν χρόνια, γιὰ νὰ τονωθεῖ ἡ πίστη τῶν τότε ἀνθρώπων κ.ο.κ. Ἐδῶ πλέον ἔχουμε πειράματα καὶ παρατηρήσεις ὑπεράνω τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ὁπότε κατὰ τὴ πτωχή μου γνώμη ἡ παρατήρηση τοῦ Πατρὸς Πορφυρίου π.χ. γιὰ ὕπαρξη νεροῦ σὲ συγκεκριμένα βάθη τῆς Γῆς γίνεται πειραματικὴ πρόγευσή του (γλυκὸ – ὑγιές, γλυφό, ἁλμυρὸ) καὶ ὅπου ἡ περιγραφὴ γίνεται ἀφήγηση καὶ ἡ ἀφήγηση περιγραφή!

Ὁ Πατὴρ καὶ Διδάσκαλος Ἰωὴλ εἶχε ἄλλα χαρίσματα. Ἦταν πολυτάλαντος. Ἀπάντησε στοὺς ἀρνητὲς τῆς πίστεώς μας μὲ ἔμμεσες ἀποδείξεις, ἐνδείξεις, γιὰ νὰ ὑπερασπίσει πάνω σὲ λογικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς βάσεις τὸ πρέπον καὶ τὸ δυνατὸν μιᾶς πρωταρχικῆς καὶ πανάρχαιης θείας ἀποκάλυψης καὶ παράδοσης τονίζοντας πρῶτον ὅτι ἡ πανάρχαιη παράδοση ἦταν πρέπον νὰ εἶχε δοθεῖ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, γιατί ἦταν λογικό. Ἐὰν ἡ Βίβλος δὲν ἔδινε καμία πληροφορία γιὰ τὴ δημιουργία, γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς μέχρι τὸν Ἄβραάμ, γιὰ τὴν ἀρχικὴ πηγὴ τοῦ κακοῦ καὶ τὴν ὑπόσχεση ἑνὸς Λυτρωτοῦ, τότε ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς σωτηρίας καὶ οἱ βασικὲς γραμμὲς τῆς Ἀποκάλυψης «θὰ αἰωροῦντο καὶ ὡς λέγομεν κοινῶς, θὰ ἐκρέμαντο εἰς τὸν ἀέρα» (σ. 18). Ἀφοῦ χρησιμοποίησε καὶ ἄλλα ἐπιχειρήματα ὁ μακ. π. Ἰωὴλ τοῦ τύπου: ἤτο ἀναγκαῖο, εἶναι λογικόν, ἔπρεπε, ἔδωσε ἔμφαση στὸ ὅτι ὁ Δημιουργὸς κατέβηκε ὡς διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς στὰ δημιουργήματά του.

Ἦταν δυνατὸν ἱστορικὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ παράδοσις μὲ τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Γενέσεως τοῦ Μωυσέως ἀνόθευτος;

- Ὁ ἐρευνητὴς μᾶς ἀπάντησε μὲ ἔμφαση καὶ διάκριση ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι πίστευαν στὴν πρωταρχικότητα καὶ ἀρχαιότητα τῆς παράδοσής τους, ὅτι ἡ σοφία τους εἶχε προέλευση ἀπὸ τὸν Θεό. Παρὰ τὶς μεταβολὲς ἢ κάποιες μυθικὲς διακοσμήσεις λόγω τῆς διάσπασης τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τοῦ σκοτισμοῦ τῆς ἔννοιας τοῦ Θεοῦ, τὸ οὐσιῶδες τῆς ἀποκάλυψης ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ χαθεῖ λόγω τῆς τεράστιας δύναμης τῆς προφορικῆς διδασκαλίας πάνω σὲ ὀλίγες καὶ ἁπλούστατες ἀλήθειες τῶν κεφ. 1 – 11 τῆς Γενέσεως. Ὀρθὰ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ παρετήρησε ὅτι ἡ ἀνθρώπινη μνήμη ἐλαττώνεται «σὺν τῇ ἐμπιστοσύνῃ εἰς τὰ γεγραμμένα».) Ἄλλη τρίτη ἔνδειξη ἦταν τὸ ὅτι ὁ δρόμος ἀπὸ τὰ γεγονότα στὴν προφορικὴ παράδοση ἦταν γνωστός: «ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΑΝΗΓΓΕΙΛΑΝ ΗΜΙΝ». Ἔτσι ἔχουμε συγκεκριμένα: Ἀδὰμ > τετραεγγονός του: Ἰαρὲδ > Νῶε καὶ ὁ Νῶε μετέδωσε τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ δημιουργία καὶ τοὺς πρωτόπλαστους στοὺς γιούς του. Γιὰ τὸ ἀνόθευτο μαρτυρεῖ ἡ παραδοχὴ μιᾶς πρωταρχικῆς κοινῆς παράδοσης πρὶν ἡ ἀνθρωπότητα διαφοροποιηθεῖ σὲ φυλὲς καὶ λαούς. «Ἡ Βιβλικὴ διήγησις φέρει παγκόσμιον χαρακτῆρα, διότι εἶναι ἀχρωμάτιστος ἐθνικῶς».

Ποία ἡ ἱστορικὴ ἀξιοπιστία τῆς ἐποχῆς τῶν Πατριαρχῶν εἰς τὰ κεφ. 12 – 50 τῆς Γενέσεως;

- Ὁ Μωυσῆς ἦταν δυνατὸ νὰ γνωρίζει τὰ γεγονότα μὲ τὴν προφορικὴ παράδοση καὶ συχνὴ ἐπανάληψη. Δεύτερον, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ συγγραφέα τῆς Γενέσεως ἀναφέρει γεγονότα ποὺ θίγουν τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν Πατριαρχῶν. Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ γραφοῦν ἀπὸ Ἰσραηλίτες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκθέτουν πραγματικὰ γεγονότα, ἀλλὰ φανταστικά, γιὰ νὰ ἐξιδανικεύσουν δῆθεν τοὺς ἥρωές τους, σημειώνει μὲ διορατικότητα ὁ π. Ἰωήλ. Τρίτον, τὰ ὀνόματα τῶν Πατριαρχῶν μαρτυροῦνται καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογία καὶ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη. Ὁ ἐρευνητὴς βρίσκει πολλὰ καὶ σημαντικὰ στοιχεῖα καὶ μάλιστα συγκρίνει λεπτομερῶς τὸν βαβυλωνιακὸ κώδικα τοῦ Hammurabi: 2000 π.Χ. μὲ τὸν Νόμο τοῦ Μωυσῆ (1500 – 1200 π.Χ.) καὶ ἐξάγει πολλὰ λεπτομερῆ πορίσματα γιὰ τὰ πρόσωπα τῆς Βίβλου καὶ τὶς ἱστορικὲς ἐποχές. (σσ. 22 – 24). Τέταρτον, τὸ ὅλο βιβλίο τῆς Γενέσεως πλέκεται ἀπὸ δέκα γενεαλογικοὺς πίνακες μὲ πλῆθος ὀνόματα καὶ χρονολογίες καὶ τοπικοὺς προσδιορισμούς. Μποροῦμε εὐκολα νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ συγγραφέας ἔχει ὑπόψιν του νὰ ἐκθέσει ἱστορίαν καὶ ὄχι παραμύθια. Δὲν θὰ εἶχε κανένα νόημα τὸ πλῆθος τῶν καταλόγων, ἐὰν ἐπρόκειτο γιὰ παραμύθια.

Τί σημαίνει θεοπνευστία;

- Τὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως ἔχει ὑπέροχες ἔννοιες περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου, ἀνώτερες τῆς ἐποχῆς του, ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἦταν καρπὸς τοῦ δικοῦ τους πνεύματος τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἡ θεία πνοὴ εἶναι πολὺ φανερή. Χαράσσεται συνεχῶς ἡ γραμμὴ τῶν προγόνων τοῦ Λυτρωτῆ. Ὁ ἐρευνητὴς διέκρινε τὴν ἀξία τοῦ μονοθεϊσμοῦ ἀπὸ τὴν πολυθεΐα τῶν ἄλλων λαῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἀναθεΐα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Οἱ θεοὶ τῶν ἄλλων λαῶν εἶναι τοπικοί, ἐθνικοί, ἐνῷ ὁ Θεὸς τῆς Βίβλου ἐκτείνει τὴ δύναμή του σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὶς χῶρες. Ὁ Θεὸς αὐτὸς διευθύνει τὰ γεγονότα τοῦ κόσμου καὶ ἐξάγει ἀπὸ τὸ κακὸ τὸ ἀγαθό, ἰδέα ποὺ ρητῶς ἀναφέρεται στὸ 50,20. Ὁ συγγρ. μας παρετήρησε καὶ ἄλλα πολλὰ διαφορετικά, γιὰ νὰ δείξει τὴ θεοπνευστία, π.χ. ὡς πρὸς τὶς ὑλιστικὲς θεοποιήσεις τῶν γειτονικῶν λαῶν, ὡς πρὸς τὴν ἀξία τῆς γυναίκας: ἰσότιμη βοηθός, ὄχι ὑπηρέτρια, ὄχι ἁπλὸ ἔπιπλο, ὄχι «ἡδονιστικὸν ποτὸν τοῦ ἀνδρός».

Ἀκόμα καλύτερα, ὁ τρόπος ποὺ ἐκφέρονται οἱ ἔννοιες στὴ Γένεση εἶναι κατηγορηματικός, αὐθεντικός, θεῖος, γιατί ἡ Βίβλος δὲν χρησιμοποιεῖ κανένα φιλοσοφικὸ συλλογισμό. Ὁ φιλόσοφος δηλ. Σωκράτης εἶχε τὴ συνείδηση ὅτι «μαιεύεσθαί με ὁ Θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπεκώλυσε» (Θεαίτητ. § 150). Θεωροῦσε δηλ. τὸν ἑαυτό του ὅτι ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἐκφέρει φιλοσοφικοὺς στοχασμούς, «ἐκμαιεύσεις», ὄχι ὅμως καὶ θετικὲς ἀποφάσεις καὶ γνῶμες, «τοκετούς». Ἡ Γέννηση κατ' αὐτόν, τὸ «θετικόν», τὸ κατηγορηματικὸ ἀνήκει στὸν Θεό. Ἡ Γένεσις ὁμιλεῖ περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου ἁπλά, κατηγορηματικά, ὑπέροχα, θεόπνευστα.

Τὴ θεοπνευστία τῆς Γενέσεως μαρτυρεῖ καὶ ὁ φορέας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, δηλ. ὁ ἰσραηλίτικος λαός, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχει στὰ χέρια του. Μετὰ ὁ ἐρευνητής μας συγκρίνει τὸν λαὸ αὐτὸν μὲ τὸ λαὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τὸν βρίσκει κατώτερο στὴ φιλοσοφία κλπ. Βαβυλώνιοι καὶ Αἰγύπτιοι ὑπερεῖχαν τῶν Ἰουδαίων στὶς ἐπιστῆμες καὶ τέχνες. Αὐτὰ ὅλα τί σημαίνουν; Σημαίνουν ὅτι ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς δὲν ὑψώθη μόνος του στὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν ἔλαβε μὲ Ἀποκάλυψη. Νά! Ἡ θεοπνευστία! Αὐτὴ βέβαια σφραγίζεται μὲ τὴ «γραμμὴν τῆς Ἀπολυτρώσεως», γιὰ τὴν ὁποία δώσαμε τὰ κατάλληλα ἐπίκαιρα μηνύματα στὴν προηγούμενη ἑνότητα.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ

Τὴν 2αν Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Προφήτου Ἀββακούμ.

Τοιχογραφία τοῦ Προφήτου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Πῶς πρέπει νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν ὁ πιστός

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 14ος ΨΑΛΜΟΣ

*Γράφει **ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

1. Στὴν ἑρμηνεία τοῦ ἱεροῦ Ψαλτηρίου πού κάνουμε, ἀδελφοί μου χριστιανοί, βρισκόμαστε στόν 14ο Ψαλμό, τόν ὁποῖο θά σᾶς ἑρμηνεύσω σήμερα. Παρακαλῶ προσέξτε τήν ἑρμηνεία του.

Ὑπῆρχε παλαιά συνήθεια ὁ ἱερεύς, στεκόμενος μπροστά στίς πύλες τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, νά ἐρωτᾶ τούς ἐρχομένους πιστούς, ἄν εἶναι καλά προετοιμασμένοι, γιά τήν προσευχή καί τήν θυσία, πού θά προσφέρουν στόν Ναό (βλ. Α΄ Βασ. 21,1. Ἀγγ. 2,11. Ζαχ. 7,1). Στόν Ψαλμό μας ὅμως ἐδῶ, ἀντίθετα πρός τήν πρώτη παλαιά συνήθεια, ὁ πιστός ἐρωτᾶ τόν ἱερέα καί ὄχι ὁ ἱερέας τόν πιστό, πῶς πρέπει νά εἶναι, γιά νά παραστεῖ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου στόν Ναό κατά τήν θεία λατρεία (στίχ. 1). Ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη ἀκόμη ὁ ἱερός Ναός ἐθεωρεῖτο ὡς τόπος παρουσίας τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἁπλᾶ ὡς τόπος συγκεντρώσεως τῶν πιστῶν. Καί ἀφοῦ λοιπόν ὁ Ναός εἶναι τόπος παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ὁ πιστός, πού ἐπισκέπτεται τόν Ναό, θεωρεῖται ἐκεῖ φιλοξενούμενος ἀπό τόν Θεό. Γι' αὐτό καί ὁ Ψαλμός μας ἐδῶ λέγει, «Κύριε τίς "παροικήσει" ἐν τῷ σκηνώματί σου» (στίχ. 1)

2. Μᾶς κάνει ἐντύπωση, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀπάντηση τοῦ ἱερέα στόν ἐρωτῶντα πιστόν. Πρέπει νά ἦταν πολύ καλός ὁ ἱερεύς αὐτός καί πολύ μορφωμένος θεολογικά. Πρέπει νά εἶχε διαβάσει πολύ τήν διδασκαλία τῶν προφητῶν. Γιατί στήν ἀπάντησή του πρός τόν πιστό Ἰουδαῖο πού τόν ἐρωτᾶ, τί πρέπει νά ἔχει, γιά νά παρουσιασθεῖ στόν Ναό καί νά παρασταθεῖ στόν Θεό, αὐτός (ὁ ἱερεύς) δέν τοῦ λέγει νά προσκομίσει ὑλικές προσφορές – πού ἕνας πλούσιος μπορεῖ νά τό κάνει –, ἀλλά τοῦ λέγει νά εἶναι κοσμημένος μέ ἀρετές. Καί κατά πρῶτον τοῦ λέγει γενικά, ὅτι πρέπει νά εἶναι «ἄμωμος» (στίχ. 2), νά εἶναι δηλαδή τέλειος ἠθικά. Ἔπειτα τοῦ λέγει εἰδικά τίς ἀρετές πού πρέπει νά ἔχει. Πρέπει νά εἶναι δίκαιος καί νά «λαλεῖ ἀλήθεια στήν καρδία του» (στίχ. 2), νά ἔχει δηλαδή εἰλικρινῆ σκέψη καί θέληση. Τοῦ λέγει μετά, νά μή ἔχει «δόλια» γλώσσα (στίχ. 3), νά μή διαβάλλει, δηλαδή, τούς ἄλλους ἀνθρώπους, οὔτε νά τούς ὀνειδίζει (στίχ. 3). Ἀκόμη περισσότερο, αὐτός πού θέλει νά γίνει δεκτή ἡ προσφορά του ἀπό τόν Θεό στόν Ναό, πρέπει νά συναναστρέφεται μέ τούς εὐσεβεῖς καί νά τούς τιμᾶ (βλ. καί Ψαλμ. 1) καί, ἀντίθετα, νά καταφρονεῖ αὐτούς πού πράττουν τό κακό (στίχ. 4). Ἀκόμη, ὁ πιστός πού ἐμφανίζεται στόν Ναό, γιά νά λατρεύσει τόν Θεό, πρέπει νά μή εἶναι ἐπίορκος· γιατί πολλοί σέ στιγμή ἀνάγκης ἢ ἀπερισκεψίας δίνουν ὅρκο ὅτι θά κάνουν αὐτό ἤ ἐκεῖνο, καί ἔπειτα λησμονοῦν τόν ὅρκο τους (στίχ. 4). Τέλος ὁ εὐσεβής, πού θέλει νά λατρεύσει σωστά τόν Θεό στόν Ναό, πρέπει νά μή δανείζει μέ τόκο (βλ. Ἐξ, 22,25. Λευιτ. 25,37. Ἰεζ. 18,8) καί κατά τήν ἀπονομή τοῦ δικαίου νά μή δωροδοκεῖται, πρᾶγμα πού ἀποβαίνει ἐναντίον τῶν ἀθώων (στίχ. 5· «δῶρα ἐπ' ἀθώους οὐκ ἔλαβεν»).

3. Ἀσφαλῶς, ὅποιος ἔχει αὐτές τίς ἀρετές πού εἶπε παραπάνω ὁ Ψαλμωδός μας, δηλαδή: Ὅποιος ἔχει δικαιοσύνη καί φιλαλήθεια (στίχ. 2)· ὅποιος δέν κατηγορεῖ καί δέν ὀνειδίζει κανένα (στίχ. 3) καί εἶναι φίλος τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ(!), φίλος τῶν εὐσεβῶν δηλαδή ἀνθρώπων, καί ἀπέχει ἀπό τούς ἀσεβεῖς (στίχ. 4)· καί τέλος, ὅποιος δέν εἶναι ἐπίορκος καί δέν δανείζει μέ τόκο, οὔτε δωροδοκεῖται γιά νά ἀδικήσει τόν δίκαιο (στίχ. 5), αὐτός θά ἔχει μεγάλη εὐλογία ἀπό τόν Θεό, λέγει ὁ ἱερεύς στόν ἐρωτῶντα αὐτόν ἀπό τήν ἀρχή εὐσεβῆ Ἰουδαῖο. Αὐτό θέλει νά πεῖ τό τέλος τοῦ Ψαλμοῦ μας, «ὁ ποιῶν ταῦτα οὐ σαλευθήσεται εἰς τόν αἰῶνα» (στίχ. 5).

4. Τό δίδαγμα τοῦ Ψαλμοῦ μας, ἀδελφοί χριστιανοί, πού εἶναι ἕνα ὑψηλό κήρυγμα καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει καί εὐαρεστεῖ τόν Θεό ὄχι μέ ἐξωτερικούς τύπους τῆς λατρείας, ἀλλά μέ τήν ἀρετή του, μέ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀληθινή λατρεία στόν Θεό εἶναι αὐτή πού προσφέρεται ὄχι ἀπό χέρια γεμάτα μέ ὑλικές προσφορές, ἀλλά ἀπό χέρια καθαρά ἀπό ἀδικίες καί δολιότητες. Αὐτό εἶναι τό κήρυγμα τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τό κήρυγμα τό ὁποῖο μεταδίδει δυνατά καί ἠχηρά ὁ μικρός μας 14ος Ψαλμός τοῦ Ψαλτηρίου μας.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Πρωτοπρεσβύτερος Ἀνδρέας Ἰ. Κυρατσῆς

*Τοῦ **κ. Παύλου Κυρατσῆ***

Πέντε χρόνια ἀπουσίας ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Θυσιαστήριο τῆς ἐπὶ Γῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Οὐράνια Βασιλεία τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν Ἁγία Ἱερωσύνη ἔλαβε ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Γέροντα καὶ Προστάτη του Μητροπολίτη Βεροίας καὶ Ναούσης Κυρὸ Παῦλο τὸν Α΄. Τριάντα καὶ πέντε ἔτη Κληρικὸς τῆς

Διά ἕνα γόνιμον προβληματισμόν τῆς «Ἑνωσης Ἀθέων» Ἑλλάδος

Τοῦ ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα,*** *Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.*

Ἕνα "τσουνάμι" ἀθεϊσμοῦ βρίσκεται καί σήμερα δυστυχῶς σέ ἔξαρση στόν Ἀμερικανικό καί Εὐρωπαϊκό χῶρο. Καί στήν πατρίδα μας ἐσχάτως ἔκανε τήν ἐμφάνισή της μιά "Ἕνωση Ἀθέων", ποὺ καταφέρθηκε μάλιστα καί κατά τῆς ὑποχρεωτικῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στά σχολεῖα. Πέντε βιβλία μέ ξεπερασμένες καί ἀναμασημένες θεωρίες γιά τόν ἀθεϊσμό, πού συνέγραψαν μέ σκοπιμότητα ξένοι συγγραφεῖς, μεταφράστηκαν καί προβλήθηκαν πρίν ἀπό μερικά χρόνια, χρησιμοποιώντας μάλιστα προκλητικούς καί ἐντυπωσιακούς τίτλους.[1] Λυσσωδῶς οἱ ἐκπρόσωποί του ἐπιτίθενται κυρίως κατά τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, γιά λόγους προφανῶς συμφεροντολογικούς, ἠθικούς καί ψυχολογικούς, ἐφόσον, δίχως Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται, κατά πως τόνιζε καί ὁ Ντοστογιέφσκι.

Πρέπει νά ξέρουν, ὅμως, ὅτι τούς χριστιανούς δέν τούς φοβίζει τίποτε καί "ἀέρα δέρουν". Διότι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι θεμελιωμένη στήν Ἀλήθεια, στόν αἰώνιο ἄδειο Τάφο (Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ) καί "πύλαι ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς".[2] Ἡ Ἐκκλησία προχωρεῖ θριαμβευτικά ἀνά τούς αἰῶνες καί δέν ἀνέκοψε ποτέ τήν πορεία της κανένα ἐμπόδιο (διωγμοί, αἱρέσεις, ἀθεϊσμός, ὑλισμός, σκάνδαλα κ.λπ.). Ἀλλά καί ὁ Ἀληθινός Παντοδύναμος Τριαδικός Θεός παρουσιάζει σέ κάθε ἐποχή τόν ἀνατρεπτικό ἀντίποδά Του. Καθώς ἀναφέρει ἡ ἀμερικανική ἐφημερίδα "Ἑλληνική Φωνή" (7-2-2007), τά τελευταῖα δέκα χρόνια περίπου 850.000 Ἀμερικανοί ἔχουν γίνει χριστιανοί ὀρθόδοξοι. Ἐπίσης, ἀναδεικνύει ἀγωνιστές καί ὁμολογητές τῆς πίστεως καί τῆς ὕπαρξης τοῦ Θεοῦ - Δημιουργοῦ, σέ πεῖσμα κάποιων ὀρθολογιστῶν καί τῆς ὁμοταξίας τους. Καί τό παράδοξο εἶναι ὅτι αὐτοί προέρχονται, κατά πλειοψηφίαν, ἀπό τόν χῶρο τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν. Καί μάλιστα, πολλοί ἀπ' αὐτούς πρίν ἦταν ἐπηρεασμένοι ἀπό τόν ὑλισμό/ἀθεϊσμό. Μέσα ὅμως ἀπό τήν ἴδια τους τήν ἔρευνα "ἀνακάλυψαν" καί τήν πίστη στόν Θεό καί ἐγκολπώθηκαν τήν ἀνυπέρβλητη καί σημαντική καθόλα χριστιανική διδασκαλία.

Ἐπιλεκτικά ἀναφέρουμε σύγχρονους, διακεκριμένους καθηγητές πανεπιστημίων, ἐπιφανεῖς ἐρευνητές καί διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, ὅπως:

• Τόν φημισμένο ἀνά τόν κόσμο ἰατρό ἅγιο Λουκᾶ (Γιασενέσκυ), ἐπίσκοπο Συμφερουπόλεως καί Κριμαίας στή Ρωσία, διάσημο χειρουργό καί καθηγητή Ἰατρικῆς σέ πανεπιστήμιο τῆς Ρωσίας, πού συνένωσε τή βαθειά τοῦ χριστιανισμοῦ πίστη μέ τήν ἰατρική ἐπιστήμη: "...Παντοῦ ὅπου πήγαινε, κυκλοφοροῦσε μέ τήν ἱερατική του περιβολή... Πολλές φορές προσπάθησαν (οἱ ἄθεοι) νά τόν πείσουν νά σταματήσει νά κυκλοφορεῖ μέ τό ράσο καί τό σταυρό καί νά ἀφήσει τήν ἱερωσύνη.... Δέν ὑποχωροῦσε μέ τίποτα... Κατά τήν τέταρτη (!) σύλληψή του ὁ ἅγιος ἔλεγε σ' ἕνα συγκρατούμενό του: "Μοῦ λένε νά βγάλω τό ράσο, ἀλλά δέν θά τό κάνω ποτέ. Τό ράσο μέχρι τόν θάνατό μου θά μείνει μαζί μου...".[3]

• Τόν νῦν Μητροπολίτη Μεσογαίας Νικόλαο (Χατζηνικολάου), Ἀστροφυσικό κ.λπ. (Πανεπ/μιο Χάρβαρντ), τά ἐγκατέλειψε ὅλα καί δέχθηκε τήν ἱερωσύνη ὑπηρετῶν τόν Θεό καί τό λαό του. Γιά τά ὅρια ἐπιστήμης καί θρησκείας σέ συνέντευξή του ἀπήντησε: "Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ὅ,τι πιό ὁμορφο μπορῶ νά φανταστῶ, γιά νά ἀξιοποιήσουμε τά ὅριά μας ὡς ἄνθρωποι. Εἶναι ὅμως πολύ ἀδύνατη, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά τά ξεπεράσουμε. Ἡ λάθος θρησκεία κοιμίζει. Ἡ Θεολογική Ἀλήθεια ἐλευθερώνει, φωτίζει, ἀγιάζει! Ἡ πίστη στήν ἐπιστήμη ξεγελάει... Ἡ πίστη στό Θεό καταξιώνει τόν ἄνθρωπο...".[4]

• Τόν Γεώργιο Ἀναγνωστόπουλο, ποὺ εἶναι ἱερέας καί διαστημικός φυσικός, πού προΐσταται στό Ἐργαστήριο Ἠλεκτρομαγνητισμοῦ καί Διαστημικῆς, ἀναπληρωτής Καθηγητής στό Τμῆμα Ἠλεκτρολόγων Μηχανικῶν καί Μηχανικῶν Ὑπολογιστῶν τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Ξάνθης.[5]

• Τόν Μπραΐαν Χίπ, Ἄγγλο καθηγητή Βιολόγο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει στήν Ἀθήνα τό 2007 καί μίλησε γιά τά βλαστοκύτταρα στό 2ο Διεθνές Συμπόσιο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Σέ συνέντευξή του καί ἀπαντώντας στήν ἐρώτηση, ἄν ἦταν κοντά στή θρησκεία ἀπό τό ξεκίνημα τῆς ἀκαδημαϊκῆς του καριέρας, δήλωσε ξεκάθαρα: "Ἤρθα πιό κοντά στό Χριστιανισμό ἀπό τότε πού ἀσχολήθηκα μέ τήν ἔρευνα στό Πανεπιστήμιο. Ἔκτοτε ἀποτελεῖ κεντρικό κομμάτι τῆς ζωῆς μου".[6]

• Τόν John Polkinghorne, σπουδαῖο ἐρευνητή τῆς ἐποχῆς μας στόν τομέα τῆς Θεωρητικῆς Φυσικῆς Ὑψηλῶν Ἐνεργειῶν, τακτικό καθηγητή τῆς θεωρητικῆς φυσικῆς στό Πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπριτζ τῆς Ἀγγλίας κ.λπ., πού ἐγκατέλειψε στά 48 του χρόνια τήν ἕδρα τοῦ πανεπιστημίου καί ἔγινε ἱερέας.[7]

• Τόν Φράνσις Κόλλινς, Γενετιστή, ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδας πού ἔσπασε τό ἀνθρώπινο γονίδιο, Δ/ντή τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν τῶν Η.Π.Α., καί πρίν ἄθεο, μέ θαυμαστή ὁμολογία του: "βρῆκα τό Θεό", καί ὅτι τό θαῦμα εἶναι πραγματικό.[8] Σέ συνέντευξή του στούς TIMES τοῦ Λονδίνου καί στό καίριο ἐρώτημα, ἐάν στά πεδία τῆς κοσμολογίας καί τῆς βιολογίας ὑπάρχει ἔδαφος γιά τήν ἁρμονική σχέση μεταξύ τῆς ἐπιστήμης καί τῆς θρησκευτικῆς ἀντιμετώπισης τοῦ κόσμου, ἡ ἀπάντησή του ἦταν θετική: ναί, καί ὅτι δέν ὑπάρχει σύγκρουση τοῦ νά εἶναι κάποιος ἐπιστήμονας καί νά πιστεύει στό Θεό.

"Γιατί, ὅπως εἶπε, ὁ τομέας τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἡ ἐξερεύνηση τῆς φύσεως καί αὐτός τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ πνευματικός κόσμος, μιά διάσταση, πού δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξερευνηθεῖ μέ τά ὄργανα καί τήν γλῶσσα τῆς ἐπιστήμης".[9] Αὐτή ἡ δήλωση ἐκφράζει σεβασμό και πίστη στή σοφία τοῦ Δημιουργοῦ.

• Τόν Ἄρη Πατρινό, διακεκριμένο ἐρευνητή στά σύγχρονα θέματα βιολογίας, στή χαρτογράφηση καί ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ἀνθρώπινου DNA, ποὺ ὁμολόγησε "πίστη στό Θεό, Δημιουργό καί Νομοθέτη τῆς φύσεως".[10]

• Τήν κορυφαία Ἑλληνίδα ἐπιστήμονα/ἐρευνήτρια στό Ἰνσπιοῦτο Ἐξελικτικῆς Ἀνθρωπολογίας Max Planck τῆς Λειψίας καί καθηγήτρια σέ πανεπιστημιακό ἵδρυμα τῆς Ν. Ὑόρκης, Κατερίνα Χαρβάτη, ἡ ὁποία σέ συνέντευξή της εἶπε: "...Ἡ ἐπιστήμη καί ἡ θρησκεία δέν ἔρχονται σέ σύγκρουση, γιατί δίνουν ἀπαντήσεις σέ διαφορετικά ἐρωτήματα. Ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾶ στό πῶς καί ἡ θρησκεία στό γιατί".[11]

• Τόν ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ρῶσο κοσμοναύτη, Θεόδωρο Γιουρτσίχιν, πού στό ταξίδι του στό Διάστημα (9-10-2002) εἶχε μαζί του μιά εἰκόνα τῆς Παναγίας μέ τόν Χριστό καί σέ συνέντευξή του τό 2004 εἶχε δηλώσει: "Ὁ Θεός εἶναι μέσα μου, ὅπου κι ἄν βρίσκομαι. Οἱ σχέσεις μου μέ τόν Θεό εἶναι πολύ προσωπικές, πολύ βαθιές, ἰδιαίτερες. Τόν ἔχω πάντα στήν καρδιά μου".[12]

• Τόν κοσμολόγο Ἄλαν Σέντεϊζ, πού ὁμολογεῖ: "Ὅταν ἤμουν νέος, ἤμουν ἄθεος. Ἡ ἐξερεύνηση τοῦ σύμπαντος μοῦ ἔδειξε ὅτι ἡ ὕπαρξη τῆς ὕλης ἀποτελεῖ ἕνα θαῦμα, τό ὁποῖο μπορεῖ νά ἐξηγηθεῖ μόνο μεταφυσικά".[13]

• Τούς ἑκατοντάδες διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες ἰατρούς, πού δέν διστάζουν νά ὁμολογοῦν τήν πίστη τους στό Θεό καί νά τονίζουν τή συμβολή τῆς θρησκευτικῆς πίστης καί προσευχῆς στήν ψυχοσωματική ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου (Καθηγητές Ἰατρικῆς, Ἰατροί, Ἱερεῖς - Ἰατροί, Ἱερεῖς - Ψυχίατροι, Μοναχοί - Ἰατροί, Ἱερεῖς - Ὀδοντίατροι κ.ἄ).[14]

Ἀσφαλῶς, ὑπάρχει πλειάδα ἐπιστημόνων ἀπ' ὅλες τίς ἐπιστῆμες, πού πιστεύουν στόν Θεό, πού θά χρειάζονταν τόμοι ὁλόκληροι γιά τήν ἀναφορά τους. Χωρίς νά εἶναι τό πᾶν ἡ ἰσχυρό στήριγμα οἱ ὁμολογίες αὐτές γιά μᾶς, ὡστόσο προβληματίζουν θετικά καί ἐνισχύουν τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα στόν ἀπογοητευμένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. "Ἡ γνώση δέν καταλύει, ἀλλά ἐνισχύει τήν πίστη" (Γ. Μποζώνης). Ἀλλά καί οἱ δύο μαζί βοηθοῦν τόν ἄνθρωπο καί νοηματίζουν τή ζωή του.

Δικαίωμα βέβαια ἔχουν καί ὅσοι θέλουν νά κάνουν τόν ἄθεο (βλέπετε εἶναι καί τῆς μόδας!) ἤ κατέχονται ἀπό "πίστη" στόν ἀθεϊσμό. Ἀλλά πρέπει νά ξέρουν ὅτι θά ζοῦν καί θά βιώνουν ἕνα δρᾶμα, πού "δέν εἶναι ἄσχετο μέ τήν ἀφθονία τῶν ψυχιατρικῶν κλινικῶν. Ἡ μεγάλη ποικιλία τους εἶναι τό χαρακτηριστικό τοῦ αἰώνα μας... Γιατί στό βάθος τοῦ ἀθεϊσμοῦ ὑπάρχει ἡ ἀπελπισία τοῦ ξεριζωμένου, τοῦ διαλελυμένου, μέ τήν πρώτη ἔννοια τῆς λέξεως, πού σημαίνει ἀπώλεια τῆς ἐθνότητος καί τῆς ὑπάρξεως" (A.M. Henry)[15].

Ἔχει ὅμως ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καί μεγάλες ἠθικοκοινωνικές συνέπειες, ἀφοῦ ὑποχρεωτικά: γκρεμίζοντας τήν ἰδέα τοῦ Θεοῦ, γκρεμίζεται στήν οὐσία καί ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά καί ταυτόχρονα οἱ ἴδιες οἱ ἀρετές/ἀξίες, πού ἐνσαρκώνονται στό θεῖο, τουτέστι ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλευθερία, ἡ δικαιοσύνη κ.λπ. Δηλαδή σέ τελευταία ἀνάλυση "γκρεμίζεται ὅ,τι στηρίζει τόν ἄνθρωπο καί θεμελιώνει τόν πολιτισμό"[16].

Στήν κρίση τοῦ ἀναγνώστη βέβαια ἐπαφίεται ἡ ἀποδοχή ἤ ἀπόρριψη τῆς πίστης στό Θεό, φυσικά, μέ τίς ἀνάλογες ψυχολογικές, κοινωνικές καί ἠθικές συνέπειες γενικότερα.

Παραπομπές:

1. Βλ. ἐφημερίδα "Τό Βῆμα", 27-4-2008.

2. Ματθ. 16,18.

3. Ἀρχιμ. (νῦν Μητρ/τη Ἀργολίδος) Νεκταρίου Ἀντωνόπουλου, Ἀρχιεπίσκοπος Λουκᾶς, ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 2002.

4. Ἀθαν. Παλούκα - Εὐτυχίας Παλούκα, Ἐπιστήμη καί Χριστιανική Θρησκεία ὡς συμβατές ἔννοιες, Ἀθήνα 2012,σελ. 41-42.

5. Ἐφημερίδα "Ἔθνος τῆς Κυριακῆς", 23-5-2010, σελ. 30-31.

6. Γ. Δ. Κούβελα, "Ὁ ἀθεϊσμός πρό τῶν πυλῶν", περιοδ. "Μαχητής", ἀρ. φ. 164 (2007), σελ. 57. Ἐπίσης ἐφημερίδα "Ἡ Καθημερινή", 13-5-2007.

7. Ἐφημερ."Ἡ Καθημερινή", 6-5-2007. Περιοδικό "Ἡ Δρᾶσις μας", Δεκέμβριος 1978, σελ. 184.

8. Ἐφημερίδα "Χριστιανική", 17-4-2008. Ἔγραψε βιβλίο μέ τίτλο: "Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ. Ἕνας ἐπιστήμονας ἐκφράζει τήν βεβαιότητα γιά τήν πίστη του", τό ὁποῖο καί κυκλοφόρησε στίς Η.ΠΑ. Μεταφράστηκε καί στά ἑλληνικά (βλ. λ.χ. σελ. 21,184 καί 201).

9. Περιοδικό "Ἀκτῖνες", Ὀκτώβριος 2006: "Ἀπό τόν χῶρο τῆς Βιολογικῆς Ἐπιστήμης".

10. Περιοδικά: "Τόλμη", Μάϊος 2005, σελ. 18 καί "Ἀκτῖνες", Ὀκτώβριος 2006: "Ἀπό τόν χῶρο τῆς Βιολογικῆς Ἐπιστήμης".

11. Ἐφημερ. "Ἡ Καθημερινή", 3-2-2008 καί Γ.Δ. Κούβελα, "Ἐπιστήμη καί Θρησκεία", περιοδ. "Ἀκτῖνες", Ἰούνιος 2008, σελ. 192.

12. Περιοδικό "Ἡ Δρᾶσις μας", ἀρ. τ. 459 (Μάϊος 2008). Βλ. καί ἐφημερίδα "Ἀδέσμευτος Τύπος" τοῦ Δημ. Ρίζου (Κυριακάτικη ἔκδοση, 13-7-2008, σελ.. 1 καί 4), πού περιγράφει τήν ἐπίσκεψή του στή λατρεμένη του πατρίδα τήν Ἑλλάδα, τήν τιμητική ἐκδήλωση γι' αὐτόν ἀπό τήν ἑλληνική Πολιτεία καί ὅτι "στά ταξίδια του, μάλιστα, παίρνει μαζί του οἰκογενειακές φωτογραφίες, τήν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς καί τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἑλληνική σημαία", δηλώνοντας ὅτι: "Δέν μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τί κουράγιο μοῦ δώσανε αὐτά τά ἀντικείμενα".

13. Περιοδικό "Τόλμη", Μάϊος 2005, σελ. 18.

14. Βλέπε λ.χ. ὀνόματα ἰατρῶν καί τίς θρησκευτικές ἐκδηλώσεις τους στό: Ἠλ. Δημόπουλου, "Πιστεύουν οἱ γιατροί;", περιοδικό "Τόλμη", Σεπτέμβριος 2007, σελ. 76.

15. Παύλου Ἀθ. Παλούκα, Ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ (αἴτια, κριτική, ἀρνητικές ψυχολογικές καὶ ἠθικοκοινωνικές συνέπειες στόν ἄνθρωπο), ἀνάτυπο ἀπό τό περιοδικό "Ὀρθοδοξία καί Παιδεία", τ. 2ον, Ἀθῆναι 2004, σ. 288.

16. Περιοδικό "Ζωή", 19-6-2008.

Ὁ θρησκευτικὸς τουρισμὸς καθίσταται ὁ πολιορκητικὸς κριὸς τῆς ἐκκοσμικεύσεως

Εἰς τὴν ἐποχήν μας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ χρῆμα ἔχει καταστῆ πρωτίστη ἀξία, τὰ πάντα τείνουν νὰ θυσιασθοῦν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ κέρδους. Τοὺς πολιτικοὺς παράγοντες δὲν ἐνδιαφέρει πλέον ἡ ἱερότης, ἀλλὰ ὁ προσπορισμὸς ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἱερὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα οἱ πρόγονοί μας τὰ ἔκτισαν «ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες» (Β΄ Κορ. 6,10). Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ροδιακή» τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἡ Περιφέρεια Νοτίου Αἰγαίου προτίθεται νὰ συνάψει Προγραμματικὴ σύμβαση μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ρόδου γιὰ τὴν ἐκπόνηση ἔρευνας μὲ θέμα τὸν ἐντοπισμὸ καὶ τὴν καταγραφὴ κατὰ τὸ δυνατὸν τοῦ συνόλου τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν μνημείων τῆς Ὀρθόδοξης Θρησκευτικῆς κληρονομιᾶς, ποὺ βρίσκονται στὸ νησὶ τῆς Ρόδου καὶ εἶναι κατασκευασμένα πρὶν τὸ 1930. Παράλληλα μὲ τὴ συστηματικὴ καταγραφὴ τῶν μνημείων σὲ μία βάση δεδομένων θὰ καταρτιστεῖ ἕνας κατάλογος κριτηρίων, ὥστε τὰ μνημεῖα νὰ ἀξιολογηθοῦν καὶ νὰ κατηγοριοποιηθοῦν σὲ τυποποιημένες ὁμάδες ἀνάλογα μὲ τὸν τόπο τους, τὴ χρονολόγησή τους, τὴν προσβασιμότητά τους κ.λπ. Σκοπὸς τῆς προγραμματικῆς σύμβασης μέσω τοῦ ἐντοπισμοῦ τῆς καταγραφῆς καὶ τῆς ἀξιολόγησης τῶν μνημείων εἶναι νὰ ληφθεῖ μία σαφὴς εἰκόνα γιὰ τὴν ποσότητα, τὴν ἔκταση καὶ τὴν γεωγραφικὴ ἐξάπλωση καὶ πυκνότητα τῶν μνημείων στὸ νησὶ τῆς Ρόδου. Ἡ ἔρευνα αὐτὴ ἀναμένεται νὰ βοηθήσει τὰ μέγιστα στὸν στρατηγικὸ σχεδιασμὸ τῆς ἀνάπτυξης τοῦ θεματικοῦ τουρισμοῦ καὶ εἰδικότερα τοῦ θρησκευτικοῦ τουρισμοῦ στὸ νησί, ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ ἀποτελεῖ τὸν σημαντικότερο πυλώνα καὶ τὸν πιὸ ταχέως ἀναπτυσσόμενο στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο. Παράλληλα, τὰ στοιχεῖα τῆς ἔρευνας ἀναμένεται νὰ βοηθήσουν στὴν ὀρθὴ διαχείριση καὶ συντονισμένη προώθηση τῶν πολιτιστικῶν ἀγαθῶν, στὴν ἀξιοποίηση τοπικῶν πολιτισμικῶν πόρων, στὴ διαφύλαξη, συντήρηση, μελέτη καὶ προβολὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πλούτου καὶ τὴν ποιοτικὴ στήριξη τῶν διάφορων ἀνεξάρτητων δορυφορικῶν οἰκονομικῶν δραστηριοτήτων ποὺ ἐμπλέκονται στὸ πολιτιστικὸ καὶ τουριστικὸ προϊὸν τοῦ νησιοῦ».

«Λύση στὸ μείζονος σημασίας θέμα ποὺ προέκυψε μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῶν πολιτικῶν γάμων ἔξω ἀπὸ τὰ μοναστήρια τῆς Λίνδου ἀναζητεῖ ἡ Δημοτικὴ Κοινότητα τῆς περιοχῆς, καθὼς ὅπως ἐπεσήμανε ὁ πρόεδρος κ. Γιῶργος Ἐλευθερίου, ἀποτελεῖ σημαντικὴ πηγὴ ἐσόδων γιὰ τοὺς ἐπιχειρηματίες τῆς περιοχῆς. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἐδῶ καὶ δεκαετίες πολλοὶ ἐπισκέπτες τοῦ νησιοῦ μας ἐπιλέγουν νὰ συνδυάσουν τὶς διακοπές τους μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ ἢ ἀνανέωση ὅρκων αἰώνιας δέσμευσης, κυρίως στὸν προαύλιο χῶρο τοῦ πανέμορφου μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ποὺ περικλείεται καὶ ἀπὸ τὸ γραφικὸ λιμανάκι ἢ ἀκόμη καὶ σὲ λιγότερο γνωστὰ ξωκκλήσια. Ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο τελετουργικό, ἐπωφελοῦνται μία σειρὰ ἀπὸ ἐπαγγελματίες, οἱ ὁποῖοι πλέον ἀνησυχοῦν ἰδιαίτερα, ἀφοῦ ἔπεται ἀπὸ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Λίνδου ἀπαγορεύθηκε ἡ τέλεση πολιτικῶν γάμων ἔξω ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς ἐκκλησίες ἢ μοναστήρια. Μιλώντας στὴν «Ροδιακὴ» ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητας κ. Γιῶργος Ἐλευθερίου, τόνισε ὅτι πρόκειται γιὰ μία ἀπόφαση καταπέλτη, ποὺ ἀναμένεται νὰ ζημιώσει τὸν τουρισμὸ τῆς περιοχῆς».

ΟΧΙ εἰς τὴν περιθωριοποίησιν τῶν Θρησκευτικῶν

Εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ μαθήματος στέκονται, ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ξάνθης», περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ Καθηγητὲς Πανεπιστημίου, ἐπιστήμονες, ἐκπαιδευτικοί, συγγραφεῖς, στρατιωτικοὶ καὶ ἄλλες προσωπικότητες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικόν, εἰς ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, ποὺ ἀπέστειλαν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, μὲ παράλληλον κοινοποίησιν εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς ὅλων τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καθὼς καὶ τὸν Ὑπουργὸν καὶ τὴν Ἀναπληρώτριαν Ὑπουργὸν Παιδείας, προτείνουν συγκεκριμένα μέτρα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθοῦν ἀπὸ μίαν ὑπερκομματικὴν (καὶ ὄχι διακομματικὴν) ἐπιτροπὴν εἰδικῶν, καυτηριάζοντες ταυτόχρονα τὴν προχειρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν κάθε νέος Ὑπουργὸς Παιδείας συνηδίζει νὰ γκρεμίζῃ ὅσα ἔκτισεν ὁ προηγούμενος, εἰς ἕνα συνεχὲς «ράβε – ξήλωνε», ποὺ ἔχει πολὺ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν ποιότητα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων Ἑλληνικῶν γενεῶν. Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς πρωτοβουλίας, τὴν ὁποία συντονίζει τὸ International Hellenic Association(http://professors-phds.com), ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἑξοχότατοι, Ἡ πρότασῃ τῆς κ. Ἀναγνωστοπούλου, ἀναπληρώτριας ὑπουργοῦ Παιδείας, νὰ ἀπλοποιηθεῖ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν – πρᾶγμα τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήσει σταδιακὰ στὴν κατάργηση τοῦ μαθήματος ἔγινε ἀφορμὴ πολλῶν συζητήσεων καὶ προβληματισμῶν. Μὲ τὴν παροῦσα ἐπιστολὴ θέλουμε νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὴν πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση εἶναι σημαντικὸ ἀφενὸς μὲν ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴ διάπλαση τῶν νέων μας ἀφετέρου δὲ ὡς πρὸς τὴν διατήρηση μιᾶς διαχρονικῆς παράδοσης ποὺ ἔχει διαδραματίσει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διαδραματίζει πρωτεύοντα ρόλο στὴν ἐθνικὴ ταυτότητα τῶν Ἑλλήνων, τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἱστορικὰ διαμορφωμένου κοινῶς ἀνήκειν, καθὼς καὶ τῆς συνοχῆς τῆς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δοκιμαζόμενης ἑλληνικῆς κοινωνίας, προάγοντας τὰ αἰσθήματα τῆς κοινωνικῆς ἑνότητας καὶ ἀλληλεγγύης. Ἡ Παρακαταθήκη τῆς Ρωμιοσύνης διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανοσύνη. Ἡ Πολιτεία ἔχει χρέος νὰ προστατεύει τὴν ἱστορικὴ μνήμη τοῦ Γένους καὶ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ἐπιδεικνύει σεβασμὸ στὸ Ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ «ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», διαφυλάσσοντας συγχρόνως τὶς ἀδιάσειστες ἀρχὲς τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας, ὅπως αὐτὲς διατυπώνονται στὸ Ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσει ὅτι βελτιώσεις στὴν Παιδεία καὶ προσαρμογὲς ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τῶν μαθητῶν καὶ τῆς κοινωνίας εἶναι ἀπαραίτητες. Ἀλλαγὴ ὅμως δὲν σημαίνει ἀπαραίτητα βελτίωση καὶ πρόοδος. Δυστυχῶς, ἔχουν γίνει πολλὲς ἀχρηστες καὶ ἐπιζήμιες ἀλλαγὲς στὸ διδακτικὸ ὑλικὸ στὴν πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση τὰ τελευταῖα 30~35 χρόνια, καὶ οἱ συνέπειες στὴ μόρφωση τῶν νέων μας ἔχουν γίνει ἐμφανεῖς. Ἡ Παιδεία στὴν Ἑλλάδα ἔχει ἄμεση ἀνάγκη ἀναδιοργάνωσης, μὲ κύριο σκοπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ μαθαίνουν τὴν γλώσσα τους καὶ νὰ εἶναι ἱκανὰ νὰ γράφουν Ἑλληνικὰ χρησιμοποιώντας Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ὄχι λατινικοὺς χαρακτῆρες. Ἡ ἱκανότητα ὀρθογραφίας δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκτηθεῖ χωρὶς γνώση γραμματικῆς καὶ ἐτυμολογίας, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ σειρά τους δὲν μαθαίνονται χωρὶς τὴν κατανόηση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ποὺ προσφέρει ἡ βασικὴ γνώση τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐξετασθεῖ σοβαρὰ πῶς νὰ εἰσαχθοῦν τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἤδη ἀπὸ τὴν πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση, καὶ νὰ διδάσκονται, εἰ δυνατόν, ὡς ζῶσα γλώσσα καθὼς εἶναι ἡ ρίζα τῆς γλώσσας ποὺ ὁμιλοῦμε σήμερα. Τὰ ἔργα τῶν μεγάλων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν πρέπει νὰ ἐπανέλθουν στὰ Ἀναγνωστικὰ καὶ στὸ μάθημα τῶν Νεοελληνικῶν. Ἐνδεικτικὸ τῆς ἄσκησης πολιτικῆς ἐπιπροῆς στὴν Παιδεία εἶναι οἱ ἀναθεωρητικὲς τάσεις στὴν διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Ἱστορίας στὰ πλαίσια τῆς ρεἀλπολιτικ καὶ δῆθεν προὸς χάριν τῆς συμφιλίωσης τῶν λαῶν! Τρανταχτὸ παράδειγμα εἶναι τὸ ὅτι κάποιοι Ἕλληνες πολιτικοὶ ἀρνοῦνται τὴν Γενοκτονία τῶν Ποντίων καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ὁποία ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ κοινοβούλιο διὰ νόμου (2193/94 καὶ 2645/98, ἀντίστοιχα), καὶ μαζὶ μὲ τὴ γενοκτονία τῶν Ἀσσυριο-Χαλδαίων ἀναγνωρίστηκαν ὡς τέτοιες καὶ ἀπὸ τὴ Διεθνῆ Ἕνωση Λογίων γιὰ τὴ Μελέτη τῶν Γενοκτονιῶν (International Association of Genocide Scholars, 2007). Παρὰ ταῦτα τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀκόμη δὲν ἔχουν συμπεριληφθεῖ στὰ σχολικὰ βιβλία Ἱστορίας.

Πιστεύουμε καὶ θεωροῦμε σημαντικὸ νὰ τονίσουμε ὅτι ὅσοι ἀκομμάτιστοι Ἕλληνες ποὺ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ θέλουν νὰ τὴν δοῦν πάλι παραγωγικὴ καὶ ὑπερήφανη ψήφισαν τὸν κύριο Τσίπρα, τὸ ἔκαναν ὄχι γιὰ τὴν «προοδευτικότητά του», ἀλλὰ κυρίως γιατί τὸ ὄνομά του δὲν ἔχει συνδεθεῖ μὲ τὴ διαφθορά. Ἂν αὐτοὶ οἱ ψηφοφόροι ἤθελαν νὰ ὑποστηρίξουν τὸν ἐθνομηδενισμό,

Ἀποκαλύψεις ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ καί ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν Ο.Τ.

ΦΡΙΚΤΟΙ ΟΡΚΟΙ – ΕΡΕΒΩΔΗ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διατί δίδονται εἰς τὰς Στοὰς οἱ φοβεροὶ ὅρκοι;

Ποῖα εἶναι τὰ "βαρύτιμα" μυστικά, ποὺ θέλουν νὰ "κρύψουν" οἱ μασόνοι;

Β΄

Οἱ φοβεροὶ μασονικοὶ ὅρκοι ποὺ δίδονται ἀπὸ τοὺς τέκτονες στὶς Στοὲς (δύο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὅρκους δημοσιεύσαμε – γιὰ πρώτη φορά στὴν Ἑλλάδα – στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου»), δίδονται προφανῶς, γιὰ νὰ κρύψει ἡ Μασονία κάποια μυστικά, κάποιες διδασκαλίες καὶ πρακτικές της, τὶς ὁποῖες θέλουν – ἢ ἤθελαν, γιὰ λόγους εὐνόητους – νὰ κρατήσουν κρυφές, μυστικές, ἰδιαίτερα εἰς ἄλλους καιρούς.

Ποιὰ καὶ πόσα εἶναι αὐτὰ τὰ τεκτονικὰ μυστικά;

Τὰ σπουδαιότερα μυστικὰ τῆς Μασονίας εἶναι ἕξι, μεταξὺ τῶν ὁποίων, τὸ μυστικό τους ἀλφάβητο καὶ τὰ σημεῖα ἀναγνωρίσεως.

Ἰδοὺ τώρα τὰ τέσσερα σπουδαιότερα:

1. Ἡ δημιουργία μιᾶς Παγκόσμιας Λαϊκῆς Δημοκρατίας (διάβαζε: μιᾶς σκληρῆς παγκόσμιας δικτατορίας).

2. Ἡ δημιουργία μιᾶς Παγκόσμιας Θρησκείας.

3. Οἱ ἐπὶ μέρους βέβηλες καὶ ἀπαράδεκτες διδασκαλίες μασόνων ἐναντίον τῆς Πίστεώς μας. Καὶ τὸ σπουδαιότερο,

4. Οἱ περὶ Θεοῦ καὶ Ἐωσφόρου βαθύτερες, ἐπαναλαμβάνουμε ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ, διδασκαλίες τῆς Μασονίας, οἱ ὁποῖες εἶναι, πράγματι, ἐωσφορικῆς ἐμπνεύσεως.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὡς Ἕλληνες πολίτες ἀρνούμεθα τὴν σχεδιασθεῖσα στὸ ἀδιαφανὲς παρασκήνιο Παγκόσμια Κυβέρνηση, διότι πρόκειται περὶ μιᾶς παγκόσμιας σκληρῆς ἀντιχριστιανικῆς δικτατορίας, ποὺ καταργεῖ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία μας καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ ταυτότητα τῆς πατρίδας μας.

Ἀρνούμεθα, ἐπίσης, τὴν – ἐνσκήπτουσα ἤδη – Παγκόσμια Θρησκεία, διότι, πιστεύουμε στὴν παραδοσιακὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ὡς τὴν Μία καὶ μόνη Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι στὸ συνονθύλευμα «ὁμολογιῶν», «κλάδων», «πίστεων» καὶ διδασκαλιῶν ἀλλοτρίων.

Τὰ μυστικὰ τῆς Μασονίας γίνονται σήμερα πρᾶξις…

Γιὰ τὴν μακρόχρονη προσπάθεια τοῦ τεκτονισμοῦ νὰ δημιουργήσει Παγκόσμια Κυβέρνηση καὶ Θρησκεία γράψαμε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» σειρὰ ἄρθρων[1].

Ἐπισημαίνουμε ὅτι ἡ προσπάθεια γιὰ τὴ δημιουργία κυβερνητικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἑνώσεως στὸν κόσμο ἔπαψαν πλέον νὰ εἶναι, σήμερα, "μυστικὰ" ὡς γενικότερες ἐπιδιώξεις. Διότι οἱ δύο αὐτοὶ στόχοι, ὅσα προηγοῦνται καὶ ὅσα ἔπονται αὐτῶν εἶναι σήμερα οἱ σημαῖες, τὰ λάβαρα τῆς λεγόμενης Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου, τῆς Νέας Ἐποχῆς, Παγκοσμιοποίησης καὶ Νέας Τάξης Πραγμάτων. Ὁ δὲ Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς καλπάζει ἤδη… Καὶ καλπάζει μὲ τὴν ἀνοχὴ καὶ – δυστυχῶς – καὶ συμμετοχὴ ἡμετέρων Ὀρθοδόξων κληρικῶν, ὅλων τῶν βαθμῶν, κυρίως τῆς κατ' ἄνθρωπον ὑψηλῆς ἡγεσίας τῆς εὐρύτερης Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ἐκ τῆς ὁποίας μερικοὶ ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς καὶ μασόνοι!

Περὶ αὐτῶν θὰ γράψουμε ἐδῶ σὲ ἑπόμενα ἄρθρα μας.

Τὸ τρίτον μυστικὸν τοῦ τεκτονισμοῦ…

Τὸ τρίτο "μυστικὸ" τῆς μασονίας, τοῦ ὁποίου τὴν ἀποκάλυψη θέλουν ἐπίσης νὰ ἀποφύγουν οἱ τέκτονες εἶναι οἱ ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων κάποιων μασόνων ἐξερχόμενοι – καὶ γραφόμενοι σὲ διάφορα ἔντυπά τους – περὶ τῆς Πίστεώς μας βλάσφημοι καὶ σκληροὶ λόγοι. Γιὰ τοῦτο καὶ τὰ ἔντυπα τοῦ τεκτονισμοῦ – ἰδίως τὰ "ἱερὰ" τυπικά τους – δὲν κυκλοφοροῦνται οὔτε κἄν μεταξύ τους ἐλεύθερα, ἀλλὰ δίδονται μόνο στοὺς μυούμενους, χέρι μὲ χέρι, πολλάκις δὲ καὶ ἀριθμημένα (παλαιότερα), προειδοποιούμενων των μασόνων γιὰ τὴν αὐστηρὴ φύλαξη τῶν ἐντύπων αὐτῶν νὰ μὴ πέσουν εἰς χεῖρας «βεβήλων», δηλαδὴ μὴ τεκτόνων, ὅπως προείπαμε.

Μερικοὶ προσβλητικοὶ διὰ τὴν Πίστιν μας καὶ βέβηλοι λόγοι…

Διαβάζουμε σὲ τεκτονικὰ ἔντυπα, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, τὰ ἀκόλουθα:

«Πράκτορες τῆς θείας προνοίας δὲν εἶναι οἱ ἱερεῖς, οἱ ἅγιοι, οἱ θρῆσκοι, ἐν τῇ φιλαύτῳ αὐτῶν ἀπομονώσει ἀπεκδεχόμενοι φαντασιώδη κληρονομία τῆς οὐρανίου βασιλείας…» (τεκτ. περιοδικὸ «Πυθαγόρας», ἔτος Ε΄(1888), φυλλάδιο Β΄, ἀριθ. 2, σελ. 57).

Ἄλλο:

«Ὁ Χριστὸς ἐνεφανίσθη, εἶναι ἀληθὲς ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, τοῦ Θεοῦ . ἀλλ' οὐδέποτε ὁμίλησε περὶ τῆς Χριστιανικῆς Τριάδος, ἤτις ἄλλως δὲν θὰ ἦτο ἄλλο, εἰ μὴ ἀπομίμησις τῆς τριάδος τῶν Ἰνδῶν, τῶν Χαλδαίων ἢ τῶν Αἰγυπτίων. Ἡ Χριστιανικὴ Τριὰς εἶναι ἱερατικὴ ἐπινόησις...» (τεκτ. περιοδικὸ «Πυθαγόρας», ἔτος Δ΄, Μάρτιος 1885, ἀριθ. 3, σελ. 91).

Ἔγραψε καὶ τὰ παρακάτω, ἐπίσης φρικώδη, μασονικὸς κάλαμος:

«Γένεσις Α΄ 26-28. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς . ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν καὶ ὁμοίωσιν. Οὕτως ἔπλασεν (ἐγέννησεν) ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἔπλασεν αὐτὸν . ἄρρεν καὶ θῆλυ ἔπλασεν αὐτοὺς . καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς καὶ εἶπεν αὐτοῖς . αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε (…) Ὥστε πράγματι [καταλήγει τὸ βέβηλο στόμα] **τὸ ἀνδρικὸ καὶ τὸ γυναικεῖο αἰδοῖον εἰσὶν ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ…»!** (τεκτ. περιοδικὸ «Πυθαγόρας», ἔτος Γ΄, Ἀπρίλιος 1884, ἀριθ. 4, σελ. 125-126).

Ἕτερα ἐωσφορικὰ μασονικῶν γραφίδων

Ὅπως ἑρμηνεύουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ πιστεύουμε οἱ Χριστιανοί, αἰτία τῆς δυστυχίας στὸν ἄνθρωπο (καὶ τὴ φύση ὁλόκληρη) εἶναι ἡ ἀνυπακοὴ τοῦ πρώτου ζεύγους, τῆς Εὔας καὶ τοῦ Ἀδάμ, στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀκολούθως ἡ ἔξοδός τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Ὑποκινητὴς ἐκείνης τῆς ἀνυπακοῆς εἶναι ὁ Ἐωσφόρος, Σατανᾶς, Διάβολος, ὁ ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν Εὔαν ὡς ὄφις.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀποδέχονται καὶ ἀκολουθοῦν ΜΟΝΟ τὶς Πατερικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς ἑρμηνεῖες τῆς Ἁγίας Γραφῆς, γενικότερα καὶ εἰδικότερα.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς μασονικοὺς καλάμους, τοὺς διαποτισμένους (ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τους) ἀπὸ τὶς σκοτεινότατες καμπαλιστικὲς διδαχές[2] τῆς ἀνάστροφης ἑρμηνείας τῆς Γενέσεως[3], ὁ ὄφις αὐτὸς ἦταν - καὶ εἶναι! - ὁ "ἐλευθερωτής" τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁδηγώντας τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὴν "πρόοδο"!

Γράφουν ἀκριβῶς τὰ ἑξῆς ἐπ' αὐτοῦ:

«[Στὸν Παράδεισο] **ἡ ἀνθρωπότης ἡ ἀρχέγονος ἀφίεται νὰ ζῇ κατὰ τρόπον ζῳώδη ἢ παιδικόν, ἄνευ κρίσεως, ἐν ἀσυνειδήτῳ καταστάσει.** [Ἀλλὰ] **λαμβάνων συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του τὸ ὄν** [ὁ ἄνθρωπος], **ἀγνῶς καὶ αὐθορμήτως χειραφετεῖται, παραδιδόμενον τοῦ λοιποῦ εἰς ἑαυτόν, ὁπότε τίθεται ἐκτὸς Παραδείσου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκδιώκεται μόνον του . πρέπει τώρα νὰ ἐννοῇ, νὰ γνωρίζῃ διατὶ νὰ ἐνεργῇ πρὸς τὴν μίαν κατεύθυνσιν καὶ ὄχι πρὸς τὴν ἄλλην…»**.

Ποῖος λοιπὸν κατὰ τὴν τεκτονικὴν γραφίδα "ἐλευθερώνει" τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Θεοῦ;

— Εἶναι ὁ Ὄφις [Σατανᾶς ὁ διάβολος, καθ' ἡμᾶς], ἀπαντοῦν οἱ μασόνοι!

Ἰδέστε τὸ μασονικὸ αὐτὸ κείμενο, κινοῦντες πικρά, πικρότατα τὴν κεφαλή σας. Διαβάζουμε:

«…Ἐν εἰδικὸν ἔνστικτον, μία ταυτόχρονος ὤθησις, πιὸ εὐγενικὴ καὶ ἔμπειρος, τῆς ὁποίας ἡ ἱκανότης εἶναι νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸ ἄτομον νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν κλίμακα τῶν ὄντων, συμβολίζεται εἰς τὴν Γένεσιν διὰ τοῦ Ὄφεως, ὡς ἀπατεῶνος, προκαλέσας τὴν γεῦσιν τοῦ δένδρου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Αὐτὴ ἡ μυστικὴ προτροπὴ [παρὰ τοῦ ὄφεως] **εἶναι ὁ ὑποκινητὴς ὅλων τῶν προόδων, ὅλων τῶν κατακτήσεων…»!** (στὸ τεκτ. περιοδικὸ «Τεκτονικὴ Ἠχώ», τόμος 1933-34, σελ. 141).

Ἰδού, σεβαστοὶ ἀναγνῶστες, ποῖο εἶναι ἐν πολλοῖς τὸ στρεβλὸ πνευματικὸ θεμέλιο κάποιων "πνευματικῶν" κύκλων τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες τοῦ ψευδώνυμου Διαφωτισμοῦ.

Ἄλλα πικρά, πικρότατα ἐκ τοῦ Ἐωσφόρου τῆς πτώσεως ἀπὸ γραφίδα τεκτονική:

«Ὁ Ἀδωναΐ [ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, εἶναι] **τὸ κυριαρχοῦν πνεῦμα τῆς ἀρνήσεως, τὸ ὁποῖον ἐνεκολπώθησαν αἱ θρησκεῖαι αἱ δουλώσασαι** [οἱ ὁποῖες ὑποδούλωσαν] **τὸ πνεῦμα τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Ἐωσφόρος διαρκῶς πυρπολεῖ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν προκαλῶν τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐν αὐτῇ δρώσης ψυχῆς…».** (Σ. Κ. Νάγου, «Λόγος περὶ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, 2ος», ἐκφωνηθεὶς τὴν 7η Ἰανουαρίου 1911, στὸ Τεκτονικὲς Ὁμιλίες Σπύρου Νάγου 1904-1933, ΙΙ, ἐπιμέλεια-ἔκδοση Διόδωρου Καριδάκη, Ἀθῆναι 1978, σέλ. 36).

Καί, ἐν συνεχείᾳ, διαβάζουμε τὰ χειρότερα:

«…Τὸ δόγμα ὅτι ὁ Χριστὸς μετέχει τῆς δημιουργικῆς θεότητος καὶ ὅτι εἶναι μία τῶν τριῶν ὑποστάσεων αὐτῆς εἶναι ἀστειότης προωρισμένη νὰ διασκεδάζῃ τοὺς πιστῶς πιστεύοντας εἰς αὐτήν. Ἔργον μου δὲν εἶναι νὰ ἀναιρῶ τὰς ἀστειότητας αὐτάς. Αὗται εἶναι προωρισμέναι εἰς θάνατον…»! (Σ. Κ. Νάγου, «Λόγος περὶ Χριστοῦ 4ος», ἐκφωνηθεὶς τὴν 9η Ἀπριλίου 1911, στὸ Τεκτονικὲς Ὁμιλίες Σπύρου Νάγου 1904-1933, ΙΙ, ἐπιμέλεια-ἔκδοση Διόδωρου Καριδάκη, Ἀθῆναι 1978, σελ. 100).

Ἄξιον προσοχῆς εἶναι ὅτι οἱ τεκτονικὲς Ἀρχὲς δὲν ἤλεγξαν, δὲν ἐπετίμησαν τὸ βλάσφημο αὐτὸ μέλος τους γιὰ τὶς ὕβρεις καὶ βλασφημίες ἐναντίον τῆς Πίστεώς μας, ποὺ ἐξέφρασε ἀπὸ τὸ ἐπίσημο βῆμα διαφόρων Στοῶν, στὶς ὁποῖες συμμετεῖχε, ἀλλὰ ἔκαναν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: Γιὰ νὰ τιμήσουν τὴ μνήμη του, ἔδωσαν σὲ μία ἀπὸ τὶς Στοές τους τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ προσώπου, **«Σεβασμία Στοὰ Σπυρίδωνος Νάγου, ὑπ' ἀριθ. 111»** στὴν Ἀθήνα.

Ποιὰ ἡ ρίζα-πηγὴ τῶν μασονικῶν αὐτῶν διδασκαλιῶν;

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν κατὰ τῆς πίστεώς μας ἐκφράσεων – καὶ πλήθους ἄλλων – καὶ τὸν δοξασμὸ τοῦ Ἐωσφόρου τῆς Πτώσεως, (ὅπως σὲ ἐλάχιστα κείμενά τους εἴδαμε), κάθε καλόπιστος, μὴ φανατικός, βεβαιότατα, ἀναγνώστης τῶν γραμμῶν αὐτῶν διερωτᾶται: Ποία ἀκριβῶς εἶναι ἡ ρίζα-πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπορρέουν οἱ διδαχὲς αὐτές, ὥστε νὰ διαμορφώνονται τέτοιες ἀντιλήψεις περὶ Θεοῦ καὶ Ἐωσφόρου, ποὺ εἶναι ἀσυμβίβαστες καὶ διαμετρικὰ ἀντίθετες πρὸς τὶς διδασκαλίες τῆς Ἐκκλησίας μας;

Ἀπάντηση τοῦ ἐρευνητῆ: **Ἡ ρίζα-πηγὴ εἶναι σαφῶς καμπαλιστική, δηλαδὴ ἡ ἐωσφορικὴ μέθοδος – ἐν προκειμένῳ – τῆς ὅλως ἀνάστροφης ἑρμηνείας τῆς πανσεβασμίας Ἁγίας Γραφῆς**[4] ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ (καὶ τοῦ ὀρθοδόξου Ἰουδαϊκοῦ) κόσμου!

(Λεπτομέρειες εἰς τὸ ἑπόμενο)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Δὲν θὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὸ ψυχοφθόρο αὐτὸ θέμα. Τὸ κάνουμε μόνο ἐπειδὴ καλῶς γνωρίζουμε, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι τὸ κύριο κανάλι διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται καὶ ἐνσκήπτει κατὰ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ὁ ἀπαίσιος Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμός. Στὴν ἐπέλευση τοῦ ὁποίου λαμβάνουν κατὰ καιροὺς μέρος, δυστυχῶς, καὶ μερικοὶ ὑψηλόβαθμοι κληρικοί μας, κάποιοι ἐξ αὐτῶν μάλιστα οἱ ὁποῖοι στὰ μασονικὰ ἔντυπα ἀναφέρονται ὡς μέλη Στοῶν! Μὲ τὸ εἰδικὸ ὅμως αὐτὸ θέμα θὰ καταπιαστοῦμε προσεχῶς, διὰ σειρᾶς ἄρθρων μας στὴν ἀνὰ χεῖρας χριστιανικῆς πληροφορήσεως (καὶ ὁμολογίας) ἐφημερίδα… Μὲ σεβασμό, βεβαίως, εἰς τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ μὲ θλίψη πολλὴ γιὰ τὴν – ἐνδεχομένως – μασονική τους συμμετοχή.

Σημειώσεις:

1. Στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο», φ. 2077/12.6.2015 ἕως 2081/7.8.2015. 2. Γράφουν σχετικῶς οἱ μασόνοι: «Ἡ προσεκτικὴ μελέτη τῶν διαφόρων τεκτονικῶν βαθμῶν ἀποδεικνύει τὴν ἀναμφισβήτητον ἐπίδρασιν τῆς καββαλιστικῆς παραδόσεως ἐπὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ», « Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς», ὑπὸ Νέστορος Χ. Λάσκαρι, ἔκδ. Στοᾶς Ὅμηρος, «ἐκδίδεται μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου», ἐν Ἀθήναις 1951, σελ. 510, 569. 3. «Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς», ὑπὸ Νέστορος Χ. Λάσκαρι, ἔκδ. Στοᾶς Ὅμηρος, «ἐκδίδεται μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου», ἐν Ἀθήναις 1951, σέλ. 510, λῆμμα «Καββαλά», πάρ. «Ἀπόκρυφος Γένεσις, κέφ. Α΄». 4. ὅπ. π.

Ἀνεκαλύφθη ὁ τάφος καὶ ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου Πεντασχοινίτη

Εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνασκαφῆς συνέβαλε ἡ ἐπιθυμία τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἅγιος Θεόδωρος, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κιτίου καὶ τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυροβουνίου. Ἡ ἀνακάλυψις ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀλήθεια τῶν γραπτῶν πηγῶν καὶ τῶν εἰκονογραφιῶν. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὸν ὑπόγειο τάφο καὶ τὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας τοῦ Κύπριου Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Πεντασχοινίτη ἔφερε στὸ φῶς ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ Τμήματος Ἀρχαιοτήτων Κύπρου, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ ἀρχαιολογικοῦ λειτουργοῦ Α΄, Γιώργου Φιλοθέου, ἡ ὁποία γίνεται ἔξι χιλιόμετρα νότια του χωριοῦ Ἅγιος Θεόδωρος τῆς Ἐπαρχίας Λάρνακας...

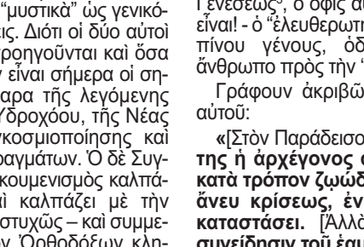

...Ὁ κ. Φιλοθέου ἀνέφερε ὅτι ἀποκαλύφθηκε μεγάλος τρίκλιτος ναὸς διαστάσεων 17 Χ 11μ., ποὺ χωρίζεται μὲ ἕξι πεσσοὺς σὲ κάθε σειρά. Ἡ ἵδρυση τοῦ ναοῦ μπορεῖ νὰ χρονολογηθεῖ στὰ τέλη τοῦ 8ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 9ου αἰώνα… «Ἡ προσδοκία γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ ἱεροῦ λείψανου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου δυστυχῶς δὲν καρποφόρησε. Παρόλα αὐτά, ἡ ἀνεύρεση τοῦ τάφου σὲ τόσο καλὴ κατάσταση εἶναι μία ἰδιαίτερη εὐλογία γιὰ τοὺς πιστοὺς καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου», τόνισε ὁ κ. Γιῶργος Φιλοθέου…».

Ἡ ἔρις Κων/πόλεως καί Μόσχας διά τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἰδιαίτερες ἀφορμές, οἱ ὁποῖες διεγείρουν τὴν αὐξημένη προσοχὴ πρὸς μελέτη ὁρισμένων μόνο πτυχῶν, περιορισμένων ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, τοῦ βίου, τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξη τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν Πολωνία δὲν ἀπετέλεσε μέχρι σήμερα ἀντικείμενο μιᾶς εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς μελέτης. Τὰ γενικότερα ἱστορικὰ ἢ ἱστορικοκανονικὰ ἔργα, στὰ ὁποῖα γίνεται μερικὴ ἀναφορὰ στὸ θέμα αὐτό, δὲν καλύπτουν οὔτε σὲ ἔκταση οὔτε σὲ βάθος τὸ ὑφιστάμενο κενό. Ὑπάρχουν βεβαίως ἀξιόλογες σχετικὲς μονογραφίες, στὶς ὁποῖες ὅμως ἡ ἔρευνα ἔχει στραφεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἀναζητήσεως τῶν ἐσωτερικῶν κυρίως μεταβολῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, χωρὶς νὰ δοθεῖ ἡ δέουσα βαρύτητα στὰ δεδομένα τοῦ εὐρύτερου πνευματικοῦ χώρου, στὸν ὁποῖο ἀνήκει αὐτή, δηλαδὴ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ὁμαλὴ ὅμως καὶ κανονικὴ χειραφέτηση μιᾶς Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται πάντα ἀπὸ μερικοὺς παράγοντες, τοὺς ὁποίους κατὰ μέγα ποσοστὸ ὑπαγορεύει ἢ ἐπιβάλλει τὸ πολιτικὸ περιβάλλον. Ἀναλύοντας τὸ ζήτημα εἶναι εὔκολο νὰ δεῖ κανεὶς ὅτι ἡ ἀνεξαρτητοποίηση τῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας ἀπετέλεσε ἕνα μέρος σύγκρουσης μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω μὲ ὀδήγησαν στὴν ἀπόφαση νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ αὐτοκεφάλου αὐτῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ σχετικὴ μελέτη θὰ δύναται νὰ ἀποτελέσει μία μικρὴ συμβολὴ στὴ διερεύνηση τοῦ ὅλου θέματος.

Ἡ εἰσήγησις τοῦ Κυζίκου

Τὸ μὲν αἴτημα γιὰ ἀπόκτηση πλήρους ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ νεοσύστατου κράτους τῆς Πολωνίας ὑποβλήθηκε στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στὶς 14 Ἰουνίου 1922, τὸ δὲ κείμενο τῆς εἰσήγησης λόγῳ διαφόρων περιπλόκων γεγονότων ἡ Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέθεσε στὸν Καλλίνικο μόνο τὸν Αὔγουστο 1924.

Οἱ ἱστορικὲς καὶ κανονικὲς ἀπόψεις τῆς εἰσήγησης τοῦ μητροπολίτη Κυζίκου Καλλινίκου, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀνατεθεῖ τὸ σχετικὸ ἔργο, γιὰ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Ἀναφέρεται στὴ Διατύπωση τοῦ αὐτοκράτορα Λέοντος ΣΤ΄ τοῦ Σοφοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ Μητρόπολη Ρωσίας κατεῖχε τὴν ἐξηκοστὴ πρώτη θέση μεταξὺ τῶν θρόνων τῶν Ἐκκλησιῶν (μητροπόλεων) ποὺ ὑπάγονταν στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

2) Ἡ Μητρόπολη Ρωσίας ὑπῆρξε μία καὶ ἑνιαία μὲ τὸν τίτλο Κιέβου καὶ πάσης Ρωσίας μὲ ἕδρα ἀρχικὰ στὸ Κίεβο, ἐν συνεχείᾳ στὸ Βλαδίμηρ καὶ τέλος στὴ Μόσχα.

3) Μὲ τὴν ἀξίωση τῶν Λιθουανῶν στὰ μέσα τοῦ ΙΕ΄ αἰώνα σχηματίσθηκαν δύο ἀνεξάρτητες μεταξύ τους μητροπόλεις, τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Κιέβου, μὲ τὴν ἔγκριση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Γιὰ τὴ Λιθουανία χειροτονήθηκε νέος μητροπολίτης Κιέβου, ὁ Γρηγόριος Τσάμπλακ, μὲ τὸν τίτλο τοῦ ἔξαρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

4) Ἐνῶ ἀνυψώνεται ἡ Μητρόπολη Μόσχας σὲ πέμπτο πατριαρχικὸ θρόνο ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ τὸ 1589, ἡ μητρόπολη Κιέβου συνεχίζει νὰ ἐποπτεύεται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχες, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπισκέπτονται αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐξάρχων καὶ πληρεξουσίων καὶ λαμβάνουν ἐναργὸ μέρος στὴ διοίκησή της. Π.χ. τὸ 1589 Ἱερεμίας ὁ Β΄ μετέβη στὸ Κίεβο, ὅπου ἀποκατάστησε τὴν κανονικὴ ἱεραρχία καὶ ἐπικύρωσε τὴν Ἀδελφότητα τῶν Θεοφανίων.

5) Τὸ 1620 π.χ. μετέβη στὴν Οὐκρανία ὁ Ἱεροσολύμων Θεοφάνης, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, χειροτόνησε τὸν Κιέβου Ἰὼβ καὶ πλήρωσε ἕξι κενὲς ἀρχιεπισκοπὲς καὶ ἐπισκοπὲς τῆς Μητροπόλεως[2]. Ἀποκατέστησε μάλιστα στὴν ἐπαρχιακὴ Σύνοδο τὸ κανονικὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγει αὐτὴ τὸν οἰκεῖο μητροπολίτη, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὁποίου ὅμως θὰ ἐπικυρώνεται ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Αὐτὸς ὁ Ὅρος τηρήθηκε στὴν ἐκλογὴ τοῦ μητροπολίτη Κιέβου Πέτρου Μογίλα καὶ Σιλβέστρου Κοσσόβου.

6) Μετὰ τὴν πολιτικὴ ἕνωση τῆς Οὐκρανίας μὲ τὴν Ρωσία (1654) ἡ Μόσχα ἄρχισε νὰ ὑποκινεῖ τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνωσης. Οἱ Μητροπολίτες τοῦ Κιέβου ὅμως, ὁ κλῆρος, οἱ εὐγενεῖς καὶ ὁ λαὸς ἀπέκρουσαν ἔντονα αὐτὸ τὸ αἴτημα (π.χ. ὁ Κιέβου Σίλβεστρος καὶ ὁ διάδοχός του ὁ Διονύσιος ὑποστήριξαν ὅτι θείῳ δικαίῳ καὶ κατὰ τοὺς κανόνες τῶν Πατέρων ἀνήκουν στὴν ὑπακοὴ τοῦ πατριάρχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως). Μάλιστα ἡ Σύνοδος στὸ Κίεβο κήρυξε ἄκυρη τὴν ἐκλογὴ καὶ παράνομη τὴ χειροτονία τοῦ Μητροπολίτη Γεδεών, ποὺ τελέστηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Μόσχας, ἐπειδὴ πραγματοποιήθηκε ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

7) Ἐν συνεχείᾳ ἡ Μόσχα ἀπέστειλε τὸν πρεσβευτὴ Νικήτα Ἀλεξίεφ στὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἐπικυρώσει καὶ νὰ ἐπευλογήσει τὴ χειροτονία. Στὴν Ἀδριανούπολη συναντήθηκε μὲ τοὺς πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιο Δ΄ καὶ Ἱεροσολύμων Δοσίθεο, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἀπευθύνθηκε. Ὁ Δοσίθεος μὲ ἀγανάκτηση ἀπέκρουσε τὴν πρόταση γιὰ ὑποταγὴ τοῦ Κιέβου στὴ Μόσχα. Ἐκήρυξε ἐπίσης τὴ χειροτονία ἀντικανονικὴ καὶ ἐπηρέασε τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Ὁ Ἀλέξιεφ τότε ἀπευθύνθηκε στὸν Μεγάλο Βεζύρη, ὁ ὁποῖος διέταξε τὸν πατριάρχη Διονύσιο νὰ ἱκανοποιήσει τὴ Ρωσία, τὸ ὁποῖο καὶ ἐπέτυχε.

8) Ἡ πράξη τοῦ Διονυσίου ἀπὸ κανονικὴ ἄποψη ἦταν ἐντελῶς ἄκυρη, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες λδ΄ Ἀποστολικὸ καὶ θ΄ Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν στὸν πρῶτο νὰ ἐνεργεῖ κάτι

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΝΗΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΩΣ ΘΕΜΕΛΙΟ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τορία, ἀφήνοντάς την ἀθωράκιστη στίς ἐπεκτατικές διαθέσεις τῶν γειτόνων της καί κυρίως τῶν Ὀθωμανῶν. Ἡ αὐτοκρατορία βάδιζε νομοτελειακά πρός τήν δύση της, καταντώντας βαθμιαῖα ἕνα θλιβερό λείψανο τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ της[6].

Ἐνῶ ὅμως οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, τά κοινωνικά ρήγματα καί οἱ ἐχθρικές προσβολές ἐξασθένιζαν προοδευτικά τήν αὐτοκρατορία, οἱ πνευματικές δυνάμεις τοῦ Γένους, ἀναβαπτιζόμενες διαρκῶς στήν ἡσυχαστική πατερική παράδοση, ἀπέτρεψαν τόν κίνδυνο νά μεταβληθεῖ ἡ Ρωμανία (Βυζάντιο) σέ φραγκικό προτεκτοράτο, ἐνῶ παράλληλα διέσωσαν τήν ἀνεξάντλητη πηγή τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, τῆς ρωμαλαιότητας καί τοῦ ψυχικοῦ δυναμισμοῦ της μέσα στήν μακρόσυρτη δουλεία. Μετά τή λατινική (1204) καί τήν ὀθωμανική (1453) ἅλωση, αὐτό πού ἐθίγη ἦταν, κυρίως, τό πολιτικό μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Γένους, ὄχι ὅμως καί τό πνευματικό. Ἀπόλυτο κέντρο τῆς Ρωμηοσύνης παρέμεινε ὁ θεούμενος, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά φθάσει στήν θέωση «εἰς ὁποιανδήποτε ἐποχήν ἢ κατάστασιν, κρατικήν ἢ πολιτικήν»[7]. Οἱ Ἅγιοι τῆς περιόδου τῆς δουλείας καί τά ἱερά λείψανα, ὅπως τῶν ἁγίων Γερασίμου καί Διονυσίου, στίς ἐνετοκρατούμενες μάλιστα περιοχές, εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα –καί κατά τόν Εὐγένιο τόν Βούλγαρη[8] – διαβεβαίωση, ὅτι ἡ πνευματική ἀκμή τοῦ Γένους δέν ἔσβησε κατά τήν δουλεία, οὔτε ἐπιτεύχθηκε ἡ ἀλλοτρίωσή του, καί μάλιστα σέ περιοχές πολύ εὐνοϊκές πρός αὐτή τήν κατεύθυνση, ὅπως οἱ λατινοκρατούμενες. Ἡ ἡσυχαστική πνευματικότητα μέ κέντρο τό Ἅγιον Ὄρος διαπότιζε τή συλλογική συνείδηση τοῦ Γένους, ἀφήνοντας ἐδῶ καί ἐκεῖ τούς εὐχύμους καρπούς τῆς παρουσίας, λειτουργικότητας καί δυνάμεώς της. «Ἡ ἡσυχαστική πατερική παράδοσις παρέμεινεν [...] ἡ μεγαλυτέρα πνευματική δύναμις τοῦ Γένους»[10].

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό γεγονός, ὅτι ἕνας ἀκαδημαϊκός -μέ τά σημερινά κριτήρια-θεολόγος, ὁ Ληξουριώτης Βικέντιος Δαμοδός (1700-1754)[11] ζώντας στήν παράδοση, πού εἰσήγαγε στήν Κεφαλονιά (1560) ὁ ἅγιος Γεράσιμος, στήν ὀγκώδη ἐπιστημονική δογματική του ὑποστηρίζει, ἐναντι δυτικῶν καί ἡμετέρων δυτικοφρόνων, τήν θεολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, θεωρώντας την αὐθεντική Ὀρθοδοξία[12]. Ὁ Δαμοδός ὁδήγησε ἔτσι, στόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη καί τούς ὁμόφρονές του καί ὄχι στίς σχολαστικές «αὐθεντίες» τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν μας.

Συμφωνῶ πλήρως μέ τόν Ἅγιον Ναυπάκτου, ὅταν ὑποστηρίζει ὅτι, «ὁ ἡσυχαστικός τρόπος ζωῆς κράτησε τό Γένος μέ τήν ἐθνική καί ὀρθόδοξη συνείδηση καί ἀνέδειξε τούς μάρτυρας καί ὁμολογητάς τῆς πίστεως' αὐτός δημιούργησε τίς ὀργανωμένες Κοινότητες καί τούς Συνεταιρισμούς, αὐτός διεφύλαξε τήν ἐσωτερική ψυχική ἐλευθερία καί αὐτός δημιούργησε τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Εἶναι γνωστόν, ὅπως ὑποστηρίχθηκε ἀπό μελετητές, ὅτι ὅλοι οἱ ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως ἦταν διαμορφωμένοι βάσει τῆς Ρωμαΐικης παραδόσεως καί δέν διαπνέονταν ἀπό τόν δυτικό διαφωτισμό. Στήν παράδοση τοῦ Γένους εἴχαμε δικό μας φωτισμό,τόν φωτισμό τοῦ νοός, ὅπως τόν εἶπε καί ἐξέφρασε ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἁγιορείτης, ὁ Μακρυγιάννης κ.ἄ.»[13]. Ὁ Ἡσυχασμός, ὡς ὑπαρκτή Ὀρθοδοξία, διαμόρφωσε τή συνείδηση τοῦ Γένους, τό φρόνημά του, πραγματούμενο δημιουργικά σ' ὅλη τήν ἱστορική διάρκειά του. Τό Γένος ἐπέζησε μέ τή διάσωση τῆς πατερικῆς θεραπευτικῆς, πού σωζόμενη στήν πληρότητά της στά πρόσωπα τῶν Ἁγίων, ἀρδευε ἀκατάπαυστα τή συλλογική συνείδηση στήν πλατειά λαϊκή βάση, μέσω τῶν συλλογικά ἀποδεκτῶν, ἔστω καί πλημμελῶς, πρακτικῶν της.

Ὁ Ἡσυχασμός εἶναι ἡ ὑπαρκτή Ὀρθοδοξία ὡς τρόπος ὑπάρξεως καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀξία ἢ ἀπαξία κάποιων ἐκπροσώπων τῆς Ἡγεσίας, Ἐκκλησιαστικῆς καί Πολιτικῆς. Μέσα ὅμως ἀπό ἀλλοτριωμένους «Ἡγέτες» περνᾶ συνεχῶς ἡ (ἀλλοτριωμένη) Δύση στήν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή» καί καθημερινά διευρύνεται τό χάσμα μεταξύ πατερικότητας καί ἀντιπατερικότητας ἢ οἰκουμενιστικῆς «μεταπατερικότητας».

3. Ἡ ἐμμονή ὅμως στήν ἡσυχαστική παράδοση καθόρισε, περαιτέρω, τίς στάσεις ἀπέναντι στή χριστιανική, ἀλλ' ὄχι πλέον ὀρθόδοξη, Δύση, ἀλλά καί στήν ἑλληνική ἀρχαιότητα, ἢ μᾶλλον στά ἀνησυχητικά φαινόμενα στροφῆς σ' αὐτήν, ὡς ἀρχαιολατρίας. Μέσω τῆς ἀντιπαραβολῆς τῆς ἀνατολικῆς παραδόσεως μέ τήν δυτική ἔγινε κατανοητό ὅτι ἡ Δύση ὄχι μόνο δέν ἦταν πλέον ὁμόψυχη τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλά ἀπειλοῦσε καί αὐτή τήν ἱστορική ὕπαρξή της. Τόν 14ο αἰώνα ἔλαβε χώρα ἡ πρώτη σέ βάθος ἀντιπαράθεση Ἀνατολῆς-Δύσεως στό χῶρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς-θεολογικῆς παραδόσεως. Γιά πρώτη φορά δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά τεκμηριωθεῖ ἡ ριζική διαφοροποίησή τους καί τό ἀσύμπτωτο μεταξύ τους. Ἀπεδείχθη, ὅτι εἶχε διαμορφωθεῖ στή Δύση μιά ἀλλοτριωμένη χριστιανοσύνη, ὑποστασιοποιούμενη σέ ἕνα πολιτισμό στούς ἀντίποδες τῆς ρωμαΐικης Ἀνατολῆς. Ἡ νοοτροπία, πού ἐνσάρκωνε ὁ Βαρλαάμ, κορυφώθηκε στόν ἄγγλο ἱστορικό Γίββωνα (1737-1794), πού ἐξέφρασε μέ κλασικό τρόπο τή συνείδηση τῆς Δύσεως γιά τή Ρωμαΐικη Ἀνατολή καί προετοίμασε, μαζί μέ τόν ρατσιοναλιστή παπικό ἐκκλησιαστικό ἱστορικό Mosheim (18ος αἰ.)[15], τόν Ἀδαμάντιο Κοραῆ ὡς πατριάρχη τῶν ἡμετέρων δυτικιζόντων. Τό ἐσωτερικό φῶς τῶν Ἡσυχαστῶν ἦταν γιά τόν Γίββωνα «προϊόν μιᾶς κακόγουστης ἰδιοτροπίας· δημιουργία ἑνός κενοῦ στομάχου καί ἑνός κούφιου μυαλοῦ». Ὁ Ἡσυχασμός εἶναι γι' αὐτόν ἡ κορύφωση «τῶν θρησκευτικῶν ἀνοησιῶν τῶν Γραικῶν»[16]. Αὐτές οἱ προκαταλήψεις , παγιωμένες στήν εὐρωπαϊκή συλλογική συνείδηση μέσω τῆς παιδείας διαμορφώνουν ἔκτοτε τή δυτική στάση ἔναντι τῆς Ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς, καί ἰδιαίτερα ἔναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς σήμερα.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ ἑλληνικότητα, πού ἐνσάρκωναν οἱ σχολαστικοί τοῦ Βυζαντίου, ὅπως ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς (διεκήρυττε ἀπροκάλυπτα ὅτι εἶναι «Ἕλλην»), διαφοροποιόταν διαμετρικά ἀπό τήν ἑλληνικότητα, ὅπως αὐτή ἀφομοιώθηκε μέσα στήν πατερικότητα καί συνιστᾶ τήν φυσική συνέχεια τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητας, μέσα ὅμως ἀπό τήν πατερική σύνθεση ἑλληνικότητας καί χριστιανικότητας, πού ὁδήγησε στήν πολιτιστική πραγματικότητα τῆς Ρωμηοσύνης[17].

4. Ὁ Ἡσυχασμός θά διαδραματίσει, ἐξ ἄλλου, σημαντικό ἑνωτικό ρόλο στά ταραγμένα πολιτιστικά καί διασπασμένα λόγω τῶν περιπετειῶν τους Βαλκάνια. Οἱ Ἡσυχαστές θά μετακινοῦνται ἐλεύθερα σ' ὅλη τήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή, ἀπό τόπο σέ τόπο, ὑπερβαίνοντας τίς ἐθνικές διαφορές, πού μετά τό 1204 ἄρχισαν νά τονίζονται εἰς βάρος τῆς ἑνότητας στό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Ἀπό τόν μεγάλο ρωμαιοκαθολικό ἁγιολόγο Fr. Halkin ἔγινε λόγος γιά μία «Διεθνῆ τοῦ Ἡσυχασμοῦ».

Ἡ ἑνότητα τοῦ Γένους, στή βαλκανική διάθλασή της, ἀπειλήθηκε, ἀλλά καί περιστασιακά καταλύθηκε, ἀπό τήν παράταξη τῶν ἀντιησυχαστῶν, «λατινελλήνων» (κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ) καί «γραικολατίνων» (κατά τόν ἅγιο Μάρκο Εὐγενικό), οἱ ὁποῖοι ταυτίσθηκαν μέ τήν φραγκολατινική μεταφυσική, συνεχίζοντας τόν πνευματικό δυϊσμό τῆς «βυζαντινῆς» λογιοσύνης, πού ἐνσάρκωσαν προγραμματικά ὁ Ψελλός καί ὁ Ἰταλός. Οἱ δυτικίζοντες ἀντιησυχαστές θεωροῦσαν παρακμή τό γεγονός, ὅτι ἡ Ἀνατολή δέν εἶχε σχολαστική θεολογία καί ἐμερίμνησαν γιά τήν εἰσαγωγή της στή ζωή καί τήν παιδεία τοῦ Γένους[18].

Ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Ἡσυχασμοῦ καί ἡ στροφή στή μεταφυσική θεολόγηση ἀλλοτρίωσε προοδευτικά τήν ταυτότητα τοῦ Γένους, τό ὁποῖο μετά τήν ἵδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀπελευθερώθηκε μέν ἀπό τή δουλεία τῆς «Τουρκίας», ἀλλά ὄχι καί ἀπό ἐκείνη τῆς «Φραγκίας». Κατά τόν π. Ρωμανίδη «μέ τήν ἐκδίωξιν τῶν ἡσυχαστῶν ἀπό τήν ἰδεολογίαν τοῦ Νεοελληνισμοῦ καί τήν ἐπικράτησιν τοῦ Κοραΐσμοῦ, ἡ κάθαρσις ἀντικατεστάθη μέ τήν ἠθικήν καί ὁ φωτισμός μέ τήν κατήχησιν». Ἔτσι, «οἱ ἡσυχασταί πνευματικοί Πατέρες ἀντικατεστάθησαν ἀπό ἠθικολογοῦντες ὀργανωτές κατηχητικῶν σχολείων, πού ἐφόρτωσαν τήν νεολαίαν μέ ἠθικόν σύστημα, πού μόνον ὑποκριτής ἠμπορεῖ νά δώση τήν ἐντύπωσιν ὅτι ἐφαρμόζεται.'' Ἔτσι καί οἱ βίοι τῶν Ἁγίων κατήντησαν ἐν πολλοῖς εἴδος μυθολογίας»[19]. Ὁ Ἡσυχασμός ἐκτοπίσθηκε ἀπό τόν μεταφυσικό στοχασμό καί τόν δογματισμό στό χῶρο τῆς θεολογήσεως, ἀλλά καί ἀπό τόν εὐσεβισμό στό χῶρο τῆς λαϊκῆς θρησκευτικότητος. Τά μοναστήρια ἔχασαν, ἔτσι, τό ἀληθινό θεραπευτικό νόημά τους, ὑποκαθιστάμενα ἀπό κοσμικά ἱεραποστολικά σχήματα, μέ τό αἴτημα νά μεταβληθοῦν καί αὐτά σέ κέντρα δράσεως διά κοινωφελεῖς σκοπούς.

Ἡ ἔκδοση τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Παν. Χρήστου, καί ἡ ἐπιστημονική, ἀλλά καί βαθύτατα παραδοσιακή προσέγγιση τοῦ Ἡσυχασμοῦ ἀπό ἀγιορεῖτες, ὅπως ὁ μακαριστός π. Θεόκλητος Διονυσιάτης καί Θεολόγους, μέ πρωτοπόρους τόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη καί τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ναυπάκτου καί ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, συνέβαλαν στήν ἐπανακάλυψη τῆς ἡσυχαστικῆς παραδόσεως, τῶν πατερικῶν δηλαδή θεμελίων μας. «Σήμερα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, συνειδητοποιοῦμε τή μεγάλη ἀξία τῆς Ρωμαΐικης-ἡσυχαστικῆς παραδόσεως»[20]. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀναζητεῖ θεραπεία ἀπό τά ψυχολογικά καί ὑπαρξιακά προβλήματά του. Ἡ προσφορά, συνεπῶς, μιᾶς ἰδεολογικοποιημένης ἢ θρησκειοποιημένης «Ὀρθοδοξίας» περιπλέκει μᾶλλον τά προβλήματα, ἀντί νά τά ἐπιλύει, καθιστώντας τήν Ὀρθοδοξία ἀποκρουστική καί ἄχρηστη. «Ἡ ἡσυχαστική μας παράδοση θεραπεύει, ἀντίθετα, τόν πυρήνα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου»[21]. Καταλήγω, συνεπῶς, ταυτιζόμενος καί στό σημεῖο αὐτό μέ τόν Ἅγιο Ναυπάκτου: «Ὁ Ἡσυχασμός, ὅπως τόν ἐξέφρασε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί τόν διεφύλαξε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ζωή τοῦ σύγχρονου κόσμου»[22].

Συγχαρητήρια γιά τήν συμπλήρωση εἰκοσαετίας θεοφιλοῦς ποιμαντορίας, Ἅγιε Ναυπάκτου. Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα!

* Ἀνακοίνωση στὸ Συνέδριο (3.10.2015) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου διὰ τὴν συμπλήρωση εἰκοσαετίας ἀπὸ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Ἱεροθέου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Βλ. π. Ἰ.Σ. Ρωμανίδου, Ἐκκλησιαστικαί Σύνοδοι καί Πολιτισμός, Θεολογία τ. 66 (1995) 646-680 {καί ἀγγλιστί στόν τ. 63 (1992) 421-450}. Πρβλ. **τοῦ Ἰδίου**, Ἡ θρησκεία εἶναι νευροβιολογική ἀσθένεια, ἡ δέ Ὀρθοδοξία ἡ θεραπεία της, στόν τόμο Ὀρθοδοξία καί Ἑλληνισμός, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου, Β΄ Τόμος,1996, σ.67-87. 2. **π. Ἰ.Σ. Ρωμανίδου**, Ρωμαῖοι ἢ Ρωμηοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ἔργα, 1: Ὑπὲρ τῶν Ἱερῶς ἡσυχαζόντων. Τριάς Α΄. Θεσσαλονίκη 1984, σ. 12. 3. Πρβλ. **π. Ἰ.Σ. Ρωμανίδου,** στό ἴδιο, σ. 32. 4. Ἀθωνικά Ἄνθη, 1(1962) σ. 79 (=Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς). 5. Βλ. **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Ὀρθόδοξος καί Εὐρωπαϊκός πολιτισμός, Μεγέθη ἀλληλοσυμπληρούμενα ἢ ἀλληλοαποκλειόμενα; Ἀθῆναι 1996. 6. Πρόχειρα στοῦ **Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Ἑλληνισμός Μαχόμενος, Ἀθήνα 1995 (ἐδῶ: σ.13-40: Ἡσυχαστές καί Ζηλωτές. Πνευματική ἀκμή καί κοινωνική κρίση στόν βυζαντινό 14ο αἰώνα). 7. **π. Ἰ.Σ. Ρωμανίδου**, Ρωμαῖοι ἢ Ρωμηοί Πατέρες..., σ. 32. 8. Βλ. Ἐπιστολή Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως πρός Πέτρον Κλαίρκιον. Περί τῶν μετά τό σχίσμα Ἁγίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν γινομένων ἐν αὐτῇ θαυμάτων. Ἀθήνησιν 1844. 9. **Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Σ. Βλάχου (Μητροπολίτου Ναυπάκτου)**, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὡς ἁγιορείτης, Λεβαδειά 1992. Καί κατά τόν **π. Ἰ. Ρωμανίδη** (Ρωμαῖοι ἢ Ρωμηοί Πατέρες, σ. 31: «ἡ θεραπευτική ἀγωγή τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς θεώσεως μετεφέρθη ἀπό τήν κοσμικήν Ἑνορίαν, ὅπου ἐξησθένισεν, εἰς τήν μοναστικήν Ἑνορίαν [...] . Ὁ Μοναχισμός ἐγινεν εἶδος ἰατρικῆς Σχολῆς, ὅπου ἐσπούδαζαν τήν ἀποστολικήν θεραπευτικήν οἱ ὑποψήφιοι ἐπίσκοποι. Παράλληλα τό ἔργον κάθε κοσμικῆς ἑνορίας ἦτο νά μιμηθῇ τήν μοναστικήν ἑνορίαν κατά δύναμιν». 10. **π. Ἰ. Σ. Ρωμανίδου**, Ρωμαῖοι ἢ Ρωμηοί Πατέρες, σ. 80. 11. **Βασιλικῆς Μπόμπου-Σταμάτη**, Ὁ Βικέντιος Δαμοδός. Βιογραφία-Ἐργογραφία, Ἀθήνα 1998[2] (μέ πλούσια βιβλιογραφία). **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Βικεντίου Δαμοδοῦ , Θεολογία Δογματική κατά Συντομίαν, ἢ τε Συνταγμάτιον Θεολογικόν, Εἰσαγωγή-Κριτική Ἔκδοση-Σχόλια ὑπό ... , Ἱερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου, 2008. 12. **Βικεντίου Δαμοδοῦ, Δογματική, τ. Α1 . Προλεγόμενα-Κριτική Ἔκδοση, π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός - Βαρβάρα Καλογεροπούλου-Μεταλληνοῦ, Συνεργάτης Ἰω. Ν. Τσέλιος**, Ἱερά Μονή Βατοπαιδίου, 2013. 13. Ὅπ. π., σ. 244/45. 14. «Οἱ Νεομάρτυρες τῆς Τουρκοκρατίας ἀπέδειξαν ἐπανειλημμένως, ὅτι ἡ δύναμις αὐτή (=τοῦ φωτισμοῦ) τοῦ προσευχομένου Ἁγίου Πνεύματος μέσα εἰς τήν καρδίαν τοῦ πιστοῦ ἦτο πολύ μεγαλυτέρα ἀπό τά χειρότερα βασανιστήρια, πού ἠμποροῦσαν οἱ Τοῦρκοι νά ἐπινοήσουν» (**π. Ἰ.Σ. Ρωμανίδου,** Ρωμαῖοι ἢ Ρωμηοί Πατέρες,σ. 26). 15. Iohann Lorenz Mosheim (1694-1755), δημιουργός τῆς καλουμένης «πραγματικῆς» ἱστορίας,, [RGG[3], 4 (1960)1157/8 (M. Schmidt) καί LTK 7(1962) 656/7 (P. Meinhold) 16. Βλ. **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Ἑλληνισμός μαχόμενος, ὅπ. π., σ. 23. 17. Βλ. **π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ**, Ὀρθοδοξία καί Ἑλληνικότητα, Ἀθήνα 1992[2], σ. 13 ἑ.ἑ. Πρέπει νά δηλωθεῖ, ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχαιολατρικῶν τάσεων τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως γνωρίζω ἀπό τούς δημοσίους διαλόγους μαζί τους, «δέχονται» τόν Βαρλαάμ ὡς ἐκπρόσωπο μιᾶς δήθεν «ἑλληνιζούσης» παραδόσεως, ἐνῶ ἀπορρίπτουν τόν Παλαμᾶ, ὡς «ἀνθέλληνα» (=ἀπήχηση τῆς θέσεως τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰ. Μάϊεντορφ) ἀνεξάρτητα, βέβαια, ἀπό τήν θεολογία ἀμφοτέρων, πού φυσικά τήν ἀπορρίπτουν. 18. Ἀκριβῶς γιά τήν ὀρθόδοξη ἑνότητα εἶναι ἀνάγκη νά ἀναθεωρηθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας ὁ ἀναθεματισμός τοῦ Ἡσυχασμοῦ στό πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ἀγιορείτου (ἢ Γραικοῦ), ἔστω καί ἂν ἔγινε (1988) ἡ ἐκκλησιαστική διακήρυξη τῆς ἀγιότητός του, ὡς καί ἡ ἀπάλειψη τοῦ κατά τοῦ Βαρλαάμ ἀναθέματος, πού ἔγινε ἐπί Αἰκατερίνης τῆς Β΄ (18ος αἰ.). 19. **Ρωμαῖοι ἢ Ρωμηοί Πατέρες**, σ. 25. 20. **Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Βλάχου**, Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, σ. 245. 21. Στό ἴδιο. 22. Στό ἴδιο.

Προσοχὴ εἰς τὰ τεχνάσματα τῶν Ρόταρι

Ἀνεγνώσαμεν εἰς διάφορα ἱστολόγια τῆς Κοζάνης πρόσκλησιν τῶν Ροταριανῶν συλλόγων διὰ συνάντησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποιήθη ὁμιλία μὲ θέμα τὸ Ἅγιον Ὄρος! Δυστυχῶς, σύλλογοι οἱ ὁποῖοι εἶναι παρακλάδια τῆς Μασονίας χρησιμοποιοῦν πολλὲς φορὲς ὁμιλίες θρησκευτικοῦ περιεχομένου, διὰ νὰ προσελκύσουν ἀνυποψιάστους ἀνθρώπους καὶ διὰ νὰ φαίνωνται ἀψεγάδιαστοι εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον. Ἡ πρόσκλησις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Κοζάνης "Ο Λασσάνης" καὶ ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Κοζάνης σᾶς καλοῦν σὲ κοινὴ πανηγυρικὴ συνάντηση, ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ στὸ ξενοδοχεῖο "Παντελίδης" στὴν Πτολεμαΐδα, στὴν αἴθουσα Παλατάκι, τὴν Πέμπτη… καὶ ὥρα 21.00. Στὸ πλαίσιο τῆς συνάντησης θὰ πραγματοποιηθεῖ ὁμιλία μὲ θέμα: "Τὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ ὁ μοναστικὸς βίος", ἀπὸ τὸν πρώην πρόεδρο τοῦ Κέντρου Διαφύλαξης Ἁγιορείτικης Κληρονομιᾶς κ. Γιῶργο Λυσαρίδη, μὲ προβολὴ σπάνιου φωτογραφικοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τὶς μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Θὰ εἶναι μεγάλη μας τιμὴ καὶ χαρὰ νὰ βρίσκεστε κοντά μας».

«Yoga; Εὐχαριστῶ δὲν θὰ πάρω!»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Γκιτὰ κ.ἄ. βιβλίων, ὥστε νὰ προκαλοῦν σύγχυση μέχρι καὶ ἄρνηση τῆς μοναδικότητας τοῦ Θεανθρώπου καὶ Σωτήρα τοῦ κόσμου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἀκατανόητα. Ὁπότε ὁ ἀσκούμενος στὴ γιόγκα μένει ἀθωράκιστος ἔναντι τῆς δαιμονικῆς δράσεως.

3. Ὁ ἀσκούμενος μὲ συνέπεια γιὰ μεγάλο διάστημα στὴ γιόγκα φθάνει σὲ βαθμὸ νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται χρῶμα, ὀσμή, ἦχο, ἀφή, οὔτε τὸν ἑαυτό του, οὔτε κανένα ἄλλο. Τὸ πνεῦμα του «ἐλευθερώνεται» - σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση τῶν μυημένων - ἀπὸ τὴ μνήμη καὶ τὴ λήθη. Αὐτὴ ἡ ἀπώλεια συνειδήσεως θεωρεῖται ἐπίγνωση, φωτισμός!

Δημοσιεύματα ἀναφέρουν σοβαρὰ ὀρθοπεδικὰ καὶ ψυχιατρικὰ προβλήματα. Ὀρθοπεδικά, λόγω τῶν ἐντελῶς ἀφύσικων γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα στάσεων τῆς Γιόγκα. Ψυχιατρικά, ἐξαιτίας τῆς ἀσυναρτησίας τῶν ἐπικλήσεων διαλογισμοῦ, κυρίως δὲ ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς ἐπιρροές. Στὴν Ψυχιατρική, μάλιστα, συναντᾶμε πλέον τὸν νέο ὅρο «σύνδρομο κουνταλίνι». Τὶς καταστροφικὲς ἐπιπτώσεις στὴν ψυχικὴ ὑγεία παραδέχονται ἀναγνωρισμένοι δάσκαλοι τῆς γιόγκα, ὁπότε θὰ ἦταν ἀφροσύνη ἐκ μέρους μας νὰ τὶς ἀγνοήσουμε.

Οἱ διάφορες τεχνικὲς τῆς Γιόγκα δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἐπιστήμη, ἀντίθετα ἔχουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μαγείας («μάντρας», δηλ. μαγικὲς συλλαβὲς καὶ «σίντις», δηλ. παραφυσικὲς καταστάσεις καὶ ἀσυνήθιστα φαινόμενα, ποὺ πραγματοποιοῦνται σὲ προχωρημένο στάδιο, ὅπως διόραση, τηλεπάθεια, αἰώρηση, ὑλοποιήσεις, ἐξωσωματικὴ προβολὴ κ.ἄ), τῆς ὁποίας οἱ ἐπιδράσεις ποικίλλουν.

4. Ἡ «Νέα Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου», ποὺ πολεμᾶ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ὀρθοδοξία μας, κατακλύζει τὴν Χώρα μας μὲ τὴν προβολὴ τῆς Γιόγκα, γιὰ νὰ παραπλανήσει μὲ τὸ δαιμονικὸ δόγμα πὼς οἱ θρησκεῖες εἶναι διαφορετικοὶ δρόμοι, ποὺ ὁδηγοῦν στὸν ἴδιο σκοπό.

Ἐμεῖς ὅμως ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν ξεχνᾶμε τοὺς λόγους τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη: «Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον» (Α΄ Ἰω 4, 1), «οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμεν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος. 21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων· ἀμὴν» (Α΄ Ἰω 5, 20-21).

Εἶναι πεποίθηση τῶν Ἁγίων Γραφῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας ὅτι οἱ θεοὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν εἶναι Δαίμονες.

Ὅπως λέει κι ὁ προφήτης Δαβίδ, πίσω ἀπὸ τοὺς θεοὺς τῶν ἐθνῶν κρύβονται δαιμόνια.

Στὸ Δευτερονόμιο διαβάζουμε «παρώξυνάν με ἐπ' ἀλλοτρίοις, ἐν βδελύγμασιν αὐτῶν ἐξεπίκρανάν με· ἔθυσαν δαιμονίοις καὶ οὐ Θεῷ» Δηλαδή: «Μὲ θύμωσαν καὶ μὲ πίκραναν (οἱ Ἑβραῖοι) μὲ τοὺς ξένους καὶ σιχαμεροὺς θεούς τους. Στὰ δαιμόνια θυσίασαν κι ὄχι στὸν Θεό».

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποτρέποντας τοὺς χριστιανοὺς νὰ συμμετέχουν στὴν βρώση εἰδωλοθύτων θὰ μᾶς πεῖ «Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι. οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων, οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων» (Α΄ Κορ. 10, 20-21).

Ὁ ὅσιος Παΐσιος λέει χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴν Γιόγκα: «ὅσοι ἀσχολοῦνται μ' αὐτά, δίνουν δικαιώματα στὸν διάβολο, δέχονται δαιμονικὲς ἐπιδράσεις καὶ καταστρέφονται»...

Ὁ γέρων Σωφρόνιος παρατηρεῖ: «Μετὰ τὴν ἐκ νέου εἰς Χριστὸν στροφήν μου, ἡ "ἀνατολική" ἐμπειρία μου, - ἐννοεῖ τὴν ἄσκηση Γιόγκα καὶ διαλογισμοῦ - ...ἐφάνη εἰς τὸ πνεῦμα μου ὡς τὸ πλέον φοβερὸν ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ».

Ἡ ἐνασχόληση ἑπομένως μὲ τὴν Γιόγκα εἶναι ἄρνηση τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

5. Εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ παραπλανῶνται ἀνύποπτοι ἄνθρωποι, καὶ κυρίως νέοι, στοὺς ὁποίους παρουσιάζεται ἡ Γιόγκα ὡς μία δῆθεν γυμναστικὴ ἢ ὡς μία ἐπιστήμη. Τὸ νὰ ἀποσυνδέει κανεὶς τὴ Γιόγκα ὡς τεχνικὴ χαλαρώσεως ἀπὸ τὴν ἰνδουιστικὴ πίστη, εἶναι σὰ νὰ π

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: «οἱ πρόσφυγες προέκυψαν ἀπὸ τὶς δικές μας ἐνέργειες»

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εὑρέθη εἰς τὴν ἀκριτικὴν Σάμον. Ἐκεῖ ἐπεσκέφθη τὴν Ἱ. Μονὴν Μεγάλης Παναγίας, ποὺ ἀποτελεῖ σημαντικὸν προσκύνημα, τὸ δημοτικὸν σχολεῖον Παγώνδου, τὸ γυμνάσιον Πυθαγορείου, τὸ φυλάκιον Ψιλῆς Ἄμμου καὶ τὸ Κέντρον ὑποδοχῆς προσφύγων - μεταναστῶν τῆς Σάμου. Εἰς δηλώσεις του ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴν εἰς τὶς εὐθύνες ποὺ φέρουν ὅλοι διὰ τὴν ἀδράνειαν, ἡ ὁποία ὡδήγησεν εἰς τὸν ξεριζωμὸν τόσων ἀνθρώπων. Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνακοινωθέντα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 19ης καὶ 20ῆς Νοεμβρίου 2015:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κατέφτασε τὸ πρωινὸ τῆς Πέμπτης προκειμένου νὰ δεῖ ἀπὸ κοντὰ τὶς συνθῆκες ὑποδοχῆς τῶν προσφύγων – μεταναστῶν στὸ νησί. Σὲ δηλώσεις του στὴ δημόσια ραδιοφωνία δήλωσε: «Εἶναι μία δύσκολη περίοδος γιὰ τὴν πατρίδα καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὰ νησιὰ ποὺ σηκώνουν τὸ μεγαλύτερο βάρος. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ μᾶς πιάνει πανικός. Ἐκεῖνο ποὺ λέμε εἶναι ὅτι θὰ πρέπει νὰ μείνουμε ἑνωμένοι καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ ξεπεράσουμε κι αὐτὴν τὴ δυσκολία. Αὐτὸ τὸ νόημα εἶχε καὶ ἡ ἐπίσκεψή μου στὴ Σάμο… Ἤρθαμε νὰ τοὺς συγχαροῦμε καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουμε ἀλλὰ καὶ νὰ πάρουμε δύναμη, γιατί σ' αὐτὲς ἐδῶ τὶς ἐσχατιὲς οἱ νησιῶτες ἔχουν κάτι ἰδιαίτερο νὰ προσφέρουν σὲ ὅλους μας»«Ὅλοι αὐτοὶ οἱ πρόσφυγες προέκυψαν ἀπὸ τὶς δικές μας ἐνέργειες, ἐμᾶς τοὺς ἀποκαλούμενους τοῦ "Δυτικοῦ Κόσμου". Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τὶς πράξεις μας, τοὺς ἐξαναγκάσαμε νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς πατρίδες τους καὶ τώρα τοὺς στοιβάζουμε σὰν πρόβατα γιὰ σφαγή», ἐπεσήμανε ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναρωτήθηκε: «ἀντὶ νὰ εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ συγκεντρωμένοι καὶ νὰ κλαῖμε γιὰ τὰ προσφυγόπουλα, ποὺ κείτονται καθημερινὰ νεκρὰ στὴν ἄμμο, μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ μεριμνήσουμε νωρίτερα γιὰ νὰ μὴ ξεριζωθοῦν μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς τους ἀπὸ τὰ σπίτια τους».

Μητροπολῖται Σπάρτης καὶ Γόρτυνος διὰ τὴν ἔλλειψιν κληρικῶν

Συνεχῶς πλέον δραματικὴ καδίσταται ἡ κατάστασις εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐξ αἰτίας τοῦ μὴ διορισμοῦ κληρικῶν. Τὰ κενὰ εἶναι ἤδη πολλὰ καὶ πληθαίνουν, ἐνῶ τὰ προσεχῆ ἔτη δὰ διαφανῆ ἡ πλήρης ἐγκατάλειψις. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ pentapostagma τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 2015:

«Ὁ σημερινὸς ἀριθμὸς τῶν ἐνοριῶν, χωρὶς ποιμαντικὴ μέριμνα ἔχει ἀνέλθει στὸ 22%. Ἡ Ἐκκλησία διαθέτει τώρα 2.300 κενὲς θέσεις ἱερέων, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν 10.500 ἱερέων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀπαραίτητοι στὴν πατρίδα μας…

Ὁ Μητροπολίτης Σπάρτης Εὐστάθιος περιγράφει τὴν κατάσταση ὡς ἰδιαίτερα κρίσιμη: «Ἀπὸ κάθε μητρόπολη λείπουν τουλάχιστον 20 ἱερεῖς, στὴν μητρόπολή μας λείπουν 70 ἱερεῖς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία δὲν τελεῖται σὲ ὁρισμένες ἐκκλησίες τὶς Κυριακές. Οἱ κάτοικοι τῶν μικρῶν χωριῶν ἐγκαταλείφθηκαν ἀπὸ τὴν κρατικὴ μέριμνα, ὄχι μόνο ἀπὸ ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δασκάλους, καὶ ὑπαλλήλους τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν. Μόνο ἡ Ἐκκλησία παραμένει μαζί τους. Ἀλλὰ ἂν δὲν ὑπάρξουν ἱερεῖς, οἱ κάτοικοι θὰ χάσουν τὴν προστασία καὶ τὴν ὑποστήριξη συνολικά. Γιὰ κάθε μία νέα χειροτονία ἑνὸς ἱερέα ἀπαιτοῦνται 6-7 συνταξιοδοτήσεις ἱερέων , ἔχετε συνειδητοποιήσει ποῦ πηγαίνουμε. Σὲ 15 χρόνια μόνο 20-30 ἀπὸ τοὺς 120 ἱερεῖς, ποὺ ἀπαιτοῦνται, θὰ μείνουν στὴν ἐπισκοπή, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ 4-5 ἐνορίες, οἱ ὁποῖες βρίσκονται πολλὰ χιλιόμετρα μακριὰ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη ».

Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος Ἱερεμίας, συμμερίζεται τὴν ἀνησυχία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: «Στὴν ἐπισκοπή μου, 50 ἔως 150 ἐκκλησίες δὲν ἔχουν ἱερεῖς. Καμπάνες δὲν χτυπᾶνε πιά. Μόλις χθὲς ἕνας κάτοικος τῆς περιοχῆς μοῦ εἶπε: «Δὲν ἔχουμε δάσκαλο, δὲν ἔχουμε ἱερέα, οἱ καμπάνες μας δὲν χτυπᾶνε πιὰ … Ἔτσι μία μέρα θὰ γίνουμε Τοῦρκοι »! Ὁ Ἱεράρχης ὑπενθύμισε ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔσωσε τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τὸν ἐξισλαμισμὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τῆς ἐθνικῆς τους ταυτότητας στὰ χρόνια τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ».

Ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης ὡμίλησεν ἐναντίον τοῦ Ὑπ. Παιδείας

Ὁ Σεβασμιώτατος παρευρέθη εἰς ἐκδήλωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Ποντίου ἐπιχειρηματίου Ἰδὰν Σαββίδη, ὁ ὁποῖος ἐπίσης μὲ παρρησίαν ὡμίλησε διὰ τὸ ζήτημα τῆς Γενοκτονίας. Ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ARENA PRESS» τῆς 9ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἔνιωσα ἕνα χτύπημα ἀλλὰ καὶ ντροπή, ὅταν ἔμαθα πὼς ἡ ἴδια ἡ μητέρα Ἑλλάδα, συζητᾶ γιὰ τὴν γενοκτονία τῶν Ποντίων… Νὰ ξέρετε ὅμως πὼς τὴν Ἑλλάδα θὰ τὴ σώσει ὁ ποντιακὸς ἑλληνισμός. Μίλησα μὲ τὸν Τσίπρα καὶ τοῦ εἶπα μὴ κάνετε πράγματα, ποὺ θὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ ἐκταφιάσω τὰ κόκκαλα τῶν γονέων μου καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ χώρα. Αὐτὸς δὲν ἔχει μόρφωση καὶ εἶναι ὑπουργὸς γιὰ τὴ μόρφωση» ἦταν χαρακτηριστικὰ τὰ λόγια του, μὲ «σύμμαχο» τοῦ Ἰβὰν Σαββίδη νὰ ἀποτελεῖ ἀμέσως μετὰ καὶ ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης, Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ καλωσόρισε τὸν Πόντιο ἐπιχειρηματία, δήλωσε πὼς «ὅσοι κάνουν δηλώσεις καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν γενοκτονία, εἶναι τενεκέδες ξεγάνωτοι».

Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ: «Ὁ προκάτοχός μου εἶχε ἑνώσει τὶς ἐκκλησίες τῆς Μικρᾶς Ρωσίας»

Ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις ἐπραγματοποιήθησαν εἰς τὸ Κίεβον ἀπὸ τῆς 8ης Νοεμβρίου διὰ τὴν συμπλήρωσιν 400 ἐτῶν λειτουργίας τῆς περιφήμου Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς πόλεως. Εἰς αὐτὰς ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος παρεχώρησε καὶ συνέντευξιν. Συμφώνως πρὸς τὸ amen τῆς 10ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι ἡ ἑνότητα ἀποτελεῖ τὸ ὑπέρτατο ἀγαθὸ στὴ ζωὴ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προσευχήθηκε ἰδιαιτέρως γι' αὐτὴν εἰς τὸ Θεὸν Πατέρα. Ἀσφαλῶς καὶ θὰ γνώριζε τὰ προβλήματα τῶν διαιρέσεων ποὺ σήμερα ἀντιμετωπίζουμε. Σὲ οὐδεμία, ὡστόσο, περίπτωση ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διαιρεῖ καὶ ὑπονομεύει τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πίστεως μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ…

Ἐρωτηθεὶς τέλος γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 400 ἐτῶν λειτουργίας τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου καὶ τὴν συμβολή της εἰς τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὁ Σεβασμιώτατος Λαγκαδᾶ κ. κ. Ἰωάννης τόνισε ὅτι 400 ἔτη δὲν εἶναι λίγα, ἀλλὰ σημαντικὸς χρόνος, ὁ ὁποῖος ὁρίζει τὴν παιδεία στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μία Ἐκκλησία ποὺ ἔχει γιὰ 400 χρόνια ἐκπαίδευση, ποὺ καρποφορεῖ καὶ ἀναδεικνύει ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει ἀποδείξει τὴν παράδοση καὶ τὴν προσφορά της. Ἀνέφερε ὅτι βρίσκεται στὸ Κίεβο ἀκριβῶς, γιὰ νὰ τιμήσει τὸ ἔργο τῆς ἐκκλησιαστικῆς προσφορᾶς καὶ παιδείας, τὸ ὁποῖο ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὸ ἔργο τῆς Ἀκαδημίας. Τόνισε, ἐπίσης, ὅτι πρὶν 450 χρόνια ὁ προκάτοχός του στὴν ἱστορικὴ Ἐπισκοπὴ Λητῆς καὶ Ρεντίνης Ἅγιος Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ Κίεβο ἀπεσταλμένος τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄, γιὰ νὰ ἑνώσει τὶς δυνάμεις του μὲ τὴν τοπικὴ ἐκκλησία καὶ νὰ ἑνώσει τὶς ἐκκλησίες τῆς Μικρᾶς Ρωσίας ἔναντι τῶν παπικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν. Ὁ δὲ μαθητής του Ἅγιος Ἀρσένιος ἀπὸ τὴν Ἐλασσόνα, 20 χρόνια πρὶν δημιουργηθεῖ ἡ Ἀκαδημία του, εἶχε δημιουργήσει Ἐκκλησιαστικὸ Σχολεῖο στὸ Στολβὸφ τῆς Δυτικῆς Οὐκρανίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάντοτε ὑπῆρχε ἡ ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ μεγάλο κεφάλαιο ποὺ καλεῖται παιδεία καὶ ἐκπαίδευση, κάτι ποὺ ἡ πολιτεία δὲν τὸ ἀντιμετώπιζε πάντα θετικά. Εἶναι γνωστό, γιὰ παράδειγμα, ὅτι, ὅταν ἡ περιοχὴ αὐτὴ εὑρισκόταν στὴν πολιτικὴ δικαιοδοσία τῆς Πολωνίας, δὲν ἤθελαν μορφωμένους κληρικοὺς καὶ ἐπισκόπους. Ὅμως, σήμερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας εἶναι δυνατή, ἔχει ὁραματισμό, ἐκπαιδεύει τοὺς κληρικούς, τοὺς ὁποίους θέλει ἀντάξιους τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων, ποὺ τιμοῦν τὴ λειτουργία τῆς Ἀκαδημίας ἐδῶ καὶ 400 χρόνια, τὶς ἀγίες δηλαδὴ καὶ ὁσιακὲς μορφές».

Ἰσχυραὶ ἀντιδράσεις καὶ διαμαρτυρίαι ἀνὰ τὸ πανελλήνιον διὰ τὸ Σύμφωνον Συμβιώσεως

Ἐκκλησιαστικοὶ φορεῖς, πανελλήνιοι ἑνώσεις, σωματεῖα, ἰδιωτικοὶ σύλλογοι, ἱστολόγια κ.ἄ. ἔχουν ἀρχίσει καὶ δραστηριοποιοῦνται μὲ ἐγγράφους προσωπικὰς διαμαρτυρίας καὶ ἀνοικτὰς ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς Πολιτειακοὺς φορεῖς, τὴν κρατικὴν μηχανὴν καὶ τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς τῶν Ὑπουργείων προκειμένου νὰ ἀποσυρθῇ τὸ νομοσχέδιον τῆς κοινωνικῆς διαλύσεως, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖται ἡ δεσμοδέτησις τοῦ Συμφώνου Συμβιώσεως διὰ τὴν νομιμοποίησιν κάθε πνευματικῆς ἀσθενείας καὶ ἐπιβολὴν τῆς ἀνομίας ὡς τοῦ νέου καδεστῶτος. Παραδέτομεν ἐνδεικτικῶς μερικά.

Ψήφισμα Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τῆς 17ης Νοεμβρίου 2015:

«Στίς 17.11.2015 στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Πατρῶν πραγματοποιήθηκε Γενική Ἱερατική Σύναξη στήν Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν, τῆς ὁποίας θέμα ἦτο, τό μυστήριο τοῦ Γάμου.... Από τήν Ἱερατική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν ἐξεδόθη τό ἀκόλουθο ψήφισμα:

Στήν Γενική Ἱερατική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου στίς 17.11.2015. ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου, ἡ ὁποία εἶχε ὡς θέμα τό Μυστήριο τοῦ Γάμου καί στήν ὁποία ἀνέπτυξε τό θέμα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου καί Σιατίστης κ. Παῦλος : «Ἡ θεολογία τοῦ Γάμου», ἅπαντες οἱ Ἱερεῖς ἀπεφάσισαν καί ἐξουσιοδότησαν τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πατρῶν κ.κ. Χρυσόστομο, ὅπως διαμαρτυρηθῆ ἐντόνως στό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης (grammateia@justice.gov.gr) γιά τό ἐπερχόμενο πρός ψήφιση νομοσχέδιο γιά τήν ἐπέκταση τοῦ « Συμφώνου Συμβίωσης» καί στά ὁμόφυλα ζευγάρια.

Ταυτόχρονα καλοῦν ὅλους τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς νά διαμαρτυρηθοῦν ξεκάθαρα, ἀλλά καί μέ εὐπρέπεια, στό νόμο αὐτό προτρέποντάς τους νά ἐπισκεφθοῦν τήν ἠλεκτρονική διεύθυνση τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης (grammateia@justice.gov.gr) ἢ Fax στό 210- 7758742 καί νά δηλώσουν τήν ἀντίθεσή τους.

Ζητοῦμε τήν ἀπόσυρση τοῦ νομοσχεδίου ἀπό τήν Κυβέρνηση καί τήν καταψήφισή του ἀπό τούς Βουλευτές τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου».

Ἐπιστολὴ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων

Παραδέτομεν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Π.Ε.Θ. πρὸς τὸν Ὑπ. Δικαιοσύνης κ. Ν. Παρασκευόπουλον τῆς 16ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων (ΠΕΘ) ζητᾶ γιὰ σοβαροὺς θεολογικούς, ἐθνικούς, κοινωνικούς, οἰκογενειακούς, παιδαγωγικούς, νομικοὺς καὶ ἱστορικοὺς λόγους, ποὺ ἀπὸ πολλοὺς εἰδήμονες ἔχουν ἤδη ἐκτεθεῖ ἐπὶ μακρόν, τὴν ἄμεση ἀπόσυρση τοῦ νομοσχεδίου ποὺ ἀφορᾶ στὸ νέο «σύμφωνο συμβίωσης».

Τρία σημεῖα μόνον ὑπογραμμίζουμε:

Α) Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴ δυνατότητα ἐλεύθερης ἐπιλογῆς ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του σὲ σωστὴ ἢ λανθασμένη κατεύθυνση. Ἡ ΠΕΘ ἀκολουθώντας τὴ διαχρονικὴ ὀρθόδοξη θεολογικὴ παράδοση θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐπιλογὴ ποὺ ὁδηγεῖ στὴν «ἀστοχία», δηλαδὴ τὴν ἁμαρτία, δὲν θεωρεῖται ὡς ἕνα φυσικὸ καὶ ὁμαλὸ στοιχεῖο τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εὐλογεῖται. Κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη εἶναι ἕνας: Πῶς ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὕπαρξη προικισμένη μὲ τὰ χαρίσματα ποὺ ἐκ φύσεως ἔχει, νὰ τελειωθεῖ καὶ νὰ ὁμοιάσει κατὰ χάρη μὲ τὸν Θεό.

Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὅ,τι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτὸς μαρτυρεῖται μέσα στὴν Ἁγία Γραφὴ δὲν μπορεῖ, γιὰ κανένα λόγο, νὰ γίνει δεκτὸ ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ βιβλικὴ καὶ πατερικὴ παράδοση. Ἡ νομοθεσία γιὰ τὴν «ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση» ποὺ ἡ κυβέρνηση ἀγωνίζεται νὰ ἐπιβάλει, ἀντιστρατεύεται τὴν ἀγιογραφικὴ διδασκαλία καὶ πρόταση ζωῆς (Α΄ Κορ. 6, 9-10 & Α΄ Τιμ. 1, 9-10 & Ρωμ. 1, 26-27 & Ἰούδα 7 & Λευϊτ. 18,22).

β) Ἡ ΠΕΘ στοιχεύμενη στὴν ἤδη διατυπωθεῖσα θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ ξενόφερτο σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ «ἐκτροπὲς τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ» καὶ οἱ ἀναδυόμενες ἀπὸ αὐτὲς «ἐναλλακτικὲς μορφὲς οἰκογένειας», συνιστοῦν σαφὲς δεῖγμα τῆς ἐκκοσμίκευσης καὶ τοῦ ἀποχριστιανισμοῦ τῶν σύγχρονων δυτικῶν κοινωνιῶν καὶ λαῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

γ) Ἔχοντας ἤδη γνωρίσει τὶς προθέσεις τῆς πολιτείας σὲ μία σειρὰ ζητημάτων, ὅπως α) τὴν προσπάθεια τῆς μετατροπῆς τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ ἕνα ἀντιπαιδαγωγικὸ μεῖγμα διδασκαλίας ὅλων τῶν γνωστῶν θρησκειῶν ταυτόχρονα, τὴν ἴδια μέρα καὶ στὴν ἴδια ἑνότητα (πολυθρησκεία – πολυθεΐα), μὲ στόχο τὴ θρησκευτικὴ σύγχυση καὶ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ σὲ βάρος τῶν παιδιῶν, β) τὴν μετατροπὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ σὲ θρησκειολογικὴ μὲ τὴν δημιουργία κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν ἐντὸς αὐτῆς καὶ γ) τὴν ἄρνηση τῆς γενοκτονίας τοῦ ποντιακοῦ ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, θεωροῦμε ὅτι ἡ καταγγελόμενη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, προσπάθεια ἀποχριστιανισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐπιβεβαιώνεται πλήρως.

Μὲ βάση τὰ παραπάνω, ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ συνειδητοποιήσει ὅτι ἔχουμε δημοκρατία σὲ αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ὅτι ὁ ρόλος τῆς ἑκάστοτε δημοκρατικῆς κυβέρνησης, ὡς κυβέρνησης ὅλων τῶν Ἑλλήνων, δὲν εἶναι νὰ κατεξουσιάζει καὶ νὰ ἐπιβάλει αὐταρχικὰ κομματικὲς ἰδεολογίες, ἀλλὰ νὰ λαμβάνει ὑπόψη τὴ θρησκευτική, ἱστορικὴ καὶ πολιτισμικὴ συνείδηση, ταυτότητα καὶ ἰδιοπροσωπία τοῦ συνόλου τοῦ λαοῦ. Ἡ σημερινὴ κυβέρνηση λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ νομοθετεῖ νόμους ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἴσως προσωπικὲς ἐπιλογὲς ὁρισμένων πολιτῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἀλλοιώνουν, ἀποδομοῦν καὶ παραμορφώνουν τὴν πνευματικὴ ταυτότητα καὶ φυσιογνωμία ὁλόκληρης τῆς Χώρας, ὁδηγώντας την σὲ ἀκόμη πιὸ ὀδυνηρὴ ἠθικοκοινωνικὴ κατάπτωση. Ἱστορικὸ χρέος ἔχει νὰ νομοθετεῖ μὲ δημοκρατικὴ σύνεση καὶ σεβασμὸ πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τοῦ γένους μας».

Ἐννέα Σύλλογοι τῆς Λαρίσης

Παραδέτομεν τὸ κοινὸν ἀνακοινωθὲν ἐννέα Συλλόγων τῆς Λαρίσης τῆς 13ης Νοεμβρίου 2015:

«Ὄχι στὴ νομιμοποίηση τῆς διαστροφῆς

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ κυβέρνηση ἔφερε σὲ δημόσια διαβούλευση – καὶ σύντομα πρὸς ψήφιση – νομοσχέδιο γιὰ νέο «σύμφωνο συμβίωσης» ποὺ ἐπεκτείνεται καὶ στοὺς ὁμοφυλοφίλους. Σύμφωνα μάλιστα μὲ δήλωση τοῦ ὑπουργοῦ: «Τὰ ἄτομα ποὺ συνάπτουν σύμφωνο συμβίωσης θὰ ἀποκτοῦν καθεστὼς παρόμοιο μὲ αὐτὸ τῶν ἔγγαμων, καὶ πρόσβαση σὲ πλῆθος δικαιωμάτων».

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει διαχρονικὴ ἀξία καὶ δὲν ὑπόκειται στὶς μεταβολὲς τῶν ἀνθρώπινων συμβάσεων, εἶναι ξεκάθαρος: ἡ σχέση αὐτὴ ἀποτελεῖ μετάλλαξη τῆς φυσικῆς χρήσης τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ποὺ δὲν εἶναι ἁπλῶς «βδέλυγμα» (Λευιτ. ιη΄22) καὶ «ἀσχημοσύνη», ἀλλὰ συνιστᾶ «παρὰ φύσιν» κατάσταση (Ρωμ. α΄ 26-27). Ἡ κατάσταση αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τῆς πίστης μας, εὐτελίζει τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, καὶ ματαιώνει τὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του, τὴν κοινωνία του μὲ τὸ Θεό.

Ἀλλά, κι ἂν ἀκόμη ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴν Ἀλήθεια, ὅπως μᾶς τὴν ἀποκαλύπτει Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς δημιούργησε, μποροῦμε νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση. Εἶναι ἄραγε ποτὲ ἐφικτὸ ἀπὸ τὴ συμβίωση ὁμοφύλων νὰ προέλθουν νέοι ἄνθρωποι; Γιατί λοιπὸν προσπαθοῦμε νὰ ἐξομοιώσουμε τὸ ἀφύσικο μὲ τὸ φυσικό, καὶ μάλιστα μὲ νόμο; Ἀγνοοῦμε τὴ δύναμη τῆς φύσης καὶ τὶς συνέπειες ποὺ ἐπιφέρει ὁποιαδήποτε προσπάθεια διασάλευσης τῆς τάξης της;

Ἡ ἐπιχειρούμενη αὐτὴ ἐξομοίωση ἀποτελεῖ ἐπιπλέον ὡρολογιακὴ βόμβα στὰ θεμέλια τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας, τοῦ κυττάρου αὐτοῦ τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον της. Ὅταν μάλιστα τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα στὴ Χώρα μας εἶναι ἰδιαίτερα ὀξυμένο, ἔτσι ποὺ νὰ συνιστᾶ ὁρατὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἐθνική μας ὑπόσταση, εἶναι δυνατὸν ἐμεῖς νὰ συζητοῦμε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τέτοιου νομοσχεδίου;

Ἐξάλλου ἡ θεσμοθέτηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς νόμιμης μορφῆς συμβίωσης ἔρχεται σὲ ἀντιδιαμετρικὴ ἀντίθεση μὲ τὴν παράδοσή μας, μὲ τὶς ἀξίες τοῦ Γένους μας. Τὶς ἀξίες αὐτὲς ποὺ γιὰ χιλιάδες χρόνια γαλούχησαν τὶς γενιὲς τῶν Ἑλλήνων, ἀναδεικνύοντας τόσους ἥρωες καὶ Ἁγίους μέχρι καὶ τὶς ἡμέρες μας. Στὸ ὄνομα ποιᾶς «προόδου» ἄραγε καλούμαστε νὰ ἀπεμπολήσουμε μιὰ τόσο πολύτιμη κληρονομιά;

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ μᾶς διαφεύγει πὼς σὲ ἑπόμενη φάση τὸ ἐν λόγῳ «σύμφωνο» ἀναμένεται νὰ «ὁλοκληρωθεῖ», παρέχοντας τὴ δυνατότητα στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια νὰ υἱοθετοῦν παιδιά, κάτι ποὺ ἤδη «μελετᾶται», ὅπως δήλωσε ὁ ὑπουργός. Ποιὸς ὅμως θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ περιγράψει τὶς ψυχοπαθολογικὲς διαταραχές, ποὺ πρόκειται νὰ δημιουργηθοῦν στὰ παιδιὰ ἐκεῖνα πού, ἀντὶ νὰ γνωρίσουν πατέρα καὶ μητέρα, θὰ μεγαλώνουν μὲ «γονέα Α» καὶ «γονέα Β»; Ποιὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκληματεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὲ ἀθῶες παιδικὲς ψυχές;

Ἀλλά, κι ἂν ἀκόμη παραβλέπαμε ὅλα τά ἄλλα, θὰ ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ μᾶς παραδειγματίζει ἡ Ἱστορία, ποὺ στὴν περίπτωση τῶν πόλεων τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας ἀπέδειξε περίτρανα ποιὰ εἶναι ἡ φυσικὴ κατάληξη τῶν κοινωνιῶν, ποὺ ἐπιμένουν νὰ περιφρονοῦν ἐπιδεικτικὰ τοὺς νόμους τῆς φύσης καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ἐπισκεφθεῖ τὴ Νεκρὰ Θάλασσα, ποὺ κάλυψε μιὰ γιὰ πάντα τὴν περιοχὴ ἐκείνη, μπορεῖ νὰ σχηματίσει μιὰ ἀμυδρὴ εἰκόνα γιὰ τὸ τί συνέβη τότε, ὅταν «ἔβρεξε φωτιὰ καὶ θειάφι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς κατέστρεψε ὅλους» (Λκ. ιζ΄ 29, Γέν. ιθ΄ 24-25).

Ἰσχυρίζονται ὅτι μιὰ εὐνομούμενη πολιτεία πρέπει νὰ ἀναγνωρίζει ἰσότιμα σὲ ὅλους τοὺς πολίτες της τὸ δικαίωμα τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ τοῦ σεξουαλικοῦ τους προσανατολισμοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀναγνωρίζει νομικὰ τὴ συμβίωση τῶν ἑτεροφύλων, ὑποχρεοῦται νὰ κάνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ζεύγη τῶν ὁμοφύλων. Μὲ τὴν ἴδια λογικὴ ὅμως, μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγνωρίσουμε ὡς νόμιμες μορφὲς συμβίωσης καὶ τοὺς ἄλλους σεξουαλικοὺς προσανατολισμούς: πρὸς περισσότερους τοῦ ἑνὸς συντρόφων, πρὸς ἀνηλίκους, πρὸς ζῶα, πρὸς νεκρούς;

Λυπούμαστε γιὰ τὸ κατάντημα στὸ ὁποῖο μᾶς ἔχουν φέρει, νὰ πρέπει νὰ ὁμιλοῦμε καὶ νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ πράγματα αὐτονόητα καὶ αὐταπόδεικτα.

Καλοῦμε τὸ λαό μας νὰ ξεσηκωθεῖ ἐνάντια στοὺς σχεδιασμοὺς γιὰ τὸν πνευματικὸ καὶ φυσικό του ἀφανισμό, διατρανώνοντας μὲ κάθε νόμιμο τρόπο τὴν ἀντίδρασή του στὸ συζητούμενο νομοσχέδιο.

Καλοῦμε τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, ἔστω τὴν ὕστατη αὐτὴ ὥρα, τιμώντας τὴν ὑψηλὴ θέση ποὺ τοῦ ἔχει δοθεῖ, νὰ ἀποσύρει τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιο καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσει μὲ νέο, ποὺ θὰ στηρίζει τὴ δοκ